

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

ΑΣΠΙΟΤΗ-ΕΛΚΑ.

ΕΤΟΣ Γ! ΔΡΙΘ. 124

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

ΕΒΔΟΜΙΑΔΙΑΙΟΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

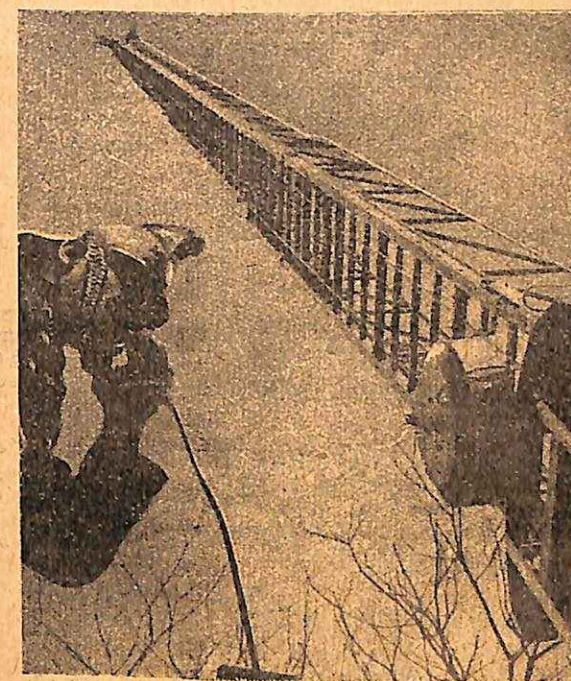
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-333

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : ΕΥΡΩΠΗ ΛΙΡ. 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΟΛ. 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ : Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

Μία νέα κλίμαξ της πυροσβεστικής υπηρεσίας των Παρι-
σιών η οποία αναπτυσσόμενη φθάνει μέχρις ύψους 280
μέτρων.

Μία πρωτότυπη ομπρέλα με διαφανές παραπέτασμα από ζελα-
τίνη, που καθιστά περιττά τα γυαλιά του ήλιου.

Νέος τύπος γερμανικού αεροπορικού πολυβόλου το όποιον επιτυγχάνει 440 βολές
κατά λεπτόν με κυκλικήν έκσφενδόνισιν
των βλημάτων.

Το περίεργον
αυτό οικοδό-
μημα ἐκτίσθη
εἰς τὴν Σουη-
δίαν διὰ νὰ
χρησμεύσῃ
ὡς ἐργαστή-
ριον στρατο-
σφαιρικῶν πα-
ρατηρήσεων.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ.
ΑΡΙΘ.
1.7/10/36
16888
36017

Τὸ Σατυρικὸν Πάνθεον

Ἐν μιᾷ μόνῃ σελίδι
γραμμένον ἀπὸ τὸν ΠΩΛ ΝΟΡ (Νίκο Νικολαΐδη)

ΔΑΝΤΗ ΑΔΙΓΚΙΕΡΗ

Ἡ κόλαση

Λέω κ' ἐγὼ νὰ γράψω τὸ «Ἴν φέρο»,
ποὺ ἑλληνικὰ «Ἡ Κόλαση» τὸ λένε,
Ὅμως δὲν ξέρω ἂν τὰ καταφέρνω.

Ἐκεῖ πολλὰ καζάνια πάντα καίνε
καὶ ἔχουνε συσσίτιο οἱ διαβόλοι,
χωρὶς κ' αὐτοὶ οἱ κακόμοιροι νὰ φταῖνε.

Τοὺς ἔχουνε τρελάνει στὸ φασόλι
κ' ὅταν καμμιὰ φορὰ τρῶνε ρεβιθόδα,
θαρροῦν πολὺ τρανὴ πὼς ἔχουν σκόλη.

καὶ λὲν ἡ Κόλαση εἶν' πιὸ ὠραία ἀπ' τὴν Ἑλλάδα...

Αὕτη εἶνε ἡ περιφημία «Κόλασις» τοῦ Δάντη, διὰ τὸν ὅποιον
τόσος ἔγινε λόγος εἰς τὴν ἐποχὴν του, πρὶν ἢ δόξα του ἀμυρωθῇ
ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ μεγάλου Ἑλληνος ποιητοῦ Ἀλκί Κουκα-

Καὶ παραθέτομεν χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ ἀγαπητοῦ «Σα-
τυρικοῦ Πάνθεου» τὴν κατωτέρω δημοσιευμένην τραγωδίαν τοῦ
ἐιδιῶς γραφείσαν διὰ τὸ «Σατ Πάνθεον». Εἰς τὴν τραγωδίαν
αὐτὴν φρονεῦνται ἐν τέλει ἀπαξιάπαντες οἱ συμμετέχοντες, διασω-

ΓΟΥΔΙΕΛΜΟΥ ΣΑΚΕΣΠΗΡΟΥ

Ζωὴ σὲ λόγου σας

Ἰλαροτραγωδία εἰς πράξιν «μίαν κ' ἑξαι.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΜΛΕΤΟΣ.—Πρίγκηψ τῆς Δανίας.
ΜΑΚΒΕΘ.—Βασιλεὺς τῆς Σκωτίας.
ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ.—Βασιλεὺς τῶν Τρικινάων.
ΕΡΡΙΚΟΣ ὁ Α'—μέχρι καὶ τοῦ Ω'.—Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας.
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΔΗΡ.—Βασιλεὺς τῆς Στεργλίνας.
ΟΘΕΛΛΟΣ.—Στρατηγὸς τῆς Ἀναίτιας.
ΚΟΡΙΟΛΑΝΟΣ.—Ρωμαῖος στρατηγός.
ΔΩΔΕΚΑΘΗ ΝΥΞ
Κλπ. κλπ.

ΣΚΗΝΗ: Ὁλος ὁ κόσμος.
ΧΡΟΝΟΣ: Ἡ αἰωνιότης.
ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ: Ὁ χάρος.
Λαός, εὐγενεῖς, στρατός, ὑπηρέται, ἑῶα μικρὰ μετὰ μεγά.
λῶν κλπ. κλπ.

(Σημειώσεις Διευθύνσεως)

Ζητοῦμεν συγγνώμην παρὰ τῶν πολυπληθῶν θεατῶν, οἱ ὅ-
ποιοι ἀθροοὶ ἔσπευσαν νὰ τιμήσουν τὴν σημερινὴν παράστασιν.
Αὕτη δὲν θὰ δοθῇ, διότι ὅλοι οἱ συμμετέχοντες ἐφρονέθησαν χθὲς
κατὰ τὴν προεμέραν τοῦ ἔργου.

(Ἰδιαιτέραι προσκλήσεις δὲν θὰ σταλῶσιν.)

ΠΑΝΘΕΟΝ

Τὴν ζῶν τὴν εἶπαν κωμωδίαν, δράμα, μελόδραμα, ὁπε-
ρέτταν, ἐνῶ εἶναι λίγο ἀπ' ὅλα. Ἐνα εἶδος θεατρικῆς σαλάτας
μετὰ καὶ ἀνευ μουσικῆς.

7 π.μ. ἀκριβῶς αἰρεται ἡ αὐλαία. Τὸ θέατρον ἀκόμη εἶναι
κενόν. Μερικοὶ σκουπιδιάριδες καθαρίζουν ἀκόμα τοὺς δρόμους
καὶ οἱ πρῶτοι ἀραιοὶ θεαταὶ προσέρχονται κατάκοποι καὶ νυσταγ-
μένοι. Σὲ λίγο τὸ θέατρο γεμίζει. Τροῦγκ, τροῦγκ, αὐτοκίνητα,
τράμ, ἀμάξια περνοῦν. Ἡ σκηνογραφία παριστᾷ κεντρικὸν δρόμον.
Δεξιὰ θύρ ἡ καταστημάτων καὶ σπητιῶν, ἀριστερὰ θύρα ἡ σπη-
τιῶν καὶ καταστημάτων. Στὰς ὀκτὼ ἀρχίζει ἡ παράστασις. Ἐνας
μεσίτης χρηματιστηρίου τρέχει σάν νὰ καταδιώκεται μ' ἓνα μά-
τσο χαρτονομίσματα. Εἰς τὴν σκηνὴν εἰσέρχεται ἓνας χονδρός.
Ἐπῆγε μὲ τὰ κάτω καὶ εἶναι κερδισμένος. Στὸ πρόσωπό του εἶ-
να ζωγραφισμένη ἡ εὐχαρίστησις. Τὰ μάτια του λάμπουν, ἡ καρ-
φίτσα του λάμπει, τὰ δακτυλίδια του λάμπουν. Ἀντιθέτως εἰ-
σέρχεται ἓνας ἄλλος τύπος κακομοίρη. Εἶναι θεατρικὸς συγγρα-
φεὺς, ἡ ἡθοποιός, ἡ συνθέτης μουσικοῦ ἔργου. Ὁ χονδρὸς σταμα-
τᾷ ἀνοίγει τὰ χέρια του καὶ τὸν ἐναγκαλίζεται.

—Νὰ σὲ φιλήσω!

—Γιατί;

—Ἦσουν ὑπέροχος χθὲς στὸ ρόλο ποὺ ἔπαιζες. Μπράβο!
Μπράβο! Εἶσαι δαιμόνιος. Ἄν ἦσουν στὴν Εὐρώπη θὰ χαλοῦσες
κόσμο. Νὰ σὲ ξαναφιλήσω.

Οὕτε τὸν εἶχε προσέξει στὸ ἔργο ποὺ ἔπαιζε. Ἀλλ' ὁ ἐνθου-
σιασμός του ἀπὸ τὰ κέρδη εἶναι τόσος ποὺ τὸν κάνει νὰ τὰ βλέ-
πει ὅλα τέλεια. Παρακάτω συναντᾷ ἓναν ὄχρον καὶ καχεκτικὸν
καὶ τὸν κτυπᾷ στὸν ὦμο.

—Φτοῦ νὰ μὴν βυσκαθῇς, σάν εἰκοσι χρονῶν φαίνεσαι. Κύν-
ταξε μάγουλα. Ἄσε με νὰ σὲ φιλήσω.

—Σοβαρῶς μιλάς; Ἐχω σηκωθῇ ἀπὸ γρίππη.

—Τι πράγμα; Μωρὲ ἔχεις ἀνάγκη ἐσύ;

Πράξις δευτέρα. Ὁ χονδρὸς ἔλαβε τὴν πληροφορίαν ἀπὸ τὸν
μεσίτην του ὅτι ἔχασε στὰ κάτω καμμιὰ διακοσαριά χιλιάδες. Ὁ
χονδρὸς γίνεται σύνοφρος. Τα μάτια του, ἡ καρφίτσα του, τὰ δα-
κτυλίδια του σκοτεινιάζουν παρυσυθῶς. Καθὼς πάει νὰ κλειστῇ
στὸ σπίτι του, συναντᾷ πάλι τὸν αἰθροπο ποὺ εἶχε σηκωθῇ ἀπὸ
τὴν γρίππη.

—Καὶ πάλι καλημέρα, λέει ὁ δεῦτερος.

Ὁ χονδρὸς φρεσά, καὶ ξεφρεσά.

—Ἄσε με, καὶ μὲνε, γιατί βιάζομαι.

—Ξέρεις, εἶχες δίκην ποὺ μούλεγες τὸ πρῶτὸ πὼς φαίνομαι
σάν εἰκοσι χρονῶν. Κι' ἐγὼ τώρα αἰσθάνομαι πὼς εἰμαι καλλιτε-
ρα ἀπὸ τὴ γρίππη.

—Ναί, μού φαίνεσαι πὼς σηκώθηκες ἀπὸ ἀρρώστεια. Εἶσαι
λίγο χλωμός. Γεῖά σου.

Ἐδῶ τὸ ἔργον γίνεται μελόδραμα. Ὁ κύριος ἀγανακτεῖ γιὰ
τὴν ὀλην κατάστασιν. Τοῦ φταῖνε τὰ τράμ ποὺ δὲν τρέχουν, τὰ
αὐτοκίνητα ποὺ παρατρέχουν, οἱ βρύσες ποὺ τρέχουν καὶ δὲν
τρέχουν. Μαστιγώνει τὴν κατωῦσαν ἀταξίαν παντοῦ τὸν
σνομπισμόν, τὴν αἰσχροκέρδειαν. Ὅλα εἶναι στραβά καὶ ἀνάπο-
δα ἐκτός, φυσικά, τοῦ ἑαυτοῦ του, ὁ ὁποῖος κατεσκευάσθη εἰς
τέλειον ἡλεκτροκίνητον ἀνθρωποποιεῖον. Ἐνθυμεῖται δλίγον καὶ
τὴν Εὐρώπην εἰς τὴν ὁποίαν ἔζησε ἐπὶ ἓνα μῆνα καὶ διαρκῶς
κάνει συγχρίσεις.

—Σὸ Λονδίνον, φίλε μου, τὰ κάγκελα τῶν κήπων εἶναι ὅλα
ἀπὸ χυτοσίδηρον. Στὸ Βερολίνον ἂν πετάξεις χαρτὶ στὸ δρόμον χά-
θηκες (πετάει τὸ ἀδειανὸ κουτὶ τῶν τσιγαρῶν). Στὴ Ρώμην νὰ
φτύσης στὸ πεζοδρόμιον πᾶς ἀμέσως φυλακὴ (φτύνει). Στὸ Παρί-
σι νὰ σταθῇ στὴ μέση τοῦ δρόμου νὰ μιλάς καὶ νὰ ἐμποδίζης
τὴν κυκλοφορίαν πληρώνεις ἀμέσως πρόστιμο εἰκοσι φράγκα
(στέκεται κ' ἐξακολουθεῖ). Διότι, ἀγαπητέ μου, ἐκεῖ ὑπάρχει δεώ-
δης τάξις. Ἐδῶ δὲν ξέρουμε οὔτε τὰ μιλήσουμε ὅταν μιλοῦμε
φρονάζουμε καὶ χειρονομοῦμε μὲς τὸ δρόμον (χειρονομεῖ) συνεπῶς
τὶ θέλω νὰ σοῦ πῶ; θέλω νὰ πῶ ὅτι δὲν ἔχουμε ἀγωγή (σὲ
πιάνει ἀπὸ τὸ γιανὰ καὶ σὲ τινάζει). Δὲν ἔχουμε ἄ γω-γῇ. Πῶς
τὸ λένε; Δὲν μιλῶ σωστά;

Πράξις τρίτη. Ἡ κυρία μὲ τὰ γυμνά μπρατσάκια τσίγκ, τσίγκ,
περνᾷ ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιον. Ὁ ἠθικολόγος πνίγεται εἰς τὸ αἷμα
ποὺ τοῦ ἀνεβαίνει στὸ κεφάλι.

—Ὅριστε, εἶναι κατάστασις αὕτη! Γυναίκες μυσύγυμνες στὸ
δρόμον! Δὲν τρέπονται! Φρίκη! (τὴν ἀκολουθεῖ. Ἡ κυρία ἀνε-
βαίνει στὸ τράμ. Ἀνεβαίνει κ' αὐτός. Στέκονται καὶ οἱ δύο στὸν
ἐξώτη. Ὁ ἠθικολόγος τῆς πατεῖ μὲ τρόπο τὸ πόδι. Ἡ γυμνὴ κυρία
τραβιέται ὁ ἠθικολόγος βρῖσκει τὴν εὐκαιρίαν καὶ τὴν τσιμπᾷ. Τὸ
χερὶ τῆς γυμνῆς κυρίας καταφέρνει ἓνα γερὸ ράπισμα στὴν πα-
ρειὰ τοῦ ντυμένου κυρίου. Τὸ ἔργον ἀπὸ ἐδῶ καὶ κάτω γίνεται
τραγικόν. Εἶναι ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Κανεὶς δὲν μιλεῖ. Μασοῦν
ὅλοι. Διότι περὶ αὐτοῦ πρόκειται.

Τ. ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ

1ον

Ἐνα δαυμάσιο μυθιστόρημα τοῦ συγγραφέως τῶν «ὁ ἄνδρας μου» καὶ «Ἐ
κεῖνος ποὺ ἦταν τῆς τύχης της» ΜΑΞ ΝΤΕ ΒΕΖΙΤ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ

Τὸ ρωμάντσο μιᾶς νέας ποὺ ὁ πατέρας της εἶχεν ἐξαπατήσῃ τὴ μάνα της

2ον

Η ΝΥΧΤΑ ΤΗΣ 12 ΠΡΟΣ ΤΗΝ 13

Τοῦ ΣΤΑΝΙΣΛΑ ΣΤΗΜΑΝ Συγγραφέως τῶν «Ἐξη πεθαμένων»

Ἀστυνομικὸν μυθιστόρημα ποὺ προκαλεῖ ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον

ΚΑΙ ΕΝΑ ΜΟΥΣΙΚΟ ΚΟΜΜΑΤΙ

ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΥΛΗ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΚΑΙ ΞΕΝΗ

Η υπηρέτρια χτύπησε διακριτικά την πόρτα του γραφείου.
—Ο Νίκος άνοιξε.
—Τι θές Μαρία;
—Κύριε, ή Ρηνιώ ρωτά αν θέλετε να πάη τα παιδιά στον κήπο, για τόν τακτικό τους περίπατο.
—Μά φυσικά, φυσικά. Γιατί με ρωτάτε;
—Η Μαρία χαμήλωσε τὰ μάτια.
—Γιατί ή κυρία λείπει και... είπε με με δισταγμό.
—Καλά, άς τὰ πάρη ν' αναπνεύσουν λίγο.
—Υστερα από μερικά λεπτά, δυο χαριτωμένα παιδάκια—ένα αγοράκι έξη χρονώ, κι' ένα κοριτσάκι μικρότερο, μπήκαν μέσα στην κάμαρα του μπαμπά τους σάν άνοιξιάντικη δροσιά.
—Μπαμπά φεύγουμε...
Τά πήρε στοργικά κοντά του, χαίδεψε τὰ μαλλάκια τους, φίλησε τὰ προσώπα τους και τούς είπε:
—Στό καλό. Νά προσέχετε πολύ στον κήπο. Καί ήσυχά έ; Ν' άκούτε ό,τι λέει ή Ρηνιώ.
—Ο μικρός πρίν φύγη, γύρισε και κοίταξε με τὰ μεγάλα μαύρα μάτια του τόν θλιμμένο πρόσωπο του μπαμπά του και ρώτησε παραπονιάρικα:
—Και σάν γυρίσουμε, θά βρούμε πάλι έδω τή μωμά;
—Η μικρούλα άδελφή του κοίταξε κι' έκείνη τόν πατέρα της, περιμένοντας μιάν άπάντηση θαρρείς, από τὰ χείλη του.
—Ο Νίκος χλώμιασε περισσότερο, τὰ χέρια του σφιχτηκαν νευρικά, και τὰ χαρακτηριστικά του προσώπου του πήραν μιάν έκφραση άπέραντου πόνου.
—Βέβαια, τής έγραφα ναρθή, πηγαίνετε τώρα.
—Απλώσε τις παλάμες άπάνω σιά σγουρά κεφαλάκια και τὰ συνώδεψε ως τόν διάδρομο, πού περιμενεή νταντά.
Σάν γύρισε πίσω μονάχος, έκλεισε την πόρτα κι' έπεσε έπάνω στο γραφείο του, σάν άνθρωπος πού του έβαλαν πυρωμένο στυλέτο μέσα σέ ματωμένη πληγή.
—Εκεί έπάνω, βρισκόταν ακόμα τὸ φοβερό γράμμα πού τ' άφησε ή γυναίκα του πρίν δυο μέρες, φεύγοντας με τόν καλύτερο φίλο του.
Το πήρε πάλι στά χέρια, τὸ κοίταξε, τὸ ξαναδιάβασε σάν νόηθελε με την υπερένταση του πό-ου του ναγιατρέψη τὸ μεγάλο τραύμα τής καρδιάς.
—Αμείλιχτη, σκληρή, άπονη, τού έγραψε τήν καταδίκη τής άγαπῆ τους σέ λίγα λόγια, πρίν άφήση τή συζυγικήν έστία, τόν άνδρα της και τὰ δυο της άγγελούδια:
Νίκο,
Κανενας δέν έξουσιάζει άπόλυτα τήν καρδιά του. Είμαι σιλάβα ενός άνθρώπου και φεύγω μαζί του, αφήνοντας πίσω μου ένα λευκό παρελθόν, έσένα και τὰ παιδιά μας. Μη με κατηγορήσ. Είμαι μιὰ άρρωστη, μιὰ γυναίκα πού δέν έχει τὰ λογικά της. Δέν ξαίρω καλῶς—καλά αν είμαι άπόλυτα ύπεύθυνη γι' αυτό. Νόμιζα πώς σ' αγαπούσα, πώς ήμουν ευτυχισμένη μαζί σου και τὸ πιστευα βαθεία ως τήν ήμέρα πού έφερες τόν Άλλο στό σπίτι μας. Από τότε, ή χρυσή κλωστή πού με συνέδεε μαζί σου κόπηκε και μιὰ μαγική έλξη με τραβούσε σ' εκείνον. Έπαύλιστα, έπολέμησα, αγωνίστηκα νά διώξω τόν πειρασμό πού θέριευε μέσα μου σάν φλόγα, ζήτησα τή βοήθεια τής άγάπης σου, ρίχτηκα στίς φροντίδες τών παιδιών μου. Τού κάκου. Δεν βράδυναξε, κι' εσύ, άπληστολήμενος με τις δουλιές σου δέν ήσουν κοντά μου, δυο μαγνητικοί πόλοι, δυο μάτια γαλαζοπράσινα με τραβούσανε κοντά τους, μου μιλούσανε για επίγειους παραδείσους, γι' άνείπωτες ευτυχίες. Εκείνος παντού, μπροστά μου, στό βιβλίο πού διάβαζα γιά νά ξεχάσω, σίς γλαστρες πού πότιζα γιά νά βρω μιάν άσχολία, στά παιδιά μου, τήν ώρα πού τάσφιγγα μέσα στην άγκαλιά μου, στόν άέρα πού άνέπνεα, στό σκοτάδι πού με τύλιγε σάν μυστήριο, στόν ύπνο μου, στά όνειρά μου.
Δέ θέλω νά σε βαρύνω με τὸ γε-

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΤΟ ΓΟΛΓΟΘΑ

λοίο ρόλο του άπατημένου συζύγου πού ζή άνίδεος πλάι στη γυναίκα του. Προτιμώ νά φύγω μακριά, νά ξεχαστώ, νά χαθώ, νά σβύση τ' όνομά μου.
Πρέπει τὰ παιδιά μας νά μάθουν πώς ή μητέρα τους πήγε σ' ένα μακρινό ταξίδι από τὸ όποιο δέν θά γυρίση πια ποτέ.

Συχώρεσέ με, Νίκο, γιά τὸ φαρμάκι πού σέ ποτιζώ σήμερα. Μην τὸ πάρης κατάκαδα. Δέν τ' άξίζω, άφοῦ δέν μπορέσα νά εκτιμῶ τήν άγάπη και τήν καλωσύνη σου. Φρόντισε γιά τὰ παιδιά πού θά ζητούν τή μητέρα τους. Είμαι μιὰ τρελλή, μιὰ δυστυχισμένη.

Βέρα
Έσφιξε τὸ γράμμα μέσα στά δάχτυλα και τὰ μάτια του τρέχανε σάν βρύση από πείσμα, από θλίψη.

Ένας άτιμος μπήκε μέσα στό σπητάκι του, τή στιγμή πού δλα σκτινοβολούσανε από ευτυχία και τὸ βύθιο στο σκοταδι τής ντροπής και τής ατιμίας.

Κι' ήταν φλος του ό Άλλος. Μαζί τελείωσαν τὸ πανεπιστήμιο, μαζί άρχισαν τὸ νομικό τους στάδιο, άχώριστοι, άγαπημένοι. Δέν μπορούσε νά βοη άλλοῦ άραγε τήν άγάπη και τήν ήσωνή, πού πήγε νά κλέψη από τὸ σπίτι ενός συναδέλφου και συμμαθητή;

Κι' έκείνη; Μια τρελλή, άκαταλόγιστη, μιὰ άχάριστη. Τώρα θυμάται όλο τὸ ειδύλλιο τής πρώτης άγάπης τους, όταν νεώτατος πρίν έφτά χρόνια, τήν είχε συναντήσει μιὰ Κυριακή τών Βαίων, σ' ένα έξοχικό σπίτι στην Κηφισσία.

Ήταν Άπριλιάντικο άπόγευμα, κι' ή μεγάλη συντροφιά σκορπιστηκε σέ ζευγάρια μέσα στόν κήπο. Τὰ χρυσόξανθα μαλλιά της και τὰ κασιανά μάτια της τόν τραβήξαν από τήν πρώτη στιγμή. Στάθηκαν και οι δυο κάτω από τὸ μαρμαρίνο υπαλκόνι τής βίλλας και κοίταζαν τις χελιδονοφωλιές.
—Θαυμάζετε τὰ ζευγαράκια τών έρωτευμένων χελιδονιών; τήν ρώτησε.
—Όχι, θαυμάζω τήν αρχιτεκτονική τους. Χτίζουν τὰ σπιτάκια τους κι' αφήνουν γιά στέγη τὸ γαλάζιο τ' ουρανό.
—Είναι γιά νάχουν μάρτυρα τὸ Θεό στή συζυγική τους πίστη.

Εκείνη έκαμε κάποιο μορφασμό.
—Έχω αντίρρηση είπε. Μου φαίνεται πώς ό λόγος είναι πιδ πρακτικός. Είναι μάλλον γιά νά μην άναγκασθούν και βάλουν ήλεκτρική έγκατάσταση και πληρώνουν λογαριασμούς στην εταιρία γιά τὸ φῶς. Τους φεγγάρι.
Χαμογέλασαν κι' οι δυο κι' έξακολούθησαν τόν περίπατό τους.
—Ο ήλιος είχε κρυφτεί πιά μέσα σέ μιάν όλόχρονη πορφύρα και τὰ πορτοκαλάνθια μυρώνανε τήν άτμόσφαιρα. Από μακριά μιὰ άτμόσφαιρα μελαγχολικά.
—Εσπερινός; ρώτησε εκείνος.
—Όχι. Είναι Κυριακή τών Βαίων και' έχουμε τήν πρώτη βραδυά τών Νυμφών.

—Έχετε δίκη, άπήντησε ό Νίκος κι' άρχισε νά ψιθυρίζει σιγά.
—Ίδού ό Νυμφός έρχεται...
Εκείνη έσκυψε έπάνω από μιὰ τριαντάφυλλα κι' έκοψε ένα κόκκινο τριαντάφυλλο.

—Καμμιά φορά ό νυμφός δέν έρχεται καθόλου, τού είπε με χαμόγελο και τότε σάν μοντέρνα κορίτσια πῶμε έμεις και τόν βρίσκουμε. Δέν νομίζετε πώς έπειτα από 1936 χρόνια πού πέρασαν έπρεπε νά γίνη ένα βήμα τής γυναίκας πρὸς τὰ έμπρός;

—Τά λέτε τόσο χαριτωμένα ώστε μπορείτε νά πείσετε και τόν

Και στην άγκαλιά τών παιδιών μου, άκόμη, θυμώμουν εκείνον

ΤΑ ΥΠΟ Δ. ΣΥΛΒΙΟΥ ΤΗΣ ΖΩΗΣ!...

πιδ άπιστο.

Έστάθηκε άπότομα, τόν κοίταξε από τὸ κεφάλι ως τὰ πόδια και διομαρτυρήθηκε.

—Ζήτησα τή γνώμη σας είπε, δέν πήγα ψαρεύοντας κομπλιμέτα.

—Σας είπα τή γνώμη μου ακριβώς. Δέν φταίω εγώ, αν ή γνώμη μου ήτανε κολακευτική γιά σας.

Προχώρησαν κοντά σ' ένα συντριβάνι.

—Είθε φαίνεται πολύ φιλακόλουθος τής είπε. Άγαπάτε τήν έβδομάδα αυτή τών παθών;

—Μυ! Νά σας πῶ. Δέν μπορώ ν' άνηθῶ τὸ μεγαλειό τής τραγωδίας. Έγώ όμως ποτιμῶ τήν ευθυμία νότα τής ζωής. Τὰ Χριστούγεννα π. χ. μου μιλούνε πιδ πολύ στην αισθητική. Εκείνη ή άχυρένια φάνη με τ' άρνάκια και τ' άλογα, τὸ χρυσό άστέρι, οι μάγοι με τὰ δῶρα, δίνουν πολλή ποίηση στην περιπέτεια τής έρωτικής άπαγωγής τής Μαρίας με τόν Ίωσήφ. Η έβδομάδα τών παθών είναι τὸ δράμα του πόνου, πολύ μεγάλο βέβαια, είναι ή θυσία.

—Εσταμάτησε και πρόσθεσε με χαμόγελο.

—Σας βεβαιώνω πώς δέν είμαι γεννημένη γιά θυσίες εγώ.

—Και όμως θά υποβιήθιτε σέ μιὰ σήμερα, γιά νά έγκαينιάσουμε τή γνώμη μας.

—Ποιά;

—Νά μου χαρίσετε αυτό τὸ κόκκινο τριαντάφυλλο πού βασανίζετε με τὰ νευρικά δάχτυλά σας.

Τήν πήραν τὰ γέλια.

—Τόσο μόνο; Ευχαρίστως.

—Εκείνος τὸ πήρε και τόφερε στά χείλη του σιωπηλά.

—Δέν είχα πιδ μεγάλες αξιώσεις τής είπε.

Αυτή ήταν ή πρώτη ψυχική έπαφή μεταξύ τους. Τὸ ειδύλλιο του κήπου έγινε συνοικέσιο γύρω από τὸ όποιο πλέχτηκαν ώραιες έλπίδες και χρυσά όνειρα.

Και ό έπίλογος. Εκείνο τὸ έξωφρενικό γράμμα πού στεκότανε σάν τὸ Μαν-Θε-Κε-Λ-Φα-ρε-ς του Να-βουχοδονόσορος, μπροστά του αυτή τή στιγμή.

Τώρα θυμότανε τήν ύποκρισία του φίλου του, τις ψεύτικες περιποιήσεις του στά παιδιά, τις συχνές επισκέψεις του. Η άξιοπρέπεια και ό ανδρικός έγωϊσμός του, δέν τού έπέτρεπε νά σκεθῇ πώς μπορούσε νά προτιμηθῇ ό έλαφρός εκείνος νέος, από τὸ σύζυγο πού έδειχνε τόσην άφοσίωση κι' είχε τόσα δικαιώματα σ' εκείνην.

Και όμως τὸ φαρμάκι του έρωτικού μεθυσιοῦ, είχε κάνει τή Βέρα νά τὰ ξεχάση όλα και νά φύγη σάν τήν κλέφτρα από τὸ σπίτι της.

Στριφογύριζε σάν τὸ φείδι έπάνω στό κρεβάτι του ό Νίκος και μόλις τή χαραυγή μόρεσε νά κλείση τὰ κουρασμένα μάτια του.

Μεγάλη Παρασκευή.

Κάτω από τὸ φῶς τών αναμένων κεριών περιφέρεται ό σταυρός του θεανθρώπου, με τὰ ίχνη τών καρφιών και τὰ σημάδια του αίματος.

—Ορθος σέ μιὰ γωνιά ό Νίκος, χλωμός, δακρυσμένος συλλογιέται τόν Ίούδα τής συζυγικής του ευτυχίας, θυμάται τὸ σταυρό του δικού του μαρτυρίου.

Πήρε τὸ δρόμο σέ λίγο γιά τὸ σπίτι με βήμα βαρύ, μελαγχολικό. Δέν πρόκειται πιά γιά τή χαρούμενη χελιδονοφωλιά με τήν τρελλή φλυαρία και τή χαρά τών παιδιών.

Σήμερα τὸ σπίτι του είναι τὸ ρημάδι μιὰς κατεστραμμένης ευτυχίας, πού μέσα κεί δυο μικρά παιδάκια περιμένουν τή

μητέρα τους, καρφώνοντας τ' άνήσυχα μάτια τους στό χλωμό πρόσωπο του θλιμμένου πατέρα.

—Άνοιξε, άνέβηκε τή σκάλα και προχώρησε στην κάμαρα τών παιδιών. Άκουσε τις φωνούλες τους χαρούμενες.

—Δέν κοιμήθηκαν τὰ παιδιά άκόμα; ρώτησε τήν υπηρέτρια.

—Όχι Κύριε, είπε εκείνη σάν στενοχωρημένη.

—Άνοιξε τήν πόρτα τής κάμαρας. Στάθηκε στό κατώφλι σάν άνθρωπος πού δέν πιστεύει εκείνο πού βλέπει.

Τὰ δυο μικρά έτρεξαν με χαρά και έπάνω του:

—Μπαμπά, μπαμπά, ήρθε ή μαμά.

—Η σιωπή του ή χλωμάδα του, τὰ χέρια πού τρέμανε, τὰ χείλη πού άστρίσαν, έκαναν τὰ μικρά νά σταματήσουν και νά τόν κοιτάζουν τρομαγμένα. Μπροστά του ήταν έκρηξη.

Σάν συσμένο μωρμούρισμα ή φωνή του είπε:

—Εσσύ.. έδω;!!

Η Βέρα σηκώθηκε άπότομα. Χαμήλωσε τὰ μάτια και τὰ δάκρυα βρέξαν τὰ μάγουλά της.

—Αν μου πῆς νά φύγω, δέν θά σταθῶ ούτε στιγμή μέσα στό σπίτι, είπε. Άναγωνίζω πώς έφταιξα μπροστά σου και μπροστά στό Θεό. Δυο μέρες μόνο έφτασαν γιά νά μου άνοίξουνε τὰ μάτια και νά νοιώσω τή χίνα και τή πῆγα νά κάνω. Μη μου ζητήσης πιδ πολλές εξηγήσεις. Είμαι μιὰ άμαρτωλή ύπαρξη, πού ζητώ νά πλύνω τὸ άνόμημά μου με τὰ μύρα τής μετάνοιας μου. Τις λίγες αυτές μέρες πού έλειψα από κοντά σου, άνέβηκα τὸ Γολγοθά τής ζωής, έδοκίμασα τὰ καρφιά του σταυρωμένου μου έρωτα, έννοιώσα τόν πόνο του μαρτυρικού στεφάνου. Περιφρονημένη, λογχοσμένη, πληγωμένη, έρχομαι νά πέσω στά πόδια σου και νά σε παρακαλέσω νά μ' άφήσης νάμαι μιὰ σκλάβα σου, κοντά στα παιδιά μου...

Τὸ κλάμμα της άντήχησε μέσα στην κάμαρα σάν θρήνος έπιτάφιος.

—Τὰ μικρά τρέξανε κοντά της.

—Μην κλαίς μανούλα...

—Ο Νίκος δάγκωσε τὰ χείλη γιά νά συγκρατηθῇ, νά μην πῇ τίποτα.

Κοίταξε τὸ έρείπιο εκείνο τής λατρείας του, κι' αισθανότανε μιάν επανάσταση μέσα του γιά τὸ λάθος της, γιά τὸ έγκλημά της.

—Η άξιοπρέπεια του, τού έλεγε νά τήν διώξη σάν τὸ σκυλί: Άλλά τὰ μικρά; Τι φταίγανε εκείνα τὰ άγγελούδια, νά τούς στερήση τήν άγάπη τής μητέρας;

—Η σιωπή του τήν έκανε νά σηκωθῇ, έτρεμε σάν τὸ καλάμι.

—Θέλεις νά φύγω, είπε ταπεινωμένη, τὸ ήξαιρα έχεις δίκη, φεύγω...

Δυο γάργαρες φωνούλες τρομαγμένες, ξεσπασαν σέ γοερό κλάμμα.

—Όχι μαμά, μη φύγης πάλι...

Ήταν τὰ παιδιά του. Ο σπαραγμός τους τόν έκανε νά μιλήση.

—Όχι, μείνε, ψιθύρισε. Τὰ παιδιά σέ θένε...

Εκείνη χαμήλωσε τὸ κεφάλι κι' άγκάλιασε τὰ δυο μικρά της.

—Ο Νίκος χωρίς νά τήν βλέπη κατάματα εξακολούθησε.

—Και θά προσπαθῶ νά ξεχάσω κι' εγώ, νά ξεχάσω...

Τὰ δάκρυά του πλημμύρισαν τὰ μάτια του.

—Πιστεύω εις άνάστασιν νεκρών είπε άργά, άργά...

Εξέ από τὸ παράθυρο άκούσανε ή ψαλμωδία τής περιφοράς του έπιταφίου του θεανθρώπου, πού και σὸ σταυρό άκόμη του μαρτυρίου του μιλούσε γιά συγγνώμη:

—... Άφες αυτοίς, οῦ γάρ οἶδας τί ποιούσι...

Δ. ΣΥΛΒΙΟΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

1031

'Από τ' άπίστευτα!

Καταπληκτικές έγχειρήσεις

Η χειρουργική, ή πρακτικότερη αυτή μορφή της ιατρικής έπιστήμης έχει φτάσει στο άνωτατον όριον της προόδου της και δεν της μένει πια τώρα παρά ν' αντιμετώπιση το μεγάλο «άτον» της ζωής: τόν θάνατο!

Καρδιές, μάτια, πνεύμονες, ένκέφαλος, λαρύγγια, ... κοντολογής όλα τα εύπαθ ή όργανα του ανθρώπινου σώματος.. έπιδιορθώνονται ή αντικαθίστανται σήμερα, χάρις στις έπιτυχείς χειρουργικές έπεμβάσεις.

Παραδείγματα σχετικά υπάρχουν πάμπολλα. Αναφέρουμε μερικά:

Τεχνητά λαρύγγια

Στην Φραγκφούρτη της Γερμανίας, ένας άρρωστος από φθιση του λαρυγγος βρισκόταν στο τελευταίο στάδιο, κι' όλοι οι γιατροί είχαν χάσει κάθε έλπίδα ότι θα ζούσε. Όταν έπενέβη ό χειρουργός και διάσημος καθηγητής Χέμπερ, και παρακάλεσε να του άφήσουν κάθε πρωτοβουλία.

Τό άποτέλεσμα ήταν καταπληκτικό.

Ό έν λόγω καθηγητής άπέκοψε τό προσβεβλημένο μέρος της έπιδερμίδος του λαρυγγος και στη θέση του μετατόπισε ένα άλλο κομμάτι έπιδερμίδος, που τό άπέσπασε από τόν λαιμό του άρρώστου.

Η έγχείρηση έστέφθη υπό έπιτυχίας και σε λίγες ώρες ή άφομοίωση ήταν ήταν πλήρης.

Δυστυχώς όμως δεν προνοήθηκε μιά σημαντική λεπτομέρεια. Στο νέο αυτό κομμάτι της έπιδερμίδος φύτρωναν τρίχες οι όποιες... «έγκλιματίστηκαν» θαυμάσια και σιό λαρύγγι έμποδίζοντας με τήν άναπτυγή τους τόν έγχειρισθέντα να καταπίνη τις τροφές του μ' εύκολία!

Η βιομηχανία τών τεχνητών λαρυγγίων είναι πολύ διαδεδομένη στην Γερμανία και τήν Αυστρία. Κατασκευάζονται από καουτσούκ και χάλυβα κι' αντικαθιστούν θαυμάσια τούς φυσικούς λαρύγγες. Έννοείται ότι ή τελειοποίησή τους άπαιτεί άδιάκοπη και προσεκτική έπιστημονική έργασία, ώστε να καθιστά τα άψυχα αυτά όργανα, ζωντανά μέλη του σώματος.

Τό περίεργο είναι ότι όσοι άρρωστοι έχουν τεχνητούς λαρύγγες άποκτούν μιά έντονη μεταλλική φωνή.

Άνθρωποι που βλέπουν με ξένα μάτια

Ό άσος τών χειρουργών οφθαλμολόγων είναι ό άγγλος διάσημος καθηγητής Τούδωρ Τόμας, ό όποιος έχει στο ένεργητικό του 200... άναβλέψεις. Ό έν λόγω καθηγητής έκτός τών παραπάνω έχει άποδώσει τό φώς και σ' άλλους είκοσι τυφλούς πελάτες του, οι όποιοι τώρα βλέπουν με ξένα φυσικά μάτια. Η ειδικότης του Τούδωρ Τόμας στον έμβολιασμό του άμφιβληστροειδους χιτώνος, από ένα υγιές μάτι σ' ένα τυφλό, είναι μοναδική. Η όλη έγχείρηση διαρκεί, —πρέπει να διαρκέση—μόνον 3—4 λεπτά. Διαφο-

Είς τας Άνατολικάς Ίνδίας οι γυναίκες είναι υποχρεωμένες από ένα παμπάλαιο έθιμο, όταν βρίσκονται έμπρός σε ξένους, να κρατούν κλειστό τό ένα μάτι.

Κατά τόν 16ον αιώνα είχε έπικρατήσει στη Ρωσία ή μόδα να βάφουν οι γυναίκες τό άσπράδι τών ματιών τους..

Στή Γαλλία κατά τό 1793 είχε γεννηθ ή ένα παιδί, ό περίφημος «κύκλωφ Κλεμάν», που είχε ένα μόνο μάτι στο μέσον του μετώπου. Ό μοναδικός αύ' τός στην Ιστορία κύκλωφ είχε, καθ' όλα τα άλλα, πολύ φυσιολογικό όργανισμό και έζησε μέχρι της ηλικίας τών 13 έτών.

Οι γυναίκες που έχουν γαλανά ή

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ
ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΝΤΑΣ

πρασινωπά μάτια, όπως άπέδειξαν οι έρευνες ενός άμερικανού διευθυντού πειραματικής ψυχολογίας, είναι πιό... έπιλόλαιες από τις μαυρομάτες.

Σέ όλο τόν κόσμο υπάρχουν 250, 000,000 μύωπες, δηλαδή τό 10 οιο περίπου τών κατοίκων της Γης πάσχουν από μυωπία.

Τό ανθρώπινο μάτι μπορεί να διακρίνη δυό εκατομμύρια άποχρώσεις

Χίμαιρες που γίνονται πραγματικότητας

ρετικά άποτυγχάνει. Φαντασθήτε. λοιπόν, νεύρα, έτοιμότητα πνεύματος και σταθερότητα χεριού που πρέπει να έχη ό σιδερένιος αυτός άνθρωπος.

Ένας άλλος Πολωνός χειρουργός κατώρθωσε να ξεριζώσει από έναν φυματικό, τόν ένι του πνεύμονος, τόν προσβεβλημένο με τήν ίδια εύκολία που ένας γεωργός θα ξεριζώνε ένα μαρούλι!

Η τρομακτική αυτή χειρουργική επέμβαση πραγματοποιήθηκε στην Καλλιφορνία κι' ό άρρωστος ό όποιος υπέστη αυτή τήν όδυνηρή έγχείρηση ζή τώρα με τόν ένα του πνεύμονα.

Έγχειρήσεις σε καρδιές

Στό παρελθόν, όταν ένας άνθρωπος δεχόταν μιά σφαίρα ή μιά μαχαίριά κατάκαρδα ήταν άπολύτως βέβαιο ό ό τραύμα αυτό θα του προκαλούσε τό θάνατο. Σήμερα αυτό άποκλείεται. Μιά μιγάς όπηρετρια, σε μιά πόλη του Μεξικού, ένω καθάριζε με τό μαχαίρι πατάτες καθισμένη στο χείλος του παραθύρου, έχασε τήν Ισορροπία της κι' έπεσε κάτω στο όρόμο και από ύψος πέντε μέτρων. Τό άσχημο όμως ήταν ότι με τό πέσιμο της, τό μαχαίρι που κρατούσε μπήχθηκε στην καρδιά της κι' έμεινε σφηνωμένο εκεί. Φυσικά όλοι που έτρεξαν κοντά της θεώρησαν τήν κατάσταση της άπελπιστική, και μόνον οι γιατροί του πλησιέστερου Ιατρείου του Έρυθρού Σταυρού, ό, Με μιά έγκαιρη όσο και σύντομη έγχείρηση κατώρθωσαν να μετακινήσουν λίγο τό μαχαίρι και τήν καρδιά, έτσι διό, τραβώντας το σ' γά—σιγά, έφ' όσον έσφιγγαν οι αϊμα.

Όλη αυτή ή δουλειά διήρκεσε πέντε λεπτά. Τό άποτέλεσμα ήταν ότι έκτός από μιά πλευριτική έπιπλοκή που τήν κράτησε στο κρεβάτι 15 μέρες, ή τυχερή αυτή όπηρετρια άνέλαβε πάλι τά καθήκοντά της στο ίδιο σπίτι σαν να μην της είχε συμβή τίποτα.

Κατά τή διάρκεια του Εύρωπαϊκού πολέμου ένας άρρωστος στρατιώτης, ό όποιος είχε εισαχθ ή στο νοσοκομείο, παραπονέθηκε στον γιατρό ότι έννοιθε Ισχυρούς πόνους στην περιοχή της καρδιάς του. Πράγματι οι άχτινες χ φανέρωσαν μιά σκιά και κατά τή διάρκεια της έγχειρήσεως πού έπακολούθησε, ό χειρουργός έχωσε τό χέρι του πίσω μέρος της καρδιάς κι' έπιασε με τά δάχτυλά του ένα κομμάτι από θραύσμα όβιδος σε μέγεθος μιάς δραχμής.

χρωμάτων και τόνους σκιών. Όταν τό παιδί φθάση σε ηλικία 4 έτών, τό μάτι του έχουν τό μέγεθος που θα διατηρήσουν σε όλόκληρη τήν κατόπιν ζωή του.

Τό αίσθημα της όράσεως έντείνεται και από διεγέρσεις τών άλλων αίσθητηρίων

(κρότους, μυρωδιές, πόνους κλπ.) Έξαφνα τό άρωμα του οίθελου έλαίου του κιτρολέμονου αύξάνει προσκαίρως τήν ένταση της όράσεως. Υπάρχουν άνθρωποι, που όταν άκούουν δυνατούς κρότους, μπορούν να διακρίνουν αντικείμενα σε άπόσταση σχεδόν διπλάσια από εκείνη που τούς έπιτρέπει τό φυσιολογικό τους όπτικό πεδίο.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ ΣΚΗΝΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Ό Νώντας Άτσαλάκωτος είναι ό τύπος του Άθηναίου μάγκα. Έξυπνος, καταφερξής, λίγο τεμπέλης, πολύ αίσθηματίας, ό Νώντας προσπαθεί να ζή μάλλον χωρίς να κάνει τίποτα.

Ό συνεγάτης μας κ. Δ. Γιαννουκάκης θά τόν παρουσιάση σε μιά σειρά από σπαρταριστές του περιπέτειες

Ό Νώντας δικάζεται..

—Σήκω έπάνω κατηγορούμενε..

—Παρώ !..

—Παρών να λές !...

—Παρώ είπα...

—Παρών !.. Ν... Πα—ρών !..

—Ν !.. ν ! βλάκα !..

—Ν... Κύριε πρόεδρε..

Ό Πρόεδρος άντελήφθη ότι δεν μπορούσε να ζή η συνεέννησις και έξακολούθησε :

—Πώς όνομάζεσαι ;

—Τήν κορόιδα κάνεις κύριε Πρόεδρε ; Ό άστυνόμος έγραφε τρεις ώρες τό όνομά μου. Όλα τά χαρτιά με γράφουνε.

—Λέγε πώς όνομάζεσαι ;

—Νώντας.

—Νώντας σκέτο ; Δεν έχει τίποτα άλλο ;

—Πώς δεν έχει ; Στην ταβέρνα με λένε Νώντας ό Καταβόθρας ένεκε που πίνω όσο νά ναι... τά κορίτσια με λένε : Νώντας ό σεβνταλής...

—Δεν μ' ενδιαφέρουνε αυτά κατηγορούμενε. Λέγε πώς όνομάζεσαι ;

—Νώντας κύριε Πρόεδρε ;

—Νώντας τι ; Έπιθετο δεν έχεις ;

—Α ! τό έπιθετο θέλεις ; Νώντας Άτσαλάκωτος.. Νά σάς έξηγήσω...

—Περιττόν !

—Όχι !.. Νά σάς έξηγήσω πώς μου κόλλησε τό «Άτσαλάκωτος».

—Περιττόν σου είπα. Πού κατοικείς ;

—Στό κρατητήριο του Τμήματος.

—Ποιανού τμήματος ;

—Δεν έχω προτίμηση. Όπου με κουβαλήσουνε κάθε βράδυ.

—Πολύ τόν έξυπνο μου κάνεις Νώντας. Λέγε μου που έγεννήθης ;

—Μεταξύ Παντρεμέναδικα και Βλασαρού..

—Κοροιδεύεις Νώντας ; Χειρότε- ρεύεις τή θέσι σου.

—Όχι να σε χαρώ κ. Πρόεδρε.

—Πού έγεννήθης ;

—Μεταξύ..

—Πάλι τά ίδια ;

—Δεν άλλαξα τόπο γεννήσεως. Έγεννήθηκα σάς λέω μεταξύ Παντρεμέναδικα και Βλασαρού...

—Κοντεύουν να έρίζουν έπτά πό- λεις για τήν έννησή σου.

—Όχι και έπτά πόλεις.. μονάχα δύο συνοικίες !..

—Πώς γίνεται αυτό ;

—Μετακομίζαμε εκείνη τή μέρα κ.

Πρόεδρε. Η γρηά μου ήτανε στην ώρα της... και από τό κουνα—κουνα του άραμπά, σκαρώθηκα καθ' όδόν...

—Πόσων έτών είσαι ;

—...

—Γιατί δεν άπαντās ; Πόσων έτών είσαι ;

Ό Νώντας έσκυψε και μίλησε του Προέδρου, στο αυτί

—Γιατί μου τό λές κρυφά ;

—Είμαι και γυναίκες στο δικαστή- ριο κ. Πρόεδρε..

—Άφησε τις άνοησίες. Πόσων έ- τών είσαι ;

—...έπτά...

—Έπτά ;

—...έπτά !

—Είκοσι έπτά ;

Ό Νώντας ένευσε «όχι».

—Δέκα έπτά ;

Ό Νώντας ένευσε πάλιν «όχι».

—Τοιάντα έπτά ;

Ό Νώντας ντροπαλά, ένευσε «ναί».

—Και γιατί δεν τό λές ;

—Σας είπα. Είναι και γυναίκες στο δικαστήριο.

—Λοιπόν έχωμε και λέμε : Νώντας Άτσαλάκωτος, κατοικίας άγνώστου, γεννήσεως άμφοβητουμένης και ήλι- κίας τριάντα έπτά έτών. Αυτά είναι τά στοιχεία σου ;

—Ότά κ. Πρόεδρε !

—Είσαι παντρεμένος ;

—Όπως τό πάρης κ. Πρόεδρε. Με τή Καλλιόπιστα τή καμαριέρα έχωμε

άλλάξει βέρες.. Κοιμάμαι τά μεσημέ- ρια στις Ντίνας της άμανετζούς, τά βράδυα πέρνω μερίδα στο σπίτι της Φρόσως..

—Χαρέμι έχεις ;

—Με κάνετε και ντρέπομαι κύριε Πρόεδρε..

—Παιδιά έχεις ;

—Όλο και θά'χω σκορπίσει μερικά.

—Δεν είναι άπάντηση αυτή...

—Τήν άλληία λέω κύριε Πρόεδρε.

—Τι επαγγέλλεσαι ;

—Πώς είπατε ;

—Τι επαγγέλλεσαι ;

—Δεν καταλαβαίνω.

—Τι δουλειά κάνεις ;

—Α !.. Μά.. τόν άνεμο κουβάρι !

Δυστυχώς είμαι άνεργος κύριε Πρόεδρε..

—Τεμπέλης δηλαδή ;

—Τεμπέλης δεν είμαι. Άτυχος εί- μαι. Έχω κάνει λίγο από όλα.. Έχω

έρνασθει και σε πεθαμενατζήδες, έ- κανα και βοηθός του Μόλλα, έχω κά- νει ένα φεγγάρι και δημοσιογράφος.

—Τι δημοσιογράφος ;

—Έπουλοούσα τόν «Περίδρομο».

—Έκατάλαβα. Δεν έπιμένω περισ- σότερο στα στοιχεία σου, διότι αντι- λαμβάνομαι ότι είσαι άνισόρροπος.

—Δόξα σοι ό θεός !..

—Λοιπόν, Νώντας, κατηγορείσαι ότι

χθές τά μεσάνυχτα έτραγουδούσες

στο όρόμο. Γιατί ;

—Διότι έχω ώραία φωνή και αίσθη- νομαι τήν ανάγκη να έκφράζω τά αί-

σθηματά μου τραγουδιστά κ. Πρόεδρε.

—Δεν ξέρεις ότι άπαγορεύεται τό

άδειν, τά μεσάνυχτα ;

—Και τότε να τραγουδάμε κύριε

Πρόεδρε; Μεσημέρι; Τζιτζικια είμαστε ;

—Πάψε να μου κάνης τόν έξυπνο

γιατί θά σε στείλω μέσα.

—Πού κύριε Πρόεδρε.

—Λοιπόν, γιατί έτραγουδοούσες ;

—...

—Γιατί δεν άπαντās ;

—Φοβάμαι κύριε Πρόεδρε μην πώ

καμιά έξυπνάδα πάλι και βρω τόν

μπελά μου.

—Λέε. Γιατί έτραγουδοούσες ;

—Τά είχα χαλάσει με τό κορίτσι

κ. Πρόεδρε..

—Με τήν Καλλιόπιστα, τήν Ντίνα

τήν άμανετζού ή τή Φρόσω ;

—Με μια καινούργια κ. Πρόεδρε.

—Έχεις κι' άλλη ;

—Μάστο κ. Πρόεδρε. Η γυναίκες

περικαλάνε για άγαπητηλήκι. Είμαι

φαίνεται και γλυκοαίματος.

—Λοιπόν ;

—Τά είχα χαλάσει κ. Πρόεδρε με

τή Φιφίκα τήν μοδιότρα, πούχει τήν

μάννα τήν κουφή και είπα να της κά-

νω μιά καντάδα μιά και ή μάννα της

είναι κουφή και δεν θά με καταλάβαινε.

Πήρα τόν Μενέλαο που κρατάει

σεκόντο καλό και κολλήτο—έγώ βλέ-

πεται είμαι τενός—και άμολυθήκα-

με κατά τό σπίτι της Φιφής.. Τήν ώρα

που έκάναμε τήν καντάδα ένας κύριος

άστυφύλακός μās έσταμάτησε γιατί

του έχασάμε τήν ήσυχία...

—Ό άστυφύλας έκαμε τό καθήκον του

—Κι' έγώ τό δικό μου. Άς είναι

μου είπε ό άστυφύλακας; Δε σκάς ρέ.

Τού λέω ; γιατί μου λές «ρέ» ρέ κύριε

άστυφύλακας; Μαζί τήν έχωμε τήν ύ-

πόληψη; Κάτι μου είπε, κάτι του είπα,

του σκάει ό Μενέλαος τήν κουτούλια..

—Α !.. Ότε ό Μενέλαος έκτύπη-

σε τόν άστυφύλακα ; Όρκίσου !

—Νά σε θάψω !.

—Όχι τέτοιους όρκους. Στο Εύ-

αγγέλιο δι λές τήν αλήθεια.

—Δεν μπορώ να όρκιστώ κ. Πρόε-

δρε.. Είμαι.. Παληοημερολόγιτης !..

—Άφησε τ' άσεία. Θά όρκισθης ;

—Δε μπορώ.. Δε θυμάμαι και καλά

ποιός έδωσε τήν κουτούλια..

—Κατάλαβα. Τι σπέγινε ;

—Σφύριζε ό άστυφύλακας, μαζεύ-

τηκαν κι' άλλοι άστυφύλακοι και με-

έφεραν σηκωτό έδώ ;

—Ο Μενέλαος ;

—Ό Μενέλαος έγινε λαγός κ. Πρό-

εδρε..

—Ό Νώντας Άτσαλάκωτος κατέδι-

κάσθη εις δύο μηνών φυλάκιον «δι'

άντίστασιν μετά βαισιπ, ανιων κατά

της έξουσίας». Μέσα εις τή φυλάκή,

άπεφάσισε να γράψη τις «περιπέτειές

του..» τής όποιες θα εύρη ό άναγνώ-

στης στο προσεχές «Πάνθεον».

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΙΑΣ

(ΧΡΥΣΟΥΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ)

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

—“Αι Πολωνέ, απήντησεν εκείνη, κουνώντας το δάκτυλό της απειλητικά, Γασκώνα το Βορρά!

—Σοβαρώς, εξηκολούθησε ο Σέργιος, πριν μάθω ότι θα γίνω γαμβρός σας, σάς θεωρούσα σαν μια γυναίκα που δεν έχει την όμοιά της. Στο θαυμασμό που είχα για τις μεγάλες σας ικανότητες, ένιωσα τη στοργή που μου έπρεπε να καλώσύνει σάς και θα έννοηστε ότι είμαι συγκρόνως πάρα πολύ ευτυχής και πολύ υπερόπλιος να έχω μια μητέρα σαν και σάς.

—“Η κ. Ντεσβαρέν έκτύπησε τον Πανίν προσεκτικά. Τον είδε ελικορινή. Τότε, παίρνοντας το θάρρος της, έβλεπε το κύριο σημείο της συνομιλίας των.

—“Αν είναι έτσι τότε δεν θα στενοχωρηθίτε αν ζησετε μαζί μου; Έσταμάτησε και έπρόσθεσε τονίζοντας τη λέξη: σπιτι μου;

—“Άλλα μήπως αυτό δεν υπενοείτο; απήντησε ζωηρά ο Σέργιος. Πάντα έτσι το έννοουσα. Θα έπρεπε να παρατηρήσετε ότι δεν όπασχολήθηκα να βρω άλλο σπιτι για μένα και τη γυναίκα μου. Και αν δεν μου το προσέφερατε ή ίδια να μείνω σπιτι σας θα σάς το ζητούσα.

—“Η κ. Ντεσβαρέν είχε μια τέτοια έκρηξη χαράς, που κατέπληξε τον Πανίν. Το μόνο σ’ αυτή την ώχρητη, σ’ αυτό το εαφικό τρεμύλισμα και στην αλλαγήμένη φωνή, άντελήφθη την τεραστία τρυφερότητα της μητέρας αυτής για την κόρη της.

—“Έχω να κερδίσω το πάλι με αυτή την τακτοποίηση, εξακολούθησε εκείνος. “Η γυναίκα μου θα είναι ευτυχής με το να μη σάς άφηση! και εείς θα μου χωσιτάτε χαρή, γιατί δεν σάς άρπαξο την κόρη σας. Και ή μια και ή άλλη θ με άγαπήσετε περισσότερο. Αυτό είναι δλο—δλο που εύχομαι.

—Ποσς είναι καλό αυτό που κάνετε! Πόσο σάς εύχαριστώ! Φ βομουνα ότι θα θέλατε την ανεξαρτησία σας.

—Θ ήμουν ευτυχής αν μπορούσα να ια θυσιασω όλα προς χάριν σας.

Πάν ότι είπτε ο Σέργιος ήταν τόσο ελικορινές, καθαρό, και έλεχθη με μια συγκινητική γλυκύτητα, ώστε λίγο—λίγο οι προκαταλήψεις της κ. Ντεσβαρέν εξηφανίσθησαν.

Κατέκτησε κι’ αυτήν, όπως είχε κτακτήσει και την Μισελίν. “Εμπαινε μέσα στην ψυχή της και άπο τα μάτια κι’ από τ’ αυτιά. Γεννημένος κα ακητής, σαγηνευτικός, άπατηλός, πολμηρός, κρατούσε πάντα ένα ύφος άγαθό και τολμηρό, π ό τον έκανε ια μοιάζει με μια κορη.

—Θ ήμουν ευτυχής αν μπορούσα να ια θυσιασω όλα προς χάριν σας.

“Η κ. Ντεσβαρέν, την όποιαν έπαινόμαζαν «Πατρόνα», κατόρθωσε από μια άπλη φουρνάρισσα που ήταν να δημιουργήσει την μεγαλειότεραν έπιχείρηση αλευρών και να γίνει πολυκατομυριούχος. “Αλλά δεν ήτο ευτυχής γιατί δεν είχε παιδί. “Επιθυμούσε να υιοθετή η τον Πέτρο Ντελαρέν, άλλ’ ή μητέρα του ήνοιτο και τυχαίως έγνώρισε την όφρανη κόρη του Σερναί που την είχε κάνει με μια σαντζέα. Υιοθέτησε την μικρή “Ιωάννα, άλλ’ ύστερα από λίγο έμεινε έγκυος κι’ έκαμε την Μισελίν. “Ο άνδρας της πέθανε κι’ αυτή άφωσιώθηκε στην κόρη της. “Ο Πέτρος πούχε γίνει δάσχημος μηχανικός, άρραβωνιάσθηκε την Μισελίν κι’ έφυγε για το “Αλγέρι. “Η “Ιωάννα, γυρίζοντας από το Λονδίνο, όπου είχε πάη να έπισκεφθή τους συγγενείς της, γνώρισε τον πρίγκηπα Σέργιον Πανίν, ό όποιος σέ λίγο έγνωρίσθη και με την Μισελίν κι’ έγινε ό τακτικός συνόδός των δύο αδελφών. Μία μέρα, ό άνε φίλος της κ. Ντεσβαρέν πήγε σπιτι της κι’ έζητούσε πληροφορίες από τον υπάλληλον Μαρντάλ κάνοντας υπαινιγμούς για την εξαδέλφη του. “Ο οίκογενειακό, τον φίλος τραπέζιτης Καϊρόλ έζητήσε από την Πατρόνα για λογαριασμό του πρίγκηπος Πανίν το χέρι της Μισελίν, άλλ’ εκείνη άρνήθηκε κι’ έγραψε του Πέτρου να ξαναγυρίση. “Ο Πέτρος έπιστρέφει πράγματι, άλλα πρό της δηλώσεως της Μισελίν, ότι αγαπά τον πρίγκηπα Πανίν, ύπχωρεί, διαλύει τον άρραβώνα του μαζί της και πείθει την κ. Ντεσβαρέν να δεχθή τον Σέργιο ως γαμβρό. “Η “Ιωάννα, ή όποια συνδεόταν από καιρό μυστικά με τον πρίγκηπα, καταβάλλει άπελπισμένες προσπάθειες να τον συγκρατήση. Αυτός όμως άρνείται και της συνιστά να παντρευτή το Καϊρόλ, ό όποιος την αγαπά. Πρό της στάσεως του αυτής, ή “Ιωάννα, τον έγκαταλείπει και φωνάζοντας, τον Καϊρόλ του άναγγέλει ότι δέχεται να γίνει γυναίκα του.

τρελλάνετε όλες τις άλλες γυναίκες, όπως με κατακτήσατε και έμένα.

Κύτταξε σταθερά τον Πανίν, και με φωνή έπιτακτική και σταθερά.

—“Α! έλπίζω όμως ότι όλες σας τις μεθόδους της κατακτησεως θα σας χρησιμποιήσετε για την κόρη μου τώρα. “Οχι πλέον βαγαποντιές. “Ε; Εκείνη σάς άγ. π.ά. Θά είναι ζηλότυπη και θα είχατε κακά τρεχάματα μαζί μου. Καντε Μισελίν μου μια καλή ζωή, ήρεμη, χωρίς ένα νεφρός! Γαλανά ούρανο... πάντα γαλανά.

—Αυτό θα είναι εύ ολο Γ. να είμαι δυστυχής, πρέπει να πάω στη δυσ οχία και βεβυστάτα δεν θα το κάνω.

—“Αρχισε ν. γελαση.

—Και έπειτα οι καλοί σας είλοι, που τόσο με έσχολιαστημένοι. Δέ θα τους κάμω αυτή τη χαρή.

—Πρέπει να τους συγκωρήσετε. “Εκάνετε τόσους ζηλιάρηες! Είμαι όμως βεβυστά ότι και τους διοψεύσετε και θα κάνετε εύ οχισμένη την κόρη μου.

Και τούδωσε με ευμένια το χέρι της.

“Η Μισελίν έμπηκε άνήσυχη γά τη συνομιλία αυτή που τόσο παρετεινεί. Τους είδε να έχουν δοσμένα τα χέρια, έβγαλε μια φωνή χαράς και πηδώνιας σιό λαιμό της χέρι, τερας της την έφίλη με μια τέτοια τρυφερότητα, που η κείνη ήν είχε έξουνηθισι πλέον.

—“Είλο πον είσθε σύμφωνοι;

—“Υπήρξε θελκτικός, είπεν ή κ. Ντεσβαρέν στο σπύτι της κόρης της. Συγκαταίθετοι να κατοικήη στο μέγαρο. Να, αγαπητό μου παιδί, να ή πρώτη καλή σιγή, την όποια έχω από τότε που άρραβωνιάσθηκες. “Αλλά σου όμολογώ ότι δεν λυπούμαι για τίποτε. Και δυνατό. Θά φύγωμε αύρι, για το Σερναί όπου θα γίνει ό γάμος. Πρέπει να τα έτοιμάσουμε όλα.

Και, παίρνοντας το Σέργιο από το χέρι.

—Πάμε, του είπτε.

Θά την άκούω να πηγαίνει και να έρχεται, να τραγουδά, να γελάει και θά λέω μέσα μου: “Παι καλά. Είναι εύο χαριστήρι. Αυτό είναι δλο όλο που ζητώ. Μία μικρή γωνία άπ’ την όποια θά μωρεώω να παρακολουθώ τη ζωή της.

“Ο Σέργιος της πήρε το χέρι με διαχυση.

—Μή φοβείσθε τίποτε, ή κόρη σας δεν θα σάς έγκαταλείψη ποτέ.

“Η κ. Ντεσβαρέν, άδικανη να συγκρατήση τη χαρά που την πλημύριζε, άνοιξε τα χέρια της, στα όποια ό Σέργιος έρριβη με την όρμη ένας πρηγματικού, άληθινού παιδιού.

—Γνωρίζετε, ότι θά σάς λατρεύω;

—“Αλλά το έλπίζω πολύ. Τι παράξενο πράγμα ή ζωή. Και όμως δεν σάς ήθελα γαμβρό. Σας έκαμα μια λυσσαλέα αντίδραση και να ότι φέρεσθε άπέναντι μου με τέτοιο τρόπο, ώστε έχω τύψεις συνειδότος. “Οι έννοα τύψεις σαςτε ένας άνθρωπος έπικινδυνος, αν σκέπτεσθε να ξελατρεύω;

Τρέχοντας τον παρέσυρε στον κήπο, όπου και έχάθησαν.

IX

Τό βράδυ της 14 “Ιουλίου το μεγαλοπρεπές άνάκτορο του Σερναί βρισκόταν σ’ όλη του τη λαμπρότητα.

“Ητο έννέα ή ώρα. Τα άμάξια έφερναν τους προσκεκλημένους σιό καταφώτιστο μέγαρο. Στόν προθάλαμο ή κ. Ντεσβαρέν μεγαλοπρεπής τους έδέχετο, άφου για μία μόνη βραδυά έβγαλε το μαύρο της φόρεμα. Πίσω της ό Μαρντάλ και ό Σαβινιέν, σαν δυό ύπαυπισται ήσαν έτοιμοι να τρέξουν εις βοήθειάν της.

“Η συγκέντρωση ήταν πολυπληθής. Οι μεγαλέμποροι είχαν έλθει χόριν της κ. Ντεσβαρέν, οι χρηματισηριακοί κύκλοι χόριν του Καϊρόλ και ή άριστοκρατία καθώς και ή ξένη κοινωνία για τον πρίγκηπα. “Ενα κρ άμα ανθρώπων άνόμοιο τόσο λόγω των ίδεών των, όσο και των έθιμων των. Οι μέν έκτιμούσαν μόνο το χαήμα των, οι άλλοι μόνο την γένεσή των, όλοι υπερόφανοι και ιαγκωνίζόμενοι με μια άγέρωχη βεβαιότητα. “Υπήρχαν εκεί διάδοχοι θρόνων που έγκρεμισσθησαν, πρίγκηπες χωρίς φέουδα, τους όποιους δώμαζον “Υψηλοτάτους, π ό σέν είχαν εισοδήματα όυτε όσα άλλοτε οι πατέρες τους έδιναν στους θλαμηπόλους των, άλλοι που έγιναν έκατομμυριούχοι από το τίποτε, και περνούσαν ζωή πολυτελή και θά έδιναν τη μισή τους περιουσία, αν μπορούσαν, για να είχαν το τέταρτο μόνον της εύε. εις των μεγάλων αυτών μεγιστάνων τους όποιους διως τώρα περιφρονούσαν. “Ολος αυτός ό κόσμος άλληλοκυτταζόταν με περιέργεια και κρατούσε ό ένας τον άλλο σέ άπόσταση και άποφεύγοντας να άναμιχθούν.

“Ο Χερτζόκ έφθασε με την κόρη του, ένα χαριτωμένο παιδί 16 χρόνων. “Ενα γενικό ψιθύρισμα θαυμασμού άκούστηκε στο πέραςμα του χρηματιστού. “Ατάραχος εκείνος και συνηθισμένος πιά από καιρό σ’ αυτά, προχώρησε προς τον Καϊρόλ, και άρχισε κάποια συζήτηση μαζί του.

“Ο Σέργιος παρουσίεζε στη Μισελίν τον κόμητα Σούτζκο, ένα γεροντάκο με άσπρα μαλλιά, κομμένα σαν βούρτσας, στρα ιωτικά, με το δεξιο μανίκι του ρούχου του άδειο. “Ηταν κάποιος παλαιός πολεμιστής των πολέμων της Πολωνίας, παλαιός φίλος του πρίγκηπος Πανίν, στο πλευρό του όποιου είχε δεχθή το τρομερό τραύμα που τον άκρωτηρίασε.

“Η Μισελίν μ’ ένα χαμόγελο ίκανοποίησεως άκουγε τα κολλακειακά λόγια του της έλεγεν ό παλαιός στρατιώτης για το Σέργιο. “Ο Καϊρόλ, ξεφεύγοντας του Χερτζόκ, άνέζητησε την “Ιωάννα, που προχωρούσε προς τη βεράντα.

Σε μία γωνία σκοτεινή, τραηγμένους κατά μέρος, μακριά από το θόρυβο που τον έξεενύριζε, μακριά από την έορτή αυτή που τον έκανε να πονή, ό Πέτρος σκεπτόταν το όνειρό του που έσβυσε. “Η Μισελίν αγαπούσε έναν άλλο κ. ή άλλος αυτός σέ λίγες ώρες θά την έπαιρνε μαζί του θριαμβευτής και χαρούμενος. “Ενας άπεραντος πόνος έγέμιζε την ψυχή του νέου. “Εβ έπε τη ζωή με άηδία και την ανθρωπότητα με μίσος. Τι θά άπογινόταν τώρα;

“Η ζωή του είχε τοακισθή. Μία καρδιά σαν τη δική του δεν μπορούσε να δοθή δυό φορές κι’ ή εικόνα της Μισελίν ήταν πολύ βαθεία χαραγμένη σ’ αυτήν για να μωρεσθή ποτέ να την σβύση. Σε τί του έχρησιμεύσαν όλοι οι κοποι που κατεβαλλε για να όψωθή πάνω από τους άλλους; “Εφθασε να περάση ένας τρίτος, χωρίς τίποτε άλλο νάχη έκτός από την άμορφία του κι’ ή Μισελίν πιάστηκε από το μπράτσο του. Τώρα τελείωσαν πιά όλα. Και ό Πέτρος σκεπτόταν μήπως είχε πάρει τη ζωή από την κακή της πλευρά, μήπως οι ξέννοιστοι, οι ταμπάληδες, οι γλεντζέ-

δες ήξεραν να ζήσουν πολύ καλλίτερα άπ’ αυτόν. “Ο θάνατος έρχεται γρήγορα! Και με κατάπληξιν βλέπομε όταν κτυπήση ή μεγάλη ώρα ότι δεν έζησαμε καν’ και έπειτα ή φωνή της υπερόφανείας του φώναζε: “Τί είναι ένας άνθρωπος, ού δεν έχει να δώση τίποτε στη ζωή, που δεν άφνει ούτε ένα ίχνος της διαβάσεώς του από τη γή με την έργασία και τη δράση του;

Μεσα στον πυρετό που τον φλόγιζε, ό Πέτρος συλλογίζόταν.

—Θά πείσω με τα μούτρα στην έπιστήμη. “Η δόξα θα στεφανώσει ό δ. ομ ά μου και θα κάνουν το παιδί αυτό να λυπάται για ή μέ έχασε. “Εκείνη θα πονέση για τη διαφορά που ύπάρχει άναμεσα σ’ έμένα και κείνον που προτίμησε. “Οι νοίωση ότι εκείνος δεν άξίζει παρά όσο αυτή του δίνη, ένά κοντα μου θα ήταν το πάλι χάρη σ’ έμένα.

“Ενα χέρι άγγιξε τον ώμο του και ή στοργική φωνή του Μαρντάλ, ού ψιθύρισε:

—“Είλοιπόν, τι σιέκεσαι έδώ και χειρονομείς σαν να βλέπης κανένα τρομερό όνειρο;

“Ο Πέτρος γύρισε. Χαμένος στο όνειροπόλημά του δεν είχε άτιληφθή τον Μαρντιάλ την ώρα που πλησίαζε.

—“Ολοι οι καλεσμένοι μας έφθασαν επανέλαβε ό Μαρντάλ, κι’ έτσι μωρεσα να άφίσω τη θέση μου και νάρθω κοντά σου. “Ενα τέταρτο της ώρας σέ άναζητώ. Δεν κανείς καλά να μείνης σιή γωνία σου! Θά το προσέξουν. “Ελα κοντα στους άλλους! Θά είναι προτιμώτερον να σέ ίσουν λιγάκι, διαφωρετικά θά φαντασθούν πράγματα... που δεν πρέπει να φαντασθούν.

—“Α! άς νομίσουν, ότι θέλουν, τι με ένδιαφέρει; έφώναξε ό Πέτρος με μία χειρονομία άπελπισίας. “Εχω τον θάνατο στην ψυχή μου.

—Μπορούμε να έχομε το θάνατο στην ψυχή μας’ είναι το δικαίωμα του καθενός άλλα πρέπει να προσπαθήσωμεν όσο μπορούμε ώστε κανείς να μη το έννοήση. “Ας κανουμε ότι έκανε ό νεαρός Σπαρτιατής που δταν μια άλεπου κρυμμένη κάτω από τα ρούχα του του κατέτρωγε ια σπλάχνια αυτός χαμογελούσε.

Και στη δική μας την κουτή κοινωνία τίποτε δεν άποτελεί καλύτερη άφορμή για γέλιο όσο ένας προσδμένος έραστής, που γουρλώνει τα μάτια του και δίσει γροθίες στο στομάχι του. “Αλλως τε ό πόνος είναι νόμος ανθρώπινος’ ό κόσμος είναι μια κονίστρα’ ή ζωή μία παλή. “Εμπνδια ύλις λύπες ήθικές, όλα μας σταματούν και μας βαραίνουν. Και διως πρέπει να βαδίσωμεν μπροστά και να πολεμήσωμε! “Εμπρος όρθιος.

—Και για ποι ν θ’ πολεμήσω τώρα; Στάσου! Προηγούμενός έκαμα σχέδια! άλλα ήμουν τρελλός! Καθε φιλοδοξία κάθε έλπις είναι νεκρή μέσα μου.

—“Η φιλοδοξία θά σου έλθη, μείνε ήσυχος! Αυτή την στιγμήν βρίσκεσαι σέ μία διανοητική καταπτώση, άλλα θα ξανούρης τις δυνάμεις σου. “Όσο για την έλπιδα δεν πρέπει ποτέ κανείς ια την χάνη.

—Τί μπορεί να περιμένω από το μέλλον;

—Τι; “Ολα! Στόν κόσμο αυτό όλα γίνονται, φώναξε χαρούμενα ό Μαρντάλ. “Εν πρώτος πους με βεβαιώνει ότι ή πρίγκηπισσα δεν θα είναι πολύ σύντομα χήρα! “Ο Πέτρος δεν μωρεσε να μη γελάσει.

—Πες, λες άνοησίες!

—Στη ζωή μόνον οι άνοησίες εξακολουθούν άκόμη να έχουν κάποια έκτιμηση. “Ελα να κανίσουμε ένα πούρο.

Διεσχισαν το γκρούπ και τράβηξαν προς τον πύργο.

“Ο πρίγκηψ, δίδοντας το μπράτσο του σέ μία γυναίκα εξαίρετική όμορφος, ένδεδυμένη με μεγάλη κομψότητα, προχωρούσε προς τη βεράντα. “Ο Σαβινιέν άσπείετο με μερικούς νεαρούς. “Ο Πέτρος και ό Μαρντάλ χωρίς να τους άντιληφθή κανείς έφθασαν κοντά στο γκρούπ των νέων αυτών.

“Η συγκέντρωση ήταν πολυπληθής

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

—Ποιά λοιπόν μάς έρχεται στο μπράτσο του αγαπητού μας πρίγκηπος; Έλεγε ένας κοντόχοντρος.
—'Αγαπητέ μου Μπρέντ, δέν ξέρεις τίποτε; τόν ρώτησε ο Σαβινιέ.
—Επειδή δέν ξέρω αυτή τήν ύπεροχη ξανθή και δέν έχω τήν αξίωση νά γ'ωρίσω τά δ'νόματα όλων τών ωραίων γυναικών του Παρισιού.
—Τού Παρισιού! αυτή ή γυναίκα Παρισινή; μά δέν κύτταξες, άνοιξε τά μάτια σου! Κύτταξε καθαρό άγγλικό σίκ φίλε μου.
—Ο Πρίγκηψ πέρασε κουβεντιάζοντας σιγά μέ ένα χαμόγελο στην ωραία Άγγλίδα, πού συνώδευε.
—Ποία είναι λοιπόν αυτή Σαβινιέ;
—'Εί αγαπητέ μου είναι ή Λαίδη Χάρτον, μία εξαδέλφη του πρίγκηπος Πολύ πλούσια. Έχει ένα δλόκληρο καρτιέ στο Λονδίνον.
—Άκουσα ότι πρίν από ένα χρόνο τά είχε φτιαγμένα, μέ τόν Σέργιον συμπλήρωσε ένας τρίτος τής συντροφιάς.
—Γιατί λοιπόν δέν τόν πήρε άφοδ'είναι τόσο πλούσιος; Πρό ένός έτους ο αγαπητός πρίγκηψ άναίτητους νύμφη.
—Είναι παντρεμένη.
—Αυτό είναι μία δικαιολογία, αλλά πού λοιπόν, κρύβεται ο σύζυγός τής;
—Κλεισμένος στο βάθος ένός πύργου στην Σκωτία. Δέν τόν βλέπει ποτέ κανείς, είναι άρρωστος διανοητικά.
—Τότε γιατί ή ωραία αυτή γυναίκα δέν τόν χωρίζει;
—'Η περιουσία άνήκει στο σύζυγον.
—Ο Πέτρος και ο Μαρκεντάλ άκουσαν σιωπώντας τήν κρύα άλλα και τρομερή αυτή συνομιλία. Οί δυο φίλοι έκυττάχθηκαν. Νά λοιπόν πώς κρινόταν από τούς συντρόφους τών γλεντιών του ο Σέργιος Πανίν. Δέν παντρεύθηκε τήν λαίδη Χάρτον, και έγινε πρός τήν Μισελίν και το κακομοιρο το παιδί έγινε ή γυναίκα ένός τέτοιου συζυγού! Άλλά τι μπορούσαν νά κάλουν; άφοδ'έκειναι τόν άγαπούσε.
Σέ λίγο ή κ. Ντεσβαρέν και ή Μισελίν παρουσιάσθηκαν στην βεραντιά! 'Η Λαίδη Χάρτον μέ τήν άκρη τής βεντάλιας τής έδειξε τήν νέα στόν πρίγκηπα κι' αυτός άφινοντος άμέσω τήν έξα-έλφη του έτρεξε κοντά στη Μισελίν.
—Μια συγγενής μου από τήν Άγγλία, μία Πολωνέζα παντρεμένη μέ τόν λόρδον Χάρτον, έπιθυμεί νά σάς συστήση σ' αυτήν, είπε ο Σέργιος. Θέλετε;
—Μέ δλη μου τήν καρδιά άπήντησεν ή νεαρά γυναίκα ρίπτουσά στον άνδρα τής ένα βλέμμα τρυφερόν! Κάθε τι πού συνδέεται μαζί σας μου είναι αγαπητό, τό ξέρετε.
—'Η ωραία Άγγλίς έπλησίασε σιγά σιγά.
—'Η πριγκήπισσα Πανίν! είπε ο Σέργιος μέ σοβαρότητα, δείχνοντας τήν Μισελίν πού ύποκλινόταν μέ χάρη. Καί έπειτα μέ ένα είδος οί-ειότητος. 'Η Λαίδη Χάρτον! συνέχισε δείχνοντας τήν συγγενή του.
—'Αγαπώ πολύ τόν σύζυγό σας, κυρία μου, είπε ή Άγγλίς! και έλπίζω νά θελήσετε νά μου επιτρέψετε νά άγαπώ και σάς και σάς παρακαλώ νά μου κάμετε τήν χάρη νά δεχθίτε το μικρό αυτό ένθύμιον. Μιλώντας τού άβηξε άπό τό χέρι τής ένα ύπεροχο βραχιόλι στον κύκλο του ό-ποίου ήταν γραμμένο το όνομα Semper. 'Ο Σέργιος συνέσπασε τά φρύδια του και δλόκληρη ή φυσιογνωμία του έ-πηρε ένα ύφος σκληρό. 'Η Μισελίν, μέ κατεβασμένα τά μάτια, λίγο φοβισμένη από τό μεγαλοπρεπές ύφος τής Άγγλίδος άπήντησε μέ απλότητα.
—Τό δέχομαι μυαλίδη ω' ένα δείγμα φιλίας.
—Αυτό τό βραχιόλι μυαλίδη, είπε ο Σέργιος, μου φαίνεται ότι τό άναγνωρίζω.

Ο πρίγκηψ πέρασε συνωδεύοντας τήν Άγγλίδα

—Σείς οί ιδίος μου τό δώσατε άλλοτε, έξήγησε ήρεμα ή Λαίδη Χάρτον. Έμεις α! Πολωνίδες μιλούμε λατινικά έ-ξήγησε κατόπιν γυρίζοντας πρός τήν Μισελίν. Αδτή ή λέ-ξίς Semper σημαίνει πάντοτε! Έχει ένα νόημα βαθύτερο. Στο χέρι τής συζύγου σας Σέργιε τό βραχιόλι αυτό θά είν-αι πολύ καλά τοποθετημένο! ώρε-βουάρ τώρα αγαπητέ μου πρίγκηψ, σάς ευχ'μαι νά έισθε εύτυχής.
Χαιρέτησε τή Μισελίν μέ μία κί-νησι του κεφαλιού πραγματικά βα-σιλική και σκουμπώντας στο μπρά-τσο ένός ύψηλου νέου, τόν όποιον είχε κολήσει μέ τό χέρι άπο-μακρύνθηκε.
'Η Μισελίν άφωνη έκύτταξε τό βραχιόλι πού λαμποκοπούσε επά-νω στο χέρι τής. Χωρίς νά πη λέ-ξιν ο Σέργιος έπιασε τό χρυσούν κόσμημα, τό έβγαλε από τό χέρι τής γυναίκας του και πηγαίνοντας ύστερα πρός τήν βεραντιά τό πέ-ταξε στο νερό.
'Η Μισελίν κατάπληκτος παρα-κολούθησε τή σκηνή. Έκείνος τήν έπλησίασε μέ ύφος ταπεινόν.
—Συγγνώμη είπεν.
'Η νέα γυναίκα δέν άπήντησε, αλλά τά μάτια τής έγέμισαν δά-κρυα. Άλλά γρήγορα ένα χαμόγε-λον άνθισε στα χείλη τής και πέ-ρτης τόν παρέσυρε μέσα πρός τήν σέρρα όπου ήταν ο Καϊρόλ μέ τήν 'Ιωάννα και τήν δίδα Χερτζόκ. 'Η νέα στενοχωρημένη μέ τό νά βρ-σκεται μόνη μέ δύο νεόνυμφους εί-Μισελίν νά έρχονται. 'Ο πατέρας τής τήν είχε άφίσει γιά μία στιγμή στη φύλ'ξη του Καϊρόλ και σιγμνή περάσει μία ώρα χωρίς νά τόν εί-δε νά ένασφαίνεται.
—Δε είπε ο Πρίγκηψ, χαρούμε-νος πρδ'όλ'όλου διασπίζοντας τά σαλόνια άκουσας τας λέξεις: 'Ο κα-προεξοφλήεις, διαλύσεις. 'Ο κ. πα-τέρας σας θά έπρεπε νά είναι έκεί.

θέλετε νά πάω νά τόν ζητήσω;
—Θα σάς είμαι εύγνώμων, άπήντησε ή νέα.
—Πηγίνω.
—Έτρεξε στη σάλλα εύτυχής γιατί γιά μία στιγμή απέφυ-γε τήν αιτία τής 'Ιωάννας, κι' έεί είδε τόν Χερτζόκ στο μέση ένός γκροϋτ χρηματιστών. Πήγε κατ' εύθείαν κοντά του.
—Μέ συγχωρείτε είπε πού σάς άποσπώ από τις γλυκύ-τατες συνομιλίες σας άλλα ή δ'ς Χερτζόκ σάς περιμένει και άνησυχεί πού δέν σάς είδε.
—Διάβολε, ά ήθεια ή κόρη μου φώναξε ξαφνιασμένος. Θά έλθω νά σάς δώ άύριον, είπε στους συνομιλητάς τής καθώ άπομακρυνόταν μέ τόν πρίγκηπα.
—'Ω! αγαπητέ μου πρίγκηψ πόσον είμαι εύτυχής νά βρεθώ μόνος γιά μία στιγμή μαζί σας. 'Ηθελα νά σάς συγ-χαρώ. Βοήσθε σε μία ύπεροχη θέση.
—Ναί, παντρεύομαι μία χαριτωμένη γυναικούλα, άπίν-τησε ψυχρά ο Πρίγκηψ.
—Και ή περιουσία, έπέμεινε ο χρηματιστής. 'Αι αυτός είναι ο κληρος ένός άξλου μεγιστάνος όπως σείς. 'Εί βέ-βαια έξακολούθησε, κτυπώντας τον στον ώμο μέ ένα είδος μεγάλης οικειότητος ή πενθερά δέν είναι βέβαια εύκολη! όπως μου έλεγε πρδ'όλ'όλου. 'Επί τή εύκαιρία αυτή καρδιά-θια δέν ζήτησα από τόν κ. Καϊρόλ νά διαβάσω τό συμβό-λαιον. Άλλά μέ ποιά σύστημα παντρεύεσθε;
—Μέ τό προικόν!
—'Α! συνήθεια Νορμανδική. Καί ύπογράψατε τό συμ-τλεμαν έξερετέ το όμως αγαπητέ μου συμπλήρωσε χαμο-γεώντας ειρωνικά έξαπατηθήκατε.
'Ο Σέργιος τόν κύτταξε κατάματα και άπήντησε.
(Ακολουθεί)

Από τήν χώρα τών μυστηρίων

Ο έρως στην πατρίδα του Βούδδα

Δράματα, περιπέτειες, έγκλήματα

Οί γυναίκες τών 'Ινδιών, παρ' όλον τόν ευρωπαϊκό πολιτι-σμό πού έχει άπλωθή στη χώρα τους, εξακολουθούν νά τηρούν τά πατροπαράδοτα έθιμά τους. Έξακολουθούν δηλαδή νά σε-πάζονν το πρόσωπο γιά νά είναι άθέατες από τούς άνδρες και νά ζουν περιορισμένες στο σπίτι τους. Είναι πράγματι πολύ περίεργη ή θέσις τής γυναίκας στις 'Ινδίες. 'Ο άνδρας τής άνέχεται τά φα-γητά τής και δέν διαμαρτύρεται καθόλου, όσο κι' αν αυτά είναι άνοστα. Σύμφωνα μ' ένα παλιό έθιμο, ή σύζυγος ποτέ δέν τρώει μέ τόν άνδρα τής. Τού μαγειρεύει μόνον τά φαγητά του τρώει ή και περιμένει όρθια τις διαταγές του. 'Όταν εκείνος σηκωθεί από τό τραπέζι, πηγαίνει στο ιδιαίτερο δωμάτιό τής και τρώει μόνη τής. 'Η γυναίκα στις 'Ινδίες θεωρείται κατώτερα του άνδρός. Δέν επιτρέπεται νά βγή από τό σπίτι τής, δέν έχει φίλες και τής άπαγορεύεται νά δέχεται επισκέψεις.

Κάθε γυναίκα πού θέλει νά ξεφύγη ά-πό τή μαρτυρική αυτή σκληρία, περιφρο-νείται από τούς 'Ινδούς και πολλές φορές πεθαίνει κατά πολύ παρξένο και μυστη-ριώδη τρόπο.

Κανέναν ξένος άποικος ή επισκέπτης τών 'Ινδιών, όσο και νά είναι φίλος ένός ιθαγενούς, δέν τολμά νά του ζητήσει πλη-ροφορίες γιά τή γυναίκα του και γιά τό σπίτι του. Είναι σαν νά του προσβάλη τήν οικογενειακή του τιμή.
Στά σπίτια τους οι ιθαγενείς χρησιμοποι-ούν τήν ανατολίτικη εϊσπλωση. Οί ινδοί τής μεσαίας τάξεως, δέν έχουν συνηθίσει άκόμη νά χρησιμοποιούν καρέκλες και τραπέζια. 'Όσον άφορά τις τουαλέτες έ-ξακολουθούν νά φορούν ένα μακρύ άσπρο «σαρί», μ' ένα είδος χρωματιστού μαντη-λιού γύρω στο λαιμό πού τούς σκεπάζει επίσης και τά χέρια. Δέν τής άρδεει νά διαβάξη βιβλία κι' αυτός είναι ο σπουδαιό-τερος λόγος πού εξακολουθούν νά μένουν πιστές στα έθιμα τής πατρίδος τους.

Οί σχέσεις μεταξύ τών δύο φύλων στις 'Ινδίες είναι ιδιότυπες. Στις 'Ινδίες, μετα-ξύ τών ιθαγενών, δέν ύπ'ρχει έρως. Αυτό τό αίσθημα τούς είναι άγνωστο γιατί παν-τρεύονται σέ πολύ μικρή ήλικία.

Στην ιερή χώρα τών Βραχμάνων δέν ύπάρχουν κορίτσια. 'Όταν μία ινδή φθά-σει τήν ήλικία τών δεκαεσσάρων χρόνων και δέν έχει παντρευτή, θεωρείται βάρος τής οικογενείας τής κι' όλοι τήν βασανί-ζουν. Πολλοί μάλιστα πατέρες δώχνουν τά κορίτσια τους από τό σπίτι όταν περά-σουν τήν κανονική ήλικία του γάμου και δέν έχουν παντρευτή, γιά νά μήν τούς ντροπιάζουν τ'όνομά τους.

Έτσι βλέπει κανείς στην Καλκούτα, γυναίκες πού δέν έχουν περάσει τά δεκαοκτώ χρόνια κι' όμως είναι μητέρες δυο-τριών παιδιών!

Οί γάμοι λοιπόν στις 'Ινδίες δέν γίνονται από έρωτα. Είναι ένα παλιό έθιμο. Γι' αυτό και τά δράματα πού καμιά φορά συμ-βαίνουν έκεί πέρα γίνονται μεταξύ μιάς ιθαγενούς κι' ένός ξένου.

Έχουν γραφεί άπειρα πράγματα γιά τόν περιπαθή έρωτα τής Ανατολής.

Τίποτε όμως δέν μπορεί νά συγκριθί με τήν άγάπη μιάς 'Ινδής. Γιατί, αν εκείνη δέν μπορεί ν' αγαπήση τόν άνδρα τής γαπήση έναν ξένο. 'Ο ινδός δέν καταλαβαίνει από έρωτα γιατί ποτέ δέν βλέπει άλλες γυναίκες, άπ' αυτές πού άνήκουν στην οί-κής θεοσεκίας του. 'Επειτα είναι ύποχρεωμένος ν' άνήκει στους νόμους τής θρησκείας του. 'Η ιθαγενής όμως, πού βρίσκεται κλεισμένη άκόμη πίσω από τά καφάσια του χαρμιού και διασκεδάσει, βλέ-ποντας κρυφά τήν κίνηση τών δρόμων, δέν άργεί νά έρωτευθί κανέναν άμμορφο ξένο και νά τραλλάη από τό πάθος τής γι' αυ-τόν. Μία τέτοια ιστορία μου διηγήθηκε μέ συντριβή ο φίλος μου Τζόις Νήλς, ένας άμερικανός έμπορος τής Καλκούτας, πού ήταν

Ξεπλένει μέ τό αίμα του τό πα-ράπτωμά του

άπαρηγόρητος γιά τόν θάνατο του μοναχογιου του.

Οί 'Ινδοί, μου είπε, είναι εύτυχείς πού δέν ξέρουν τί θά πη έρωτας. Κύτταξε αυτό τό μικρό ύπάλληλό μου. Δέν είναι περισσό-τερο από δώδεκα χρόνων κι' όμως είναι χήρος.

Έρριξα ένα βλέμμα γεμάτο περίεργεια στον ήμίγυμνο μικρό, πού έτοιβε μέ προσοχή τό μπρούτζινο πόμολο τής πόρτας. Αυτό τό άσθενικό πλάσμα ήταν ένας σύζυγος!

—Οί ιθαγενείς, συνέχισε ο φίλος μου, δέν έχουν φιλοδοξίες. Έργάζονται γιαντί τούς δίδεξαν οι έσες των και δέν ενδιαφέ-ρονται γιά τίποτ' άλλο. 'Υστερα από τά πρώτα χρόνια του γάμου των ξεχνούν τή γυναίκα στο χαρέμι κι' εκείνη προσπαθεί νά δια-

σχεδάση τήν πλήξη τής μέ τις προσευχές και μέ τά μαγικά παιχνίδια των χαρτιών.

—Και τά δράματα πού έχω άκούσει πώς γίνονται πίσω από τά καφάσια τών σπιτιών; Είναι λοιπόν φαντασίες; ρώτησα.

—Κάθε άλλο. Μπορώ μάλιστα νά σας βεβαιώσω ότι εκείνα πού φθάνουν ως τή δη-μοσιότητα είναι ελάχιστα, έν συγκρίσει μ' εκείνα πού μένουν μυστικά. 'Ο 'Ινδός δέν λύει τις διαφορές του θεατρικά όπως ο Έυρω-παίος. Δέν καταφεύγει στα δικαστήρια κι' ούτε θέτει τις προσωπικές του ύποθέσεις στην κρίση του κοινού. 'Όλα κανονίζονται μυστικά, σ' ένα οικογενειακό συμβούλιο και μία σκοτεινή νύχτα, μακριά από κάθε αδιά-κριτο μάτι εκείνος πού άνηψισε τις παλιές παραδόσεις ξεπλένει μέ τό αίμα του τό πα-ράπτωμά του.

Όπως όποτε δέν περνά μέρα πού νά μήν έξαφανισθή μυστηριώδως ένας ξένος. 'Η άγγλική άστυνομία κάνει ό,τι μπορεί γιά τήν ανακάλυψη του δολοφόνου. Μά δέν κατα-φέρει τίποτε. Τόν «έφαγε τό σκοτάδι» όπως συνηθίζουν νά λένε έδώ πέρα. Τό ίδιο έ-παθε κι' ο γιός μου. 'Ο 'Ερικ ήταν άχώρι-στος φίλος στο σχολείο μέ τόν γιό ένός ινδού άριστοκράτη. Τακτικά δειπνούσε στο σπίτι του και κατά τήν συνήθεια του τόπου οί γυ-ναίκες τούς έπεριποιούντο σκεπασμένες ως τά μάτια μέ τόν φερτζέ. 'Ο γιός μου πού σεβόταν τά έθιμα του φίλου του ποτέ δέν του έκανε λόγο γιά τις ιθαγενείς κι' άπέφυγε τό βλέμμα τους, πού ήταν καρφωμένο επίμο-να στο πρόσωπό του. Ένα βράδυ, όστόσο, τήν ώρα πού έφευγε από τό σπίτι του ινδού, έννοιωσε μία σχιά νά γλιστρή κοντά του και νά τόν πιάνη από τό χέρι.

Κάτω από τό φως του φεγγαριού τό μόνο

πού κατόρθωσε νά διακρίνη, ήταν δυο μεγάλα έκφραστικά ματια, πού τόν κυτούσαν μ' άκατανίκητη γοητεία. 'Ο 'Ερικ, μαγνητισμέ-νος από τό βλέμμα τής όμορφης ινδής, έγινε τέλος φίλος τής και κάθε βράδυ μόλις έφευγε από τό σπίτι του συμμαθητού του, πηγαίνει νά συναντήση τήν όμορφη άγνωστη.

Μία νύχτα, ένδ' ό 'Ερικ περίμενε τήν αγαπημένη του, είδε ξαφνικά μπροστά του ένα γιγαντοσκόμο ινδδ' ό οποίος χωρίς νά του πη ούτε μία λέξη πέταξε περίφρονητικά στα πόδια του ένα ματωμένο γυναικείο κεφάλι, κι' έφυγε. 'Ο 'Ερικ άνεγνώρισε τό κεφάλι τής αγαπημένης του. Τήν ίδια στιγμή άρχισε νά ουρλιά-ζη σαν νά τραλλάθηκε και σ' αυτή τήν κατάσταση μου τόν έφεραν σίτι. 'Η αγαπημένη του γιού μου, ήταν ή δεύτερη γυναίκα του συμμαθητού του.

Τό παιδί μου πέθανε ύστερα από δυο μήνες από μωρασμό. Κατήγγειλα τό έγκλημα στην άστυνομία. Μά είχε γίνει μέ τό-ση τέχνη πού δέν βρέθηκε ούτε ίχνος κατηγορίας εις βάρος του έγκληματικού 'Ινδού. Βλέπετε αυτοί οι ιθαγενείς άμα θέλουν, δέν άνοίγουν τό στόμα τους όσο κι' αν τούς βασανίσης. Σέβονται τά έθιμά τους και ύπακούουν τυφλά στους άγραφους νόμους τής φυλής των.

M. ΧΙΡΣΤΕΝ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΜΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΖΑΝ ΜΩΡΟΥΑ

Ηταν ένα χειμωνιάτικο βράδυ του 1913. Καθισμένος μπροστά στο τζάμι ξέστανε τα πόδια μου στη φωτιά διανύοντας τη γοητή ύπνευσή μου και μου ανήγγιζε την επίσκεψη του Λουί ντ' Αμπέρ, μαρκησίου ντε Μουριέ.

Μ' εξέπληξε πολύ αυτό, γιατί ο μαρκήσιος ντε Μουριέ ήταν ένας τύπος παράξενος και ιδιότροπος. Δεν είχε σχέσεις με κανέναν δεν κατέβαινε ποτέ στην πόλη και ζούσε ολομόνυχος με την κόρη του σ' ένα μεγάλο φεουδαρχικό πύργο, που ήταν χτισμένος στην κορυφή ενός λόφου, έξω από το Έβινάλ.

Διάφορες κακές φήμες κυκλοφορούσαν στα περίχωρα για τον άνθρωπο αυτόν. Λέγανε πως ήταν κακός, άδικος, σκληρός. Βεβαίως πως ήταν αλκοολικός και πως είχε στείλει την γυναίκα του, μια ώρα αρχύτερα, στον τάφο, με τον βάνουσο τρόπο που την μεταχειριζότανε... Ακόμη λέγανε πως με τον ίδιο τρόπο μεταχειριζόταν και την κόρη του την Ιωάννα μια ώρα νέα δεκαοκτώ ετών λεπτή όσο ο πατέρας της ήταν κτηνώδης, και γλυκιά όσο αυτός ήταν βάνουσος και τραχύς. Αισθανόμουν πάντα μια περιέργεια να γνωρίσω αυτόν τον άνθρωπο και η απροσδόκητη επίσκεψή του ήμπορά να πω πως μ' ευχρίστησε.

Ο μαρκήσιος μπήκε στο γραφείο μου βε βήμα βαρύ. Χωρίς να με χαιρετήσει με φωνή τραχεία και απότομο ύφος, μου είπε:

— Γιατρέ, πρέπει να περάσετε αύριο το πρωί από τον πύργο μου...

Ο τρόπος του αυτός με πείραξε.

Αύριο δεν είμαι ελεύθερος, του είπα.

Ο μαρκήσιος κοκκίνησε. Κατάλιβι πως είχε θυμώσει. Κρατήθηκε όμως και μου είπε με φωνή πιο ήρεμη:

— Ξέρετε, κύριε, πρόκειται για την κόρη μου. Έπεσε και χτύπησε άσχημα. Είναι ανάγκη την δειτε...

— Αφού είναι έτσι, του είπα, θαρρώ.

Περίμενα πως θα μου λες δυο, τυπικά έστω, λόγια εδωχριστίας άλλ' αυτός, χωρίς να προσθέσει τίποτα, έφυγε όπως είχε έλθει, χωρίς να μ' αποχαιρετήσει.

Την άλλη μέρα, πρωί - πρωί, μπήκα στο άμαξάκι μου και τράβηξα από τον πύργο του Ντε Μουριέ. Ο μαρκήσιος με περίμενε στην είσοδο. Με καλημέρισε ψυχρά και μου είπε:

— Ακολουθήστε με.

Κινήσαμε, τότε, αυτός μπροστά και εγώ πίσω. Ανεβήκαμε μια πλατιά μαρμαρίνη σκάλα, περάσαμε από δυο τρεις άπεραντους διαδρόμους ανεβήκαμε πάλι άλλες σκάλες και στο τέλος ο μαρκήσιος σταμάτησε απότομα μπροστά σε μια πόρτα.

— Έμπείτε μέσα, μπύρε ξερά, έγω θα σ' περιμένω εδώ.

— Άνοιξα μόνος μου την πόρτα και μπήκα. Βρέθηκα σ' ένα μεγάλο δωμάτιο με ένα κρεβάτι σιδερένιο, όπου ήταν ξαπλωμένη η Ιωάννα ντε Μουριέ την οποία για πρώτη φορά έβλεπα. Ήταν μια κοπέλλα σαγηνευτική, όμορφη. Τα ξανθά της μαλλιά έσπλεκα πλημμυρίζοντάς με μωβέλαι. Όταν την αντί ρυσα, χωρίς να το θέλω, στάθηκα μια στιγμή άκίνητος, για να την θαυμάσω... Δεν είχα ιδι ποτέ μου όμορφη τόσο κλασική τόσο γλυκιά και τόσο παρθενική.

— Εισθε ο γιατρός, κύριε; με ρώτησε μ' αδύνατη φωνή ανυψώντας με κόπο τα μάτια της.

— Μάλιστα δεσποινίς; Τι έχετε;

— Έχω χτυπήσει... Έπεσα.

Μου είξε το αριστερό της χέρι, κι είδα πως ήταν στραμπουληγμένο στον καρπό. Έπειδή μου παραπονέθηκε πως την πονούσαν και τα πλευρά της, την κύτταξα κι εκεί. Με μεγάλη μου έκ-

πληξη είδα πως όλο της το σώμα ήταν παντού καταχτυπημένο. Σε μερικά μάλιστα μέρη, στο λαιμό, στα μπάστα, είδα καθαρά σημάδια χωριών... Δεν χωρούσε λοιπόν αμφιβολία. Το άτυχο κορίτσι το είχανε δειρσει...

— Ποιος σ' άσχηψε έτσι, δεσποινίς; ρώτησα κατάπληκτος απ' όσα είδα.

— Κανείς δεν με χτύπησε μου αποκρίθηκε ήσυχα, αλλά άμέσως τα όμορφα μύτια της γέμισαν δάκρυα. Με κύτταξε κατόπιν ίκετευτικά και χωρίς να προσθέσει τίποτα άλλο μου έδειξε την πόρτα.

Κατάλαβα τι ήθελε να πη. Έκει πίσω από την πόρτα, ο πατέρας της μάς άκουγε.

Σε λίγο, αφού περιποιήθηκα τις πληγές της αποχαιρέτησα την άρρωστη και βγήκα, άρκετά συγκινημένος απ' αυτή την συνάντηση.

Στην πόρτα ο μαρκήσιος με περίμενε.

— Έ, πως είναι; με ρώτησε.

— Τίποτε το σοβαρό του είπα. Ήταν άσχημο το πόσιμο αυτό στο σκάλα, μά η κόρη σ' άδεν έχει τίποτα. Θα της περάσουν γρήγορα τα χτυπήματα. Πάντως έξ αίτίας μερικών έσωτερικών πόνων που αισθάνεται, δεν θάτανε φρόνιμο να μην την προσέξουμε ιδιαίτε-

— Ο μαρκήσιος χαμογέλασε. Μου έδειξε για πρώτη φορά το χέρι κοί μου είπα.

— Να ξενοδοχήτε, γιατρέ.

Από την ημέρα εκείνη έξακολούθησα να πηγαίνω τακτικά, καθημερινώς, στον πύργο των ντε Μουριέ. Σιγά σιγά κατώρθωσα να κερδίσω την εμπιστοσύνη της κόρης κι έμαθα το μυστικό της.

Η δεσποινίς ντε Μουριέ, ήταν έρωται μένη.

Και νά, με λίγα λόγια, τι μου διηγήθηκε η φτωχή κοπέλλα.

Για να επισκευάσει μια πέτρινα του παλαιού πύργου τους ο πατέρας της σύμφωνα με την συμβουλή που του είχε δώσει ένας φίλος του, έφερε από το Παρίσι έναν αρχιτέκτονα, ειδικόν για τις επισκευές παλαιών κτιρίων τον Πέ-

— Όταν ο αρχιτέκτων αυτός ήλθε ο μαρκήσιος ντε Μουριέ είδε με λύπη του πως ήταν νέος ως είκοσιόχρονος, χονδρός κι άρκετά συμπαθητικός. Τον έρέθισε πολύ η παρουσία νέων στον πύργο του. Μά αυτόν τον είχε καλέσει ο ίδιος και δεν έτόλμησε να μην τον δεχθή. Άναγκάστηκε λοιπόν να τον φιλοξενήσει για λί-

— Όσο λίγο όμως κι αν έμεινε ο αρχιτέκτων στον πύργο του μαρκησίου, οι λίγες συναντήσεις του με την Ιωάννα υπήρξαν, άρκετες για ν' άναψουν την έρωτική φλόγα στην καρδιά τους.

Πριν φύγει ο αρχιτέκτων από τον πύργο, υποσχέθηκε στην Ιωάννα να της γράψει. Το πράγμα δεν ή αν εύκολο είναι άλλη-θεία πως η Ιωάννα χωρίς σήν καλωσύνη ένος υπηρέτου της κατάφερε να στείλει δυο φορές γράμματά της στον καλό της.

Πέτρος Μαρσεύ όμως δεν μπόρεσε να της άπαντήσει γιατί υπήρξε φόβος να πείσει το γράμμα του στα χέρια του πατέρα της. Νοιώθοντας όμως ότι ή άγαπημένη του θα υπέφερε από τη σιωπή του άπεφάνισε να της στείλει ένα γράμμα στον πύργο, με την έλπίδα πως θάφθανε στα χέρια της Ιωάννας χωρίς να μάθουν τίποτα ο μαρκήσιος.

Δυστυχώς όμως δεν έγινε έτσι. Ο Μαρκήσιος έπαιρνε πάντα ο ίδιος τα γράμματα από τα χέρια του ταχυδρόμου. Είε λοιπόν το γράμμα, το άνοιξε, το διάβασε, τα κατάλαβε όλα κι έγινε έ-

— Έχω φρονέων. Η Ιωάννα, όταν ο πατέρας της της έζήτησε εξήγη-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

σεις του φανέρωσε ότι ήν άλήθεια και το είπα πως ο μόνος της πόθο. Ήταν να γνη γυναίκα του Πέτρος Μαρσεύ. Η άπάντησή αυτή όπως ήταν φυσικό εξαγρίωσε τον μαρκήσιο. Ένας άσυγκράτητος θυμός τον έπιασε και μέσα στην παράφορη όργη του φέρεθηκε στην κόρη του με μια κτηνώδη άνηκουστη.

Η Ιστορία της; δεσποινίδος ντε Μουριέ με συγκίνησε βαθειά λυπήθηκα του; φτωχού έρωτευμένου τόσο πολύ ώστε άνέλαβα πρόθυμα να τους διευκολύνω να άλληλογραφούν. Με τη βοήθεια μ' αυτή μπόρεσαν να στείλουν μερικά γράμματά ο ένας στον άλλο. Μά ή άλληλογραφία αυτή δεν κράτησε πολύ. Σε λίγο κηρύχτηκε ο Ευρωπαϊκός πόλεμος κι άρχισε ή επιστράτευση.

Ο Πέτρος Μαρσεύ που ήταν έφεδρος ύπολοχαγός έφυγε μ' ένα σύνταγμα κυνηγών, χωρίς να μπόρεση ν' άποχαιρέσει την άγαπημένη του άστρα, δέ από τρεις μέρες επιστρατεύθηκε κι έγω και έφυγα για το στρατιωτικό νοσοκομείο, που ή στρατιωτική διοίκηση με τοποθέτησε. Με την Ιωάννα συμφωνήσαμε, πριν φύγω, να της δίνω τα γράμματα που θάφθαναν γι' αυτήν ένας φίλος μου που έμεινε στο Έβινάλ.

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

γάλα μεταγωγικά μας έβγαξε την Ιωάννα ντε Μουριέ στην Μακεδονία. Η Ιωάννα τοποθετήθηκε στο ίδιο σώμα στρατού που ύπνευσαν κι έγω.

Το σώμα αυτό είχε εγκατασταθή στο Τοπίν, κοντά στην Θεσσαλονίκη. Έκει ή Ιωάννα περιποιόταν τους τραυματίες με μεγάλο ένδιαφέρον μοναδικό, άξιοθαύμαστο. Πολλές φορές της συνέστοσα να μην κουράζεται πολύ γιατί υπήρχε κίνδυνος να πάθει υπερκόπωση. Δεν με άκουγε. Πόσες φορές την είχα ιδεί να ξενοχτεί δίπλα στο κρεβάτι κανενός βαρειά πληγωμένου.

— Άλλοιόνουν! Έκείνο που φοβόμουν πραγματοποιήθηκε στο τέλος. Η Ιωάννα άρρώστησε βαρειά. Την μετέφεραν στο στρατιωτικό νοσοκομείο της Θεσσαλονίκης. Πήγαινα τακτικά και την έβλεπα. Δυστυχώς όμως ή κατάσταση της δεν καλλιεύρεται.

Μια μέρα που πήγα να την έπισκεφθώ την βρήκα έξαιρετικά χαρούμενη. Είχε λαβει γράμμα από τον Πέτρο της. Της έγραφε πως είχε γυρίσει στη Γαλλία μαζί με άλλους πολλούς αναπήρους του πολέμου και την παρακαλούσε να πάη να τον συναντήσει.

— Θέλω να πάω, γιατρέ! μου είπα. Θέλω να φύγω άμέσως.

— Ήμουν άποφασισμένος να μην την άφσω γιατί στην κατάσταση που βρισκόταν ένα τέτοιο ταξίδι δεν θα ήταν καθόλου φρόνιμο. Την ήλπα γνώμη είχα και ή γιατρέ το νοσοκομείο.

Η φτωχή Ιωάννα όμως σκενοχωρήθηκε τόσο πολύ, όταν είδε πως θέλαμε να την άποδίσουμε, που σκεφθήκαμε πώς αυτή ή άπογοήτευση μπόρεσε να έπιδεινώσει την θέση της κι έτσι άποφασίσαμε να της έπιτρέψουμε να ταξιδεύσει.

Επρόκειτο να φύγει μ' ένα από τα μεγαλείτερα πλωτά νοσοκομεία του γαλλικού στρατού κι έπειδή συνέπεσε να πάρω πά-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

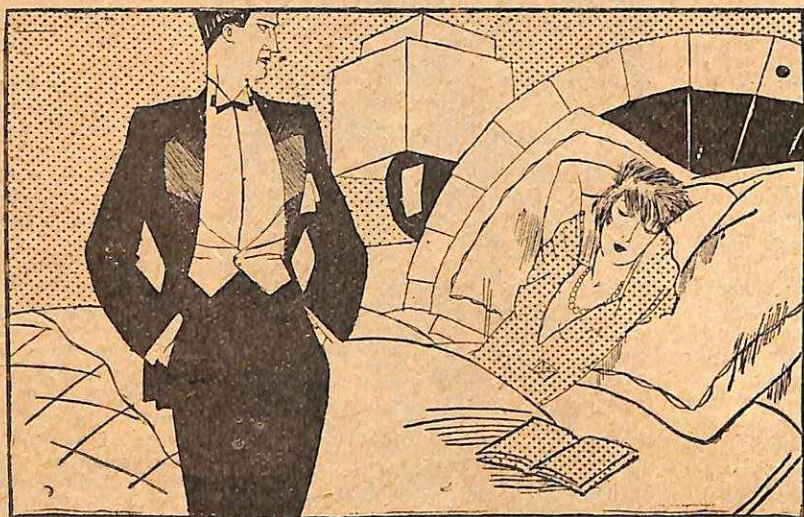
— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

— Έπειτα από λί-

Είδα χαλασμένη μια κοπέλλα, συγγενικής όμορφιας

ΤΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΦΑΓΗ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

γῇ ἢ στὴ θάλασσα μπορεῖ ἀξιόλογα νὰ φαγῶθῃ, ἀρκεῖ νὰ μαγειρευθῇ ὥπως πρέπει.

Ὁ ἱεραπόστολος ἀρχίζει μὲ τὸ χοιρινὸ κρέας. Οἱ ἑβραῖοι καὶ οἱ Τοῦρκοι τὸ συχαίνουντα, τὸ ἀπαγορεύει μάλιστα καὶ ἡ θρησκεία τους.

Κι' ὅμως μιά χοιρινὴ μπριζόλα, ἓνα χοιρινὸ λουκάνικο, ἓνα χοιρομέρι εἶναι θαυμά νουστιμάδας.

Στὸ Λονδίνο, στὸ Παρίσι μιά σούπα χελώνας (θαλασσινῆς) εἶναι κάτι ἐκλεκτό, σ' ἄλλα μέρη ὅμως τὸ ἀηδιάζουν καὶ ποὺ τὸ ἀκοῦν ἀκόμη. Τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὴ βουτύρα ἀπὸ μικροῦς βατράχους, ἔδεσμα γευστικώτατο καὶ ἀκριβώτατο σὰν παριζιάνικα καὶ σὰν λονδρέζικα ἐστιατόρια. Οἱ Ἴταλοι τρῶνε τὰ φείδια ποὺ τὰ βρίσκουν νουστιμάτατα! Στὰ τραπέζια τῶν εὐγενῶν τοῦ Μεσαιῶνος ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐκλεκτὰ φαγητὰ ἦσαν οἱ γλῶσσες τῶν φειδιῶν. Καθὼς καὶ τὸ φιλέτο τῆς ἀρκούδας.

Ὁ Ὁμηρος ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἔκτωρ ἔτρεφε τὸν γυιὸ τοῦ Ἀστυάνακτα μὲ μυαλὰ ἀρκτῶν, λεόντων καὶ ἄλλων θηρίων.

Ἡ πατάτα, ποὺ δὲν λείπει ποτὲ ἀπὸ τὸ τραπέζι στὴν Εὐρώπη κι' ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα, εἶναι ἀπὸ τὶς συνηθέστερες τροφές, ἄργησε νὰ ἐπικρατήσῃ. Ἀκόμη στὴν ἐποχὴ τοῦ Λουδοβίκου Ιῆου στὴν Γαλλία, ὁ λαὸς τὴν συχαίνονταν κι' ἐνόμιζε πὼς γεννᾷ τὴ λέπρα. Ἐχρηιάσθη πολὺς καιρὸς γιὰ νὰ τὴν συνηθίσουν στὴν Εὐρώπη.

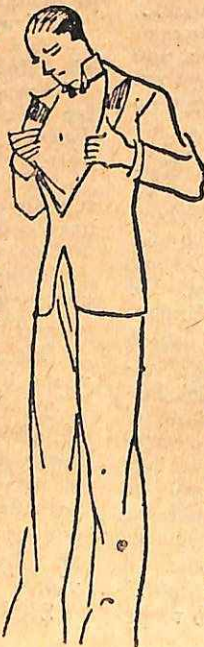
Ξέρετε δὲ πὼς εἰσῆλθῃ στὴν Ἑλλάδα; Ὅταν ὁ Καποδίστριας ἦταν κυβερνήτης ἔφερε ἓνα φορτίο στὸ Ναύπλιο κι' ἐκάλεσε τὸ λαὸ νὰ παρῇ δωρεὰν ὅσες ἤθελε καὶ νὰ φυτέψῃ. Δὲν ἐπῆγε κανεὶς. Κατέφυγε τότε σὲ τέχνασμα. Φύλαξε τὶς πατάτες σὲ μιά ἀποθήκη ὅπου ἔβαλε φρουρὰ ἀλλὰ συγχρόνως διέταξε τοὺς σκοποῦς νὰ κάνουν τὰ στραβά μάτια ἂν ἔβλεπαν κανέναν νὰ κλέβῃ. Οἱ Ναυπλιῶτες βλέποντας πὼς ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἔδινε ὁ Κυβερνήτης δωρεάν καὶ δὲν τῷ παίρνουν, τὸ φύλαγε τώρα σ' ἐστρατὸν, σκέφτηκαν πὼς κάτι καλὸ θὰ ἦταν. Ἐκλεψαν μερικές κι' ἐδοκίμασαν καὶ σὲ δυὸ-τρεῖς βραδυὰς οἱ πατάτες εἶχαν ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τὴν ἀποθήκη.

Ἀλογίσι κρέας ἐφάγαμε κι' ἐμεῖς ἐδῶ στὸν πόλεμο μὲ τὰ περίφημα «κατεψυγμένα». Πολλοὶ τὸ βρῆκαν νόστιμο. Πρὶν ἀπὸ τὰ 1870 δὲν τὸ ἔτρωγε κανεὶς στὴν Εὐρώπη. Τὸ ἐσηθίσαν στὸ Παρίσι πρῶτα στὴν πολιτορκία τοῦ 1870. Ἐφαγαν τότε μουλάρια καὶ γαϊδούρια καὶ σκυλιὰ καὶ γάτες καὶ τὰ εὗρισκαν νουστιμάτατα. Ἐφαγαν καὶ ποντίκια καὶ τὰ βρῆκαν πιὸ νόστιμα ἀκόμη. Οἱ γάτες καὶ τὰ σκυλιὰ ποὺ σερβίρονται γιὰ κουνέλια καὶ λαγοὶ σὰν ἐστιατόρια, δὲν λογαριάζονται.

Οἱ Τάταροι τρῶνε τὸ ἀλογίσιο κρέας ὥμῳ. Κόβουν μπριζόλες καὶ τὶς βάζουν κάτω ἀπὸ τὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου των. Ὑστερα ἀπὸ μερικῶν ὥρων καβάρια ἢ μπριζόλα γίνεται λουκούμι.

Τὸ σκυλίσι κρέας οἱ ἀρχαῖοι Ρωμαῖοι τὸ ἐκτιμοῦσαν πολὺ. Καὶ τώρα στὴν Ἀμερική, στὶς ὄχθες τοῦ Μισισσιππὶ καὶ τοῦ Μισσουρι ποταμοῦ, εἶναι φαγητὸ ἐκλεκτό. Στὴν Κορέα γιὰ νὰ τιμῆσουν ἓναν ἕνον τοῦ μαγειρεῖουν μικρούτσικα σκυλιὰ.

Στὴ Γροιλανδία, στὴν Ἰρλανδία καὶ σ' ἄλλα

βόρεια μέρη τρῶνε τὶς φάλαινες, ἰδίως τὸ μέρος πρὸς τὴν οὐρά, ἀλλὰ τὸ ἀφίνουν πρῶτα νὰ μυρίσῃ γὰρ εἶται γίνεται νουσιμώτερο.

Τὸν καρχαρία τὸν κρατοῦν πρῶτα στὸν πάγο ἓναν χρόνον κι' ὕστερα τὸν τρώγουν. Ἐκλεκτὸ ἔδεσμα στὶς πολικὲς χώρες εἶναι ἡ ἀλεπού.

Σὲ πολλὰ μέρη τῆς Ἀφρικῆς τρώγουν τὸν κροκόδειλον ποὺ τὸ κρέας τῆς οὐρᾶς τοῦ βρίσκουν πὼς ἔχει τὴ νουστιμάδα τοῦ πουλιοῦ καὶ τὴν τρυφεράδα τοῦ χελωνίσκου κρέατος.

Οἱ φυλὲς ποὺ κατοικοῦν κοντὰ στὶς λίμνες καὶ τοὺς ποταμούς τῆς μαύρης Ἠπείρου, τρελλαίνονται γιὰ τ' αὐτὰ τοῦ κροκόδειλου.

Τὴ φώκια τὴν βλέπει κανεὶς καὶ ἀηδιάζει. Κι' ὅμως, λέει ὁ ἱεραπόστολος, σ' ἓνα ταξίδι τοῦ ἔφαγε κρέας φώκιας καὶ δὲν ἔσχνα τὴν νουστιμάδα του.

Ὁ σκατζόχοιρος καὶ τὸ κουνάβι, εἶναι γιὰ τοὺς Ἰσπανοὺς καὶ τοὺς Ἀγγλοὺς, λιχουδιὰ περιζήτητη. Τὰ φείδια στὴν Προβηγκία τὰ λένε χέλια τοῦ δάσους καὶ τὰ τρῶνε.

Στὴν Κίνα σερβίρονται φείδια σαλμί, βατραχάκια σούπα, μαϊμούδες, σκυλιά, γάτες ψητές, αὐτὰ μπαγιατικά ὁ μελέττα, μέλισσες, ἀράχνες καὶ σαῦρες φρικασέ.

Στὴν Ἀφρική τὶς σαῦρες τὶς παστίζουν καὶ ὁ ἱεραπόστολος τὶς βρῆκε ἐξαισίες στὴ γεύσι.

Τρῶμε τὰ σαλιγκάρια καὶ συχαίνομαστε τοὺς γυμνοὺς σαλιάγκους. Τὶ διαφορά ἔχουν; τοὺς λείπει μονάχα τὸ κάλυμμα. Οἱ ἀρχαῖοι ρωμαῖοι ἔτρεφαν ἐπίτηδες τοὺς γυμνοσαλιάγκους γιὰ νὰ παχύνουν τοὺς ἔκαναν ψητοὺς στὴ σχάρα, ποὺ εἶται γινόνταν περίφημος μεζὲς γιὰ τὸ κρασί.

Ὁ ἱεραπόστολος ὅμως προχωρεῖ ἀκόμη μακρύτερα. «Τὰ διάφορα ἐντομα—λέγει—μᾶς τρῶνε καὶ μᾶς βασανίζουν. Παέπει λοιπὸν νὰ τὰ τρῶμε κι' ἐμεῖς, ἀφοῦ μάλιστα εἶναι νταποδαροῦσες κι' ἀράχνες κι' ἄλλα εἶδη ἐντόμων, σὲ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου καὶ τὰ βρῆκα νουσιμάτατα.

Οἱ Ἀραβες ψήνουν τὶς ἀκρίδες στὰ κάρβουνα, ἢ τὶς καψαλίζουν ἀπλῶς στὴν φλόγα καὶ τὶς τρῶνε. Ἐκλεκτὸς μεζὲς, ἢ γαρὶδα τῆς φλογισμένης ἐρήμου.

Ἐνας ἱατρὸς γερμανὸς δίνει ἄλλη συνταγὴ γιὰ τὶς ἀκρίδες. Κόψτε, λέγει, καὶ πετάξτε τὸ κεφάλι, τὰ φτερά καὶ τὰ πόδια, τὸ σῶμα τιγανίστε το μὲ σα σὲ βούτυρο μὲ πιπὲρι μόνολικο καὶ ἀλάτι καὶ θὰ γλύψετε τὰ δάκτυλά σας.

Στὴν Αὐστράλια, ἀφοῦ τὶς βάλουν δυὸ ὥρες στὴν σαλαμούρα, τὶς ζεματίζουν ὕστερα δὲ πρὸς τὶς γαρίδες. Στὴ Μαδαγασκάρη πόλι τὶς κάβουκ στέλνει τὶς γαρίδες στὴ γῇ γιὰ δυὸ λόγους: γιὰ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἀσεβεῖς, καταστρέφοντας τὴν ἐσοδεῖα τους καὶ γιὰ νὰ θρέψῃ τοὺς εὐσεβεῖς.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἔτρωγαν τὰ τζίτζικια. Στὸ Ἰνδικὸ ἀρχιπέλαγος τρελλαίνονται γιὰ τὶς μέλισσες καὶ τὶς σφήκες.

Ἀκρίδες ἐδοκίμασαν πολλοὶ Εὐρωπαῖοι. Ὁ Λιβικτον βρῆκε πὼς ἔχουν γεῦσι σὰν χαβιάρι, ὁ Νέμπουρ σὰν φρέσκες σαρδέλλες κ.τ.λ.

Τέλος πάντων δὲν ὑπάρχει κανένα ζωντανὸ ποὺ νὰ μὴ τρώγεται καὶ νὰ μὴ θεωρῆται κάπου ὡς ἐκλεκτὸν ἔδεσμα.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΙΣΤΑ ΧΑΛΑΣΜΑΤΑ

Ἰχαμε, πάει ὁ φίλος μου, Ντεμουλὲν ἐν κ' ἐγώ, νὰ ἐπισκεφθῶμε τὸν παλὸν κοινὸ μας φίλον Μπέργκ, ποὺ ἔμενε μὲ μιά ἴλη Ἀράβων, κοντὰ στὴν περιφέρεια τοῦ Ντουαρέν.

Εἶχαν ἀρχίσει τὸν καιρὸν ἐκεῖνο νὰ μᾶς ἔρχονται παράξενες εἰδήσεις γι' αὐτόν. Κάθε ἀλληλογραφία μὲ τοὺς δικούς του εἶχε διακοπῇ, εἶχε καταντήσῃ ἰδιότροπος μελαγχολικὸς μισάνθρωπος. Ἐπικοινωνοῦσε μὲ τὸν ἔξω κόσμον, μόνον μὲ τὶς ἐπίσημες ἀναφορὲς ποὺ ἔστελνε στὴ στρατιωτικὴ του βάση.

Βρήκαμε τὸν Μπέργκ πολὺ ἀλλաγμένον, ὥπως ἄλλωστε καὶ περιμέναμε. Ἦταν ἀδύνατος, χλωμός καὶ φαίνονταν πολὺ καταβλημένος. Θάλεγε κανεὶς πὼς εἶχε γεράσει κατὰ δέκα χρόνια. Μᾶς ὑποδέχτηκε μὲ μιά ἀοριστη μελαγχολία.

Τὸ βράδυ τῆς ἰδίας ἐκείνης ἡμέρας καθήσαμε μαζί καὶ οἱ τρεῖς στὶς ἐπάλξεις τοῦ Φρουρίου Ταμαρανσίτ, στὴ λοφοσειρὰ Χογγάρ, ὅπου ἦταν ἐγκατεστημένος ὁ Μπέργκ μὲ τοὺς ἀνδρες του. Εἴμασταν ἐν τῇ μέσῃ τῆς μεγάλης ἐρήμου Σαχάρας, δεκατέσσερες μέρες μακριὰ ἀπὸ τὸν πλησιέστερο σιδηροδρομικὸ σταθμὸ.

Ὁ ἥλιος κατακόκκινος εἶχε μόλις κρυφθῇ πίσω ἀπὸ τὰ μακρὰ γυμνά βουνὰ τῆς ἄμμου κι' ἡ γρήγορη νύκτα τῶν τροπικῶν εἶχε ἀπλωθῇ κίολας στὴν ἀπέραντη πεδιάδα.

Ὁ ἀέρας ἦταν ὑγρὸς καὶ ζεστός. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν γεμάτη ἠλεκτρισμὸ. Ἐξαφνὰ κάτω στὴν κοιλάδα Σαντι, ἀκούστηκε νὰ οὐρλιάζῃ βραχνὰ ἓνα τσακάλι.

Εἶναι κακὸ σημάδι, εἶπε ὁ Ντεμουλὲν. Οἱ ἰθαγενεῖς πιστεύουν ὅτι κάποιος θὰ πεθάνῃ ἅμα οὐρλιάζῃ ἔτσι, τὸ τσακάλι, τὸ «ντίμπ» ὥπως τὸ λένε στὴ γλῶσσα τους. Πέρα στὸν ὄρ ζοντα, κατὰ τὸν Νότο, μακρυνὲς ἀστραπὲς διεδέχοντο ἡ μὴ τὴν ἄλλη πίσω ἀπὸ μεγάλα σύννεφα. Ἐξαφνὰ ἀκούστηκε σιγανὴ καὶ μελαγχολικὴ ἡ φωνὴ τοῦ λοχαγοῦ Μπέργκ.

Θὰ σὰς ἀποκαλύψω τώρα τὸ μεγάλο μυστικὸ μου, τὸ μυστικὸ ποὺ θὰ μὲ πᾶν στὸ τάφο... μᾶς εἶπε. Θὰ καταλάβετε τότε γιὰ τί ἄλλαξα, γιὰ τί ἔγινα ἔτσι ἀγνώριστος. Ἐτοὶ ἀκριβῶς ἀπαράλλαχτα σὰν κι' ἀπόψε, οὐρλιάσας τὸ τσακάλι ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια, ὅταν ἐσκότώσα τὸν Μορινὲ, στὰ καταραμένα ἐρείπια τοῦ Μεριμπέλ.

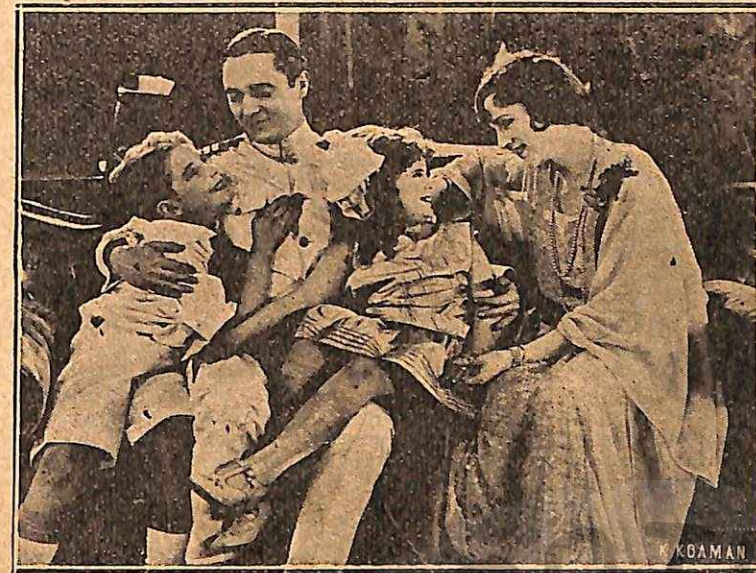
Τόσο μεγάλῃ ἦταν ἡ ἐκπληξίς μας σὺν ἀκούσαμε τὴν τρομερὴν κι' ἀπροσδόκητὴ αὐτὴ ὁμολογία ἀπ' τὸ στόμα τοῦ φίλου μας, ποὺ οὔτε ἐγώ, οὔτε ὁ Ντεμουλὲν εἴπαμε λέξη.

Ὁ ὑπολοχαγὸς Μορινὲ εἶχε ἐξαφανισθῇ μυστηριωδῶς ἓνα βράδυ στὴ Σαχάρα. Εἶχε βγῇ γιὰ νὰ κἀνὴ μίαν ἀναγνώριση μαζί μὲ τοὺς ἄλλους, καὶ δὲν ξαναγύρισε στὴ βάση του, στὸ Ἑλ-Κολεά.

Κι' ὁ λοχαγὸς ἐξηκολούθησε. Τὸ μαρτύριό μου ἀρχισε ἀπὸ τὴν τελευταία φορὰ ποὺ εἶπα καὶ μὴ γύρισα στὴ Γαλλία, ὅταν πῆγα σπῆτι μου ναῖκα μου ἡ Μαριόν, δὲν ἦταν ὅπως τὴν εἶχα ἀφήσει. Τὸ σῶμα τῆς τοῦ εἶχα κοντὰ μου ἔβλεπα ὅμως πολὺ καλὰ πὼς ὁ νοδὸς τῆς κι' ἡ καρδιά τῆς ἦσαν ἄλλοι.

Ἦταν φανερό πὼς δὲν μ' ἀγαποῦσε πιά! Ὅταν πῆγα νὰ ἰδῶ τὴν ἀδελφὴ μου, τὰ μικρὰ ἀνθρώπια μου, μὲ τὶς ἀθῶες ἐρωτήσεις των μὲ ἔκαναν νὰ μαντεύω πολλά.

Ἐφαξα καὶ βρῆκα τὰ γράμματά της. Γράμματα ἐρωτικὰ γράμματα φλογερὰ τρελλὰ, γεμάτα πάθος καὶ ὀρκους. Βρῆκα

Μὲ τὶς ἀθῶες ἐρωτήσεις των μ' ἔκαναν νὰ μαντεύω πολλά

μῆκαμε μέσα. Στὴ τελευταία μεγάλη σάλα οἱ τοῖχοι ἦσαν γεμάτοι σκοτεινὲς κηλίδες αἵματος καὶ σημάδια ἀπὸ σφαίρες. Κάτω ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἐξεῖχαν ἀνθρώπινοι σκελετοὶ, ἄσπρα κρανία καὶ κόκκαλα. Γύρισα στὸν Μορινὲ ποὺ στεκόταν δίπλα μου καὶ δείχνοντάς του τοὺς σκελετοὺς τοῦ εἶπα:

—Κύττα.. Μορινὲ. Οἱ νεκροὶ τοῦ Μεριμπέλ σοῦ εὐχονται τὸ καλὸς ὥρισε.

Ἐκεῖνος γύρισε καὶ μὲ κύτταξε χωρὶς νὰ πῇ λέξη. Μιά λάμψις τρόμου φάνηκε γιὰ μίαν στιγμὴ στὰ μάτια του κι' ἔσβυσε πάλι ἀμέσως. Ἡ μορφή του εἶχε γίνῃ χλωμὴ σὰν πτώμα. Εἶχε καταλάβει... Ἐγὼ ἔβγαλα τότε τὸ περιστροφὸ μου καὶ σημάδεψα ἀμέσως τὸ μέτωπό του, τὸ ἄσπρο μέτωπο ποὺ φιλοῦσε ἡ Μαριόν.

—Ἐναν τάφο μεγαλοπρεπῆ, διέλαξε γιὰ σένα Μορινὲ, τοῦ εἶπα καὶ μὴ συνοδεῖα, ἀπ' αὐτοὺς τοὺς νεκρούς! Ἐχε γελάσει. Πυροβόλησα. Ὁ Μορινὲ ἔπεσε βαρεῖα ἐπάνω στοὺς σκελετούς. Γονάτισα καὶ τοῖκλεισα τὰ μάτια, καὶ χάιδεμα θυμῶμαι, τὰ ξανθὰ του μαλλιά. Τὸ σκοτάδι εἶχε ἀρχίσει ν' ἀπλώνεται. Κίνησα νὰ φύγω: Στὸ πέρασμά μου μερικές πέτρες κατρακύλισαν καὶ νόμισα πὼς θὰ μὲ ἔπιανε ἀπὸ πίσω τὸ χερί τοῦ Μορινὲ... Κι' ἀρχισα νὰ τρέχω σὰν τρελλός.

Κανεὶς ποτὲ δὲν μὲ ὑποψίαστηκε γιὰ τὸ ἔγκλημα αὐτό. Εἶπα πὼς ὁ φίλος μου χάθηκε μέσα στὰ ἐρείπια καὶ καὶ κανεὶς δὲν ἐρεύνησε. Ὁ Μπέργκ σταμάτησε στὸ σημεῖον αὐτὸ τῆς διήγησής του, σηκώθηκε μὲ ὀρμὴ καὶ κατέβηκε τὴν σκάλα μὲ μεγάλα βήματα...

Σὲ λίγο ἀκούστηκε ὁ ἤρως κράτος ἐνός πυροβολισμοῦ. Ὁ Μπέργκ εἶχε αὐτοκτονήσει.

ΥΠΟ Α. ΑΡΛΑΙΝ

κα καὶ μιά φωτογραφία μὲ συνθηματικές καὶ δυσανάγνωστες λέξεις. Ἦταν ἡ ἀφιέρωση. Τὰ διάβασα χρησιμοποιώντας δυὸ καθρέφτες καὶ κάτω ἀπ' αὐτὰ τὴν ὑπογραφή «Ἀρμάνδος». Εἶχαν ὅμως ὅλες ἐκεῖνες οἱ ἐπιστολὲς τὴ σφραγίδα τοῦ στρατιωτικοῦ σταθμοῦ Ἑλ-Κολεά. Τότε κατάλαβα... Ὁ Μορινὲ λεγόταν Ἀρμάνδος κι' ἐργαζότανε στὸ «Ἀραβικὸ Γραφεῖο» τοῦ Ἑλ-Κολεά.

Πῆρα τότε τὴν ἄγρια ἀπόφαση νὰ ἐκδικηθῶ. Στὴ γυναῖκα μου δὲν εἶπα τίποτε. Ἐκανα τάχα πὼς εἶχα λάβει ἓνα τηγράφημα ποὺ μ' ἐκαλοῦσε στὴ θέση μου, κι' ἔφυγα. Σιγὰ-σιγὰ, μὲ προσοχὴ καὶ μεγάλη ὑπομονὴ ἐτοίμασα τὴν ἄγρια ἐκδίκησή μου. Πρῶτα ἐνήργησα νὰ μετατεθῶ στὸ Ἑλ-Κολεά. Ἐπειτα ἐξήγησα νὰ σχετιθῶ μὲ τὸν Μορινὲ, νὰ τὸν πιάσω φίλο καὶ ν' ἀποκτήσω τὴν ἐμπιστοσύνην του. Τὸ κατάφερα! αὐτὸ καὶ τὸν παρακολουθοῦσα ὥπως ἓνας

ἀόρατος ἐχθρὸς τὸ θῦμα.

Μιά μέρα ἐπρότεινε στὸν Μορινὲ νὰ πάμε νὰ ἐπισκεφθῶμε τὰ ἐρείπια τοῦ φρουρίου Μεριμπέλ. Ὁ Μορινὲ δέχθηκε πρόθυμα. Καὶ φύγαμε... Τὸ ταξίδι μας στὴν ἐρήμον, διήρκεσε ἐννέα ἡμέρες. Ὅταν φτάσαμε στὸ φρούριον τοῦ Μεριμπέλ, εἶδαμε πὼς ὅλο ἦταν ἐρείπια. Οἱ πύργοι, οἱ ἐπάλξεις, οἱ χοντροὶ τοῖχοι ἦσαν μισοπεσμένοι, θαμμένοι κάτω ἀπὸ τὴν αἰώνια ἄμμο τῆς ἐρήμου. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν μαῦρων μᾶς εἶπε νὰ μὴν μποῦμε μέσα γιὰτί ὁ Ἀλλάχ εἶχε καταρασθῇ ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ἐγὼ γέλασα, καὶ διέταξα τοὺς ἀνθρώπους μας νὰ μᾶς περιμένουν ἐκεῖ κοντὰ. Ἀνεβήκαμε ἔπειτα μόνον μας στὰ χαλάσματα.

Οἱ σιδερένιες πόρτες ἦσαν ἀνοικτές. Ἐγὼ μπροστὰ καὶ πίσω ὁ Μορινὲ,

θανάτου, στην κακιά δ'πως και στην καλή τύχη... "Εχω εμπιστοσύνην σε σ'ας μικρούλα μου ελθε θρησκόλυπη και οποιαδήποτε κι' αν είναι τα λάθη που πιστεύετε ότι ξέκανα εις βάρος σας, ελθε ή γυναίκα μου και δέν έχετε το δικαίωμα να το λησμονήσετε.

Την έσυρε προς τον έαυτόν του, την έσφιξε στην άγκυλιά του, την έφίλησε στο μέτωπο θρησκευτικά, σ'αν να άφηνε εκεί ένα μεγάλο αδελφικό φιλή.

—'Αντίο Νέλλη!

Την άφησε, άνεβη στο αυτοκίνητο και άναψε τούς φα- νούς του, επειδή είχε άρχιση ή νύκτα.

Κύτταξε τη γυναίκα του, άνεστέναξε μι' άκόμη φορά και έφυγε.

Την τελευταία αυτή στιγμή ή Νέλλη ίσως θα ήθελε να κρατήση τον άνδρα της... Πραγματικώς δέν έπιθυμού- σε πλέον τον χωρισμό αυτό. 'Η συγκίνησις την έκυριεύσε κι' έμεινε παγωμένη άκίνητη άνίκανη να είπ'ή μι' ά λέξη ή να κάν'ή μι' ά κίνηση.

'Η άναχώρησις του αυτοκινήτου μόλις της έδωκε την δύναμη και ψιθύρισε. —"Εφυγε".

Τώρα δέν είχε πλέον άνάγκη να κρύψη τις έντυπώσεις της, να μη έλευθερώνη τις άληθινές της σκέψεις.

'Ο άνδρας της ξυγυει είχε το κουράγιο να έλευθερωθ'ή άπ' αυτόν...

"Εμεινε όρθια και άκίνητη κυττάζοντας προς τη διεύ- θυνση την όποια πήρε το αυτοκίνητο.

Και ξαφνικά θυμήθηκε τον άνηφορικό δρόμο και αίσθάν- θηκε την καρδιά της να παγώνη.

"Αν συνέβαινε κακό στον άνδρα της; Μι' ά κακή στροφή του βολάν και ή άβυσσος θα άνοίγετο μπροστά του.

Αυτή ή σκέψις την έτρέλλανε.

—Θεέ μου προστάτευσε τον. Δέν θα έπρεπε να τον αφή- σω να φύγ'η. "Ω! δέν πρέπει να του συμβ'ή τίποτε το κα- κόν... αυτό θα ήταν τρομερό...

Και λυγμοί την έπιασαν. "Εκείνο που δέν έκανε ή άνα- χώρησις του άνδρός της, το έκανε ο φόβος μήπως πάθ'ή κακό...

Πέρασε ή Νέλλη πολλές ήμέρες σε μι' άπόλυτη μονα- ξιά και δέν έβλεπε κανέναν εκτός κατά τις ώρες του γεύ- ματος, όποτε καθότανε όσο το δυνατόν μακρότερα από τούς όλλίγους πελάτες που φιλοξενούσε το ξενοδοχείο κα- τά τον μήνα αυτόν.

Λίγο άγρια εκ φύσεως, πολύ φοβισμένη άπέναντι σε κά- ρε καινούργιο πρόσωπο, κατέβαινε από το δωμάτιό της στο έρημο πάρκο, στις άπομακρυσμένες γωνιές του όποιου κατέφευγε. Για να πρόσαρμοστ'ή στην καινούργια ζωή της έχρειάζοντο έβδομάδες!

"Επειτα, μι' ά μέρα, έτόλμησε να κατέβ'η έως την ταρ- αγμένη άκροθαλασσία, την όποία από μακριά μόνο έβλεπε.

'Η κυανή θάλασσα που έχάνετο στο άπειρο... 'Ο θαυ- μάσιος «Περίπατος των "Αγ- γλων», με τούς υπερμεγέθεις φοίνικες. Το στέφανο των βουνών με τις χιονισμένες κο- ρυφές που περιεκύκλωναν μακριά την πόλιν των Φω- καιών. Τα μαρμάρινα μέγα- ρα...

Παρ' όλα αυτά σ' εκείνον τον ζωντανόν και γραφικόν κινηματογράφο ή άφηρημένη σκέψις της δέν την άπελευ- θέρωνε από την άνάμνηση της Μοντογοιά.

Οι μέρες πέρασαν... 'Η νέα αυτή γυναίκα άρχισε σιγά-σι- γά να ενδιαφέρεται για τη ζωή των άλλων και άνεμίχθη περισσότερον στο πλήθος των περιπατητών, που γέμιζαν τούς δρόμους της Νίκαιας.

Τά είκοσι της χρόνια δέν άργησαν να προσέξουν τις τουαλέττες των άλλων γυ- ναϊκόν και σε λίγο ο μεγάλος μαύρος πέπλος τον όποιον δέν έβλεπε σε άλλην, τής έ- φάνη πολύ βαρύν εις το να

τόν φορ'ή.

Μι' ά μέρα μπήκε σε μι' ά καπελλού και την συνεβου- λεύθη.

'Η έμπορος έμειδίασε, της έβγαλε τον πέπλο και τον άντικατέστησε με μι' ά θαυμασία μεταξένια μουσελίνα, ή όποία έτυλίχθη γύρω στο όμορφο πρόσωπό της, το όποιο δέν το άσχήμιζε κανένα ελάττωμα.

—'Ιδού. Σ'ας κάνει άλλοιότιχη άμέσως. Γιατί το κρέπ αυτό είναι πολύ βαρύν για την ηλικία σας. Ποιόν λοιπόν, έχάσατε για να φορ'ητε ένα τόσο μεγάλο πένθος;

—"Ενα αδελφόν! άπήντησε λακωνικά ή όρφανή.

—"Όλο αυτό το κρέπ δέν χρειάζεται, έπέμεινε ή πω- λήτρια. "Ενα μεταξωτό φόρεμα μ'άτ φθάνει. "Όπως και για το κτένισμα των μαλλιών σας. "Ενα κτένισμα άλά Νινόν θα σ'ας π'ήγαινε καλλίτερα... Πρό παντός αν έκάνατε ένα περμανάντ! Στην ηλικία σας πρέπει να μάθετε να συμμορ- φώνεσθε με τη μόδα.

Δύο μέρες άργότερα ή Νέλλη είχε κτενισθ'ή άλά Νινόν.

"Όταν β'ήκε έξω και είδε στους καθρέπτες των μαγα- ζιών το άλλαγμα της, τότε πλέον έπέισθη ότι ήτο άλλη Νέλλη, άλλά λιγώτερο χωριάτισσα και περισσότερον μον- τέρνα. "Αντελαμάνετο ότι ήτο καλύτερα έτσι.

Και ή ζωή έξακολουθήσε, δίνοντας κάθε μέρα και κά- ποια καινούργια μεταμόρφωση στην ψυχική και σωματική κατάσταση του παλ'ου παιδιού.

Τά γράμματα που έπρεπε να γράψ'η στον άνδρα της, της προξενούσαν μι' ά μεγάλη στενοχώρια. Τι μπορούσε να π'ή σ' αυτό τον ψυχρό άνθρωπο, ο όποιος με ειρωνία έ- πρόσεχε κάθε της λέξη;

Δέκα φορές έσχισε το πρώτο της γράμμα.

Τέλος άπεφάσισε. "Επρεπε να ριξ'ή το γράμμα εις στο ταχυδρομείο την όρισμένη ήμερομηνία.

"Είμαι καλά και σ'ας εύχαριστώ διότι μου διαλέξατε αυτό το ξενοδοχείο, είναι πολύ άνετον και δέν στεροϋμαι από τίποτε."

Την μεθεπομένη έλαβε την άπάντηση του άνδρός της λίγο περιακτικόν.

"Είμαι ένθουσιασμένος διότι εύχαριστείσθε στη Νίκαια! Το δικό σας «Δέν στεροϋμαι από τίποτε» μου έφάν'ή έξαι- ρετικά ταιριαστό έγώ βρίσκω ότι λείπετε από το Μον- τογοιά και όλα μου φαίνονται σ'αν να με ρωτάνε τι κάνετε εκεί πέρα."

Την άλλη φορά μίλησε για τον καιρό και τα ώρα'ια λουλούδια.

"'Η Νίκαια έχει μι' άτμοσφαίρα θαυμασία. 'Ο ήσυχος είναι έλαφρός και ήσυχος. 'Ο γαλανός ούρανός της έχει μι' ά γλυκύτητα ή όποια τ'αράσσει την ψυχή."

"'Ο κηπουρός έστόλισε με φυτά το πάρκο. Σε λίγο α'ι τουλίπες θα βγούν από τον λήθαργόν των. Α'ι μιμόζα'ι θα πετάξουν τα πρώτα τους φιλώματα... Θα είναι έξαιρεκά ώρα'ια."

"Ελαβε την άπάντηση.

«Στον τάφο του αδελφού μου, στο χιόνι που λιώνει α'ι χειμερινα'ι μαργαρίτα'ι άνοι- ξαν τα λευκά των πέταλα... Αυτά είναι τα μοναδικά άνθη τα όποια ή καταλυπημένη καρδιά μου μπορεί να θαυμά- ζ'ή επί του παρόντος.»

Τότε ή Νέλλη έκλαψε, όχι μόνον γιατί ή θλίψις εκείνου ο όποιος δέν παρηγορείτο, την είχε θίξει, άλλά και διό- τι μεταξύ των γραμμών αυ- τών έπίστευε ότι αίσθανετο την μομφήν ότι έλιποτακτού- σεν από το σιωπηλό ύψιπε- δόν, όπου ένας άνδρας έμενε μόνος για να κλαί'η κοντά σε ένα τάφο... σ'αν αυτή να είχε παραλείψ'η τα καθήκοντά της ως συζύγου.

Το παράπονο αυτό του άν- θρός της την έκανε να θυμη- δ'ή όλα τα περασμένα. "Εσκε- πτετο.

Αυτή δέν είχε μεγάλη άξια για τον άνδρα της!

(Άκολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΧΑΜΕΝΟΣ

«'Η ήσυχ'η γωνιά», δ- ταν'ή πρώτ'ή, γιατ'ή τις δέκα, ώρα ά- πραξίας για το καφενείο. «'Η ήσυχ'η γωνιά», δ- πως και για όλα τα γειτο- νικά καφενεία. 'Ο Σαβινιάκ και το μοναδικό του γκαρσό- νι, ο Ζουλιέν, τακτοποιούσαν στο πεζοδρόμιο τα καθίσμα- τα, άφου έφυγε κι' ο τελευταίος από τούς τακτικούς πρωί- νους πελάτες.

"Ενα αυτοκίνητο στάθηκε κείνη την ώρα στο άντικρυνό πεζοδρόμιο και καθώς άρχισε να φιλοβρέχ'η, κατέβηκε ο ένας από τούς δυό έπιβάτες να σηκώση την κατότα του άμαξιού. Από τη στροφή του δρόμου πρόβαλε ή διανο- μέας των έπιταγών, ο Καμους, πελάτης παλ'ός του κα- φενείου. Τώρα όμως τραβούσε στη δουλειά του ο γερο-Κα- μους. Το βράδυ θάρχότανε να πάρ'η τ' όρεκτικό του.

"Εξαφνα όμως, τη στιγμή που άνυποπτος ο διανομέας περνούσε δίπλα από το σταματισμένο αυτοκίνητο, ο άν- θρώπος που καταγινότανε να λύση τα λουριά και να βά- λ'η τα πλαϊνά, χύμησε πάνω του.

"Ο διανομέας, παρ' ό'λα του τα γεράματα, αντιστάθηκε, κάτι του είπε ο δλοτής και, την ίδια σχεδόν σιγ- μή, άκούστηκε ο πυροβολισμός.

"Ο καφετζής και το γκαρσόνι του άπόμειναν για μι' ά στιγμή άποληθωμένοι στο άντικρυνό πεζοδρόμιο, κυττάζον- τας τον κακούργο που άρπαξε τη σάκκα του γερο-Καμους και, ένω το θύμα ήτανε καταγής, τούριξε άλλη μι' ά στο κεφάλι.

"Όταν συνέφεραν από τη συγκίνηση κι' έτρεξαν κοντά στο πληγωμένο, το αυτοκίνητο είχε εξαφανισθ'ή.

"Ο Ζουλιέν κάλεσε έναν αστυφύλακα και σε λίγο το θύμα ξεψυχούσε στο νοσοκομείο ένω το καφενείο γέμισε μο- νομιάς από τούς περιέργους που ρωτούσαν να μάθουν τα διατρέξαντα.

Κίνηση δ'η τη μέρα στο μα- γαζί. Πήγαιναν δλοι να πλη- ροφορηθ'ουν πώς συνεβ'η το π'ράγμα κι' κράτησε αρκετές μέρες. Πέρασαν από το καφε- νείον δλοι οι γνωστοί και ά- γνωστοί των Σαβινιάκ, σημε- ρινοί και παλ'οι γειτόνοι και πα'ρνοντας άλλος καφέ λεμο- νάδα ή κίτρο—πορτοκάλι, πα- ρακαλούσαν τον καταστημα- τάρχη να τούς διηγηθ'ή τον τραγικό φόνο του γερο-Κα- μους. "Επιτέλους ή άστυνομία έπιασε κάποιον ύποπτο, κι' οι έφημερίδες δημοσίευαν τη φωτογραφία του:

Το γκαρσόνι άπεφάνη ότι αυ- τός ήταν ένω ο Σαβινιάκ έφά- νη έπιφυλακτικός.

"Εκείνη τη στιγμή χτύπησε το τηλέφωνο.

—'Αφήστε, είπε στον ά- φεντικό το γκαρσόνι, πηγαί- νω γώ.

"Αντ' όμως να πόγ'η να π'ή στον Σαβινιάκ ποιός τηλεφώ- νησε, έτρεξε, κατακίτρινος στην κ. Σαβινιάκ, που τον περίμενε στο τραπέζι.

—Δέν ξέρεις ποιός τηλε- φώνησε!... της είπε. Είναι κά- ποιος φίλος του φωνη'ά, που μ'ορία τους... καταλαβαίνεις! Ρώτησε ποιός είναι στο τη- λέφωνο κι' όταν τοϋπα πώς είμαι γώ, το γκαρσόνι, μου φώναξε. «Σ'ένα ζητούσα και γώ! Κ'ύττα καλά, κακομοίρη μου, μή π'ής λέξη στην άστ'η.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΟΥ ΙΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΒΑΙΖ

νομία που θα σε καλέσουν γιατί χάθηκες!.. Τα ίδια θα π'ή το δίχως άλλο και στον άντρα σου...

"Η κ. Σαβινιάκ τ'αρά- χτηκε.

—Τά περίμενα αυτά με τη φλυαρία που σ'ας έπιασε! Μά κύττα καλά, μη βγάλης λέξη, ούτε συ ούτε ο προκομένος ο άντρας μου, γιατί θάχετε να κάνετε με μένα.

Δέν πρόφτασε να π'ή περισσότερα. "Ερχότανε κι' ο Σα- βινιάκ, άναστατωμένος, άπ' το τηλέφωνο. Τούειχαν κάνει την ίδια άπειλή, κι' ή γυναίκα του συνεβούλευσε και τούς δυό ότι δέν έπρεπε ν' άνακατευθ'ουν στην ύπόθεση, γιατί θα τούς έσκότωναν.

—'Εγώ θα κάνω το καθήκον μου, είπε ο Σαβινιάκ. "Αν τον άναγνωρίσω το φονη'ά θα το π'ω! Δέν μπορώ να κά- νω διαφορετικά.

"Η συζήτηση έξακολούθησε αρκετή ώρα και με πολλές διακοπές, γιατί ήτανε και ώρα της δουλει'ας. "Επιτέλους όμως ή Τερέζα τούς κατάφερε να δώσουν κι' οι δυό το λό- γο τούς πώς δέν θάλεγαν τίποτα.

Πήγαν μαζί την άλλη μέρα στην άνακριση. 'Ο Ζουλιέν όμως γύρισε σε λίγο ώρα μόνος, και άνεκόνισε ότι βε- β'αιωσε πώς αυτός που τούδειξαν δέν ήταν ο δολοφόνος.

—Μπράβο, άγάπη μου! φώναξε ή κ. Σαβινιάκ, άφ'ηνον- τας έλεύθερη να ξεσπάση τη χαρά της.

"Ο Σαβινιάκ γύρισε ύστερ' από μι' ά ώρα, με ύφος πα- ράξενο.

—Τι άπόκανες; τον ρώτησε άνήσυχη από την έκφραση του προσώπου του ή Τερέζα. Τι είπες;

—'Εκείνος ήτανε! είπε άπλούστατα ο Σαβινιάκ. Τον άναγνώρισα την ίδια στιγμή. Ξανθός και με τα παγερά κεί- να ματια που μου είναι άδύνατο να τα ξεχάσω. Και με

κύτταζε πάλι με τα γαλανά φειδίσι'α μάτια του, σ'αν να μούλεγε, όπως κι' ο φίλος του στο τηλέφωνο. Κύττα, μη άνοίξεις το στόμα σου, γιατί χάθηκες! "Ε, αυτό, δέν μπο- ρεσα να το χωνέψω! κι' είπα την ίδια στιγμή στον άνακρι- τη ότι αυτός ήταν.

Γύρισε κατόπιν κι' έρριξε μι' ά δειλή ματιά στη γυναίκα του, σ'αν τα παιδιά του σχο- λείου που περιμένουν να τα μαλώση ο δάσκαλος. "Η Τε- ρέζα όμως είχε όρεξη για καυγάδες. "Απόμεινε άλλαη κατάπληκτη από την ξαφνική άναστάτωση που έννοιωθε μέσα στην ψυχή της. "Εξαφνα ρίχτηκε στην άγκαλιά του άν- δρός της και φώναξε στενά- ζοντας.

—Α'ιμίλιε! άγοπημένε μου Α'ιμίλιε!.. Στάθηκες άντρας Α'ιμίλιε!

Την άλλη μέρα όλες οι έ- φημερίδες μιλούσαν για την κατόθεση του Σαβινιάκ, χω- ρίς να παραλείψουν ν' αναφέ- ρουν τούς άπειλητικούς έκβι- ασμούς των δολοφόνων. Οι πελάτες της "Ηουχ'ης γω- νιάς χαιρετούσαν με σεβα- σμό τον καταστηματοάρχη, και περφρονούσαν τον Ζου- λιέν άκόμη κι' αυτήν τη Τε- ρέζα ή όποια όταν βρέθηκε μόνη κάποια στιγμή μαζί του κι' εκείνος έκανε να τη φιλή- ση τον άγριοκύτταζε και τον έσπρωξε μακριά.

—"Όχι! του είπε. Δέν μπορώ πιά ν'άπατώ τον Α'ιμί- λιο ύστερ'άπ'αυτό που έκανε.

Να μιλούσε, τουλάχιστον, θ'ά π'ήγαινε, σ'αν άνδρας

— Κατάλαβα! Κατάλαβα! μουρμούρισε ο Ζουλιέν, ο άντρας σου είναι ήρωας!

Η ανάκριση εξακολουθούσε το έργο της. Οι έφημερίδες όμως μιλούσαν λιγώτερο, πολύ σπανιότερα γι' αυτή την υπόθεση.

Ένα πρωί όμως, αφού άνοιξαν το μπάρ κι' ο Ζουλιέν σεβρίρισε τον πρώτο καφέ στον πρώτο ξενύχτη που καταστάλαξε σ' ένα από τα τραπέζια τους, άνοιξαν ξαφνικά διάπλατα οι πόρτες κι' ώρμησαν στο μαγαζί δυο άνθρωποι με τα περίστροφα στο χέρι κι' άρχισαν άμέσως να πυροβολούν.

Ένα δλόκληρο λεπτό θα κράτησε εκείνο το κακό. Οι καθρέφτες γινήκανε θρίμματα, οι λάμπες κομματιάστηκαν με απερίγραπτο κρότο, όλα μέσα στο μαγαζί αναστατώθηκαν. Άλλ' από τον πρώτο πυροβολισμό ο Σαβινιάν κι' ο Ζουλιέν έγιναν άφαντοι, κρύφτηκαν πίσω απ' το ταμείο. Στριμώχτηκε κι' ο ξενύχτης, όπως μπόρεσε πίσω από ένα στύλο, και περίμενε να περάσει η μπόρα. Επitéλους σταμάτησαν οι πυροβολισμοί κι' οι κακούργοι φύγανε. Ένας έλαφρός καπνός κυμάτιζε ακόμη μέσα στη σάλα.

Ο Σαβινιάν βγήκε απ' το καταφύγιό του τη στιγμή που έμπαιναν δυο αστυνομικοί με τα πολιτικά στην

αίθουσα.

— Ζουλιέν, φώναξε, Ζουλιέν, σήκω! φύγανε!

Τον είδαν κατόπιν να σκύβει, εκεί στα σκοτεινά, στο βάθος του μαγαζιού όπου είχε κρυφτεί με τον υπάλληλό του και να προσπαθή να τον σηκώσει.

Ο Ζουλιέν όμως ήταν όσηκωτος. Κοθώς δεν είχε ακόμη βγάλει το σακκάκι του ούτε και φορέσει την ποδιά του, φαινόταν εκεί, σαν κανένας μεθυσμένος ξενύχτης, ανάμεσα στα σπασμένα γυαλικά, με το κεφάλι γεμμένο στο στήθος σαν να κοιμότανε.

Ένας από τους αστυνομικούς άναψε τότε το ηλεκτρικό του φανάρι κι' η φωτεινή δέσμη έπεσε πάνω στο κίτρινο πρόσωπο του Ζουλιέν, μία σφαίρα του είχε τρυπήσει το κρανίο. Ήταν νεκρός.

Εκείνη την ώρα κατέβηκε τρομαγμένη κι' άχτένιστη η Τερέζα. Ο Αιμίλιος έκανε να την εμποδίσει, εκείνη όμως κατάλαβε μόλις πλησίασε κοντά στο πτώμα.

Κύτταξε τον σκοτωμένο λίγες στιγμές άμιλητη κι' έπειτα, κουνώντας με πόνο το ξανθό κεφάλι της ψιθύρισε.

— Να μ' λούσε τουλάχιστον κι' αυτός! Θα πήγαινε σαν άντρας!.. Ένδ' τώρα πάει χαμένος!... χαμένος!

ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΒΑΙΖ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΥΠΟ Ε. ΜΑΡΙΝΟ

ΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ

Η κατηγορία του Πέτρου Μαρέλ κατά του συντρόφου του Γκοστών Ρεμπιγκάζ, μπροστά στον εισαγγελέα του Άνεσού, ήταν λεπτομερής και τελειωτική.

— Στις 3 Ιανουαρίου ο κ. Σμιθ μ'άς προσέλαβε ως οδηγούς έμένα και τον Ρεμπιγκάζ για να τον οδηγήσουμε στην άναβαση των Άλπεων. Τις συνεννοήσεις και τις συμφωνίες μ'είδον κ. Σμιθ τις είχε κάνει ο Ρεμπιγκάζ ο οποίος μου είπε ότι επρόκειτο περί ενός πλουσιού ανθρώπου που είχε την ιδιοτροπία να κρατά πάντα μαζί του πολλά χρήματα. Έγώ δεν έδωσα προσοχή σ' αυτή την παρατήρηση.

Την νύκτα του εγκλήματος έκοιμάσαστε και οι τρεις σ' ένα καταφύγιο των Άλπεων όταν ξύπνησα ξαφνικά. Έξω έλαμπε το φεγγάρι και το φως του έμπα να από την άνοικτη πόρτα. Έρριξα γύρω μου μία ματιά και μ' έκπληξή μου είδα πώς ο κ. Σμιθ κι' ο Ρεμπιγκάζ δεν ήταν στο πλευρό μου. Σκέφτηκα για μία στιγμή πώς ίσως νάχαν βγή έξω για να θαυμάσουν το υπέροχο πανόραμα των χιονισμένων Άλπεων κάτω από τ' άσημένιο φως του φεγγαριού. Σηκώθηκα τότε κι' έγώ και προχώρησα προς την πόρτα. Μόλις έκανα λίγα βήματα έξω απ' το καταφύγιο αντίκρισα δυο ανθρώπους, λίγο πιο μακριά, που στεκόταν ο ένας κοντά στον άλλον. Ήταν ο κ. Σμιθ με τον Ρεμπιγκάζ. Ήμουν έτοιμος να τους πλησιάσω όταν ξαφνικά είδα το χέρι του Ρεμπιγκάζ να σηκώνεται πίσω από την πλάτη του κ. Σμιθ κι' ύστερα να κατεβαίνει με όρμη, και τον τελευταίο να σωριάζεται την ίδια στιγμή κάτω άφήνοντας μία άπελπισμένη κραυγή, πόνο.

Άμέσως κατόπιν ο Ρεμπιγκάζ έσκυψε, έφαξε τις τσέπες του νεκρού πήρε κάτι από μέσα ίσως το πορτοφόλι του με τα χρήματα κι' ύστερα τράβηξε το θύμα έως το χέιλος μιας άβυσσου και το έσπρωξε κάτω.

Όλα αυτά έγιναν μέσα σέ λίγα λεπτά πριν προλάβω να συνέλθω απ' τη πρώτη κατάπληξη. Άμέσως κατόπιν ο Ρεμπιγκάζ αναγύρισε γρήγορα γρήγορα στο μέρος που είχε κάνει το εγκλημα και σκέπασε με χιόνι το αίμα που είχε τρέξει από το τραύμα του κ. Σμιθ.

— Και σεις τί κάνετε;

— Έγώ... καταλαβαίνετε, κύριε εισαγγελέ, με έναν τέτοιον άνθρωπο... Έκρινα καλόν να προσποιηθώ πώς δεν είχα ιδεί τίποτα... Το πρωί όταν σηκώθηκε ο Ρεμπιγκάζ έκανε τον κατάπληκτο μη βλέποντας πιά κοντά του τον κ. Σμιθ και μου είπε.

— Ο δυστυχισμένος θα βγήκε μόνος του και θα πέσε σέ καμμιάν άβυσσο.

Συγκατένευσα στα λεγόμενά του και του πρότεινα να χωριστούμε για ν' αρχίσουμε άμέσως να ψάχνουμε στα πέριξ. Έγώ όμως έτρεξα στο χωριό για να καταγγείλω το εγκλημα κι' έτσι, όταν ο Ρεμπιγκάζ ήλθε στο Άνεσού οι αστυνομικοί τον συνέλαβαν στο σπίτι που έμενε μόνος του,

και που άργότερα θα θα κατοικούσε μαζί με τη Μαρία Καρντώ, τη μέλλουσα σύζυγό του.

Νομίζω μάλιστα πώς είχε άπόλυτον ανάγκη χρημάτων για να παντρευτεί και γι' αυτό διέπραξα το εγκλημα.

— Πράγματι, παρατήρησε ο εισαγγελέας, βρέθηκαν στο σπίτι του κρυμμένα μερικά χρυσά αντικείμενα και το πορτοφόλι του θύματος.

Οι δικαιολογίες που άνέφερε στην άπολογία του ο Ρεμπιγκάζ ήταν έντελώς άστήρικτες.

— Δεν ξέρω είπε τίποτα απ' δ,τι συνέβη στον κ. Σμιθ. Τη πρώτη νύκτα που κοιμηθήκαμε στο καταφύγιο, έγώ άρρώστησα. Είχα τόσο δυνατό πυρετό, πού μ'ά μία δλόκληρη μέρ' είχα χάσει τις αισθήσεις μου. Όταν ο πυρετός έπεσε λίγο κι' άρχισα να συνέχομαι δεν είδα κανένα γύρω μου και φαντάστηκα πώς οι δυο σύντροφοί μου είχαν άπομακρυνθί για να πάνε να ζητήσουν βοήθεια για μένα. Άλλ'ά μην βλέποντας να έπιστρέφει κανένας τους άπεφάσισα να κατέβω στο χωριό, όπου μ' έπερίμενε η κακή έκπληξις να ιδώ τον έαυτό μου κατηγορούμενον ως εγκληματία... Εί.

Η μαρτυρία όμως του Μαρέλ ήταν καθαρή και κατηγορηματική. Έκτός αυτού δέ υπήρχαν και οι άλλες ένοχοποιητικές ένδείξεις, όπως το πορτοφόλι του θύματος που βρέθηκε στο σπίτι του. Κι' έτσι ο Ρεμπιγκάζ καταδικάστηκε.

Πέρασε ένας δλόκληρος χρόνος. Η Μαρία Καρντώ, έκλαψε άρετά τον άρραβωνιαστικό της, παρηγορήθηκε και δέσχε τις προτάσεις του Μαρέλ που έξ άλλου την είχε σώσει από τον κίνδυνο να γίνει γυναίκα ενός δολοφόνου. Ο νεονύμφους έπήγαιναν στην έκκλησία, ένας ξαφνικός και τρομερός θόρυβος άκούστηκε σ' όλο το χωριό. Ένας και λώριος βράχος είχε ξεκολλήσει από την πλευρά του βουνού και έκύλησε προς τα πρώτα σπίτια του χωριού.

Όλοι έτρεξαν προς τα εκεί. Μισοθαμμένοι κάτω από τα συντρίμματα του βράχου ξεπρόβαλλε ένα ανθρώπινο σώμα. Ήταν το πτώμα του δολοφονημένου περιηγητού έναό δλόκληρο χρόνο θαμμένο μέσα στο χιόνι δεν είχε άποσυντεθί.

Στη πλάτη του, ήταν καρφωμένο ένα μαχαίρι που είχε έπάνω τα γράμματα. Π. Μ.

— Το πτώμα του Σμιθ!.. Ψιθύρισαν με τρόμο οι χωρικοί που άνεγνώρισαν άμέσως.

Μά πώς λοιπόν το πτώμα του Σμιθ είχε φθάσει ως εκεί οι έρευνες που έκανε ο Μαρέλ έγιναν άλλου; Και γιατί το μαχαίρι έφερε τα άρχικά Π. Μ.

Ένα μουρμούρισμα άκούστηκε.

— Ο Πέτρος Μαρέλ είναι ο δολοφόνος! έσκότωσε αυτός και κατηγορήσε τον φτωχό Ρεμπιγκάζ για να του πάρη την άρραβωνιαστικιά του. Ο Μαρέλ άχρός άπολιθωμένος άφηκε τους αστυνομικούς να τον συλλάβουν χωρίς να προβάλλη καμμιάν αντίσταση.

Ε. ΜΑΡΙΝΟ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Φωτογραφίες Μέτρο - Γκόλντουν

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΛΟΥΪΖΑ ΡΑΙΝΕΡ

ΤΩΡΑ Μ' ΑΦΗΣΕ

ΣΤΙΧΟΙ
Β. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΟΥΣΙΚΗ||
Γ. ΤΥΡΤΑΙΟΥ

Εἰ πε πῶς δὲν θά μπο ροῦ - σε πιά χωρὶς αὐτὴ νά ζοῦ σε εἰ πε πῶς γιὰ νὴ πο-
νᾶ ἀλ-λά τῶ ρα λη σμο νᾶ Σάλλη τὰ ψιλιὰ χα-ρί-ζει
τὴν καρδούλα της ρα-ῖ-ζει. ἀπ' τὸ πό νο τῶ ρα υλαί ει μί πα ρά πο νο τοῦ

REFRAIN
λί-ει Σὺ γά πη σα μί τὴν καρ-
Διὰ μου τὸ λινκιάϊα τὰ δαυρὶ ἀ μου δὲν εἶ - ναι δά κρυα πού βγίνουνε με ψίμμα
εἶ ναι βγαίνα ἀπ' τῆς καρδίας το αἶμα κιό πονος πού μὲ δὲρνε μί σα εἰς στήθεια κι αὐτὸς μου μετὴν ἀ-
λήθεια πὸ ποίος ἀ γά πης ἔ χει τῶ ρα νοῖ σὴ πό νο τὴν καρδιά ρωτὴ εἰ αὐτὴνι μό - νο.

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Ενα ξαφνικό κουνού-
νισμα έκαμε την γυ-
ναίκα ν' ανατριχιάσει
και νά ρίξει μηχανικά ένα
βλέμμα στο ξυπνητήρι, που
το θορυβώδες τικ-τάκ
του εξακολουθούσε ν' ακούγεται επάνω στον κομό, το μόνο έπι-
πλο της προκοπής που υπήρχε μέσα στο φτωχικό δωμάτιο.

Είναι οχτώμιση ή ώρα.
Ποιος νά έρχεται τόσο αργά;
Κανένας ανεπιθύμητος ξένος ή κανένα ύποπτο ύποκείμενο;
Σε μισή ώρα ή πόρτα του κυρίου θά έκλεινε και ό θυρωρός θά
πήγαινε νά κοιμηθώ. Κι' όμως ή γυναίκα δέν φοβάται: τρία χρό-
νια τώρα μένει μόνη σ' αυτό τό διαμέρισμα.

Σηκώνεται, λοιπόν, αφού άκουμπά κάπου τό κομμάτι του χαρ-
τονιού, επάνω στο όποιο έγραφε κουμπιά Κι' άλλα πολλά χαρτό-
νια είναι στιβαγμένα στο τραπέζι σε ίδια δέματα. Η γυναίκα
νοιώθει κάτι σαν ζαλάδα. Είναι τόσος καιρός που τά δάχτυλά
της κάνουν την ίδια εργασία...

Προχωρεί ήσυχα—ήσυχα προς την πόρτα και την άνοίγει. Έ-
νας άνδρας βρίσκεται στο κατώφλι που δέν τόν αναγνωρίζει άμέ-
σως, γιατί τό κεφαλόσκαλο δέν είναι καλά φωτισμένο. Προχωρεί
και κεινή άσυναίσθητα έξω, κάνοντας του θέση νά περάσει.

Και τότε μόνον τόν αναγνωρίζει. Έκείνος!.. Τι έρχεται τάχα
νά κάμει; Η έκπληξή της είναι τόση ώστε δέν σκέπτεται καθό-
λου ότι έφυγε πριν από τρία χρόνια με μιάν άλλη. Της κάνει
μόνο έντύπωση ότι είναι περασμένη ή ώρα και επαναλαμβάνει:

—Εσύ, εσύ είσαι!..
Έκείνος προχωρεί τότε τρία βήματα διστάζοντας, και ύστερα
παίρνει θάρρος, σαν νά θυμάται πως άλλοτε ήταν αυτό τό σπίτι
του.

Η ματιά του πάει κατ' ευθείαν στον κομό, όπου άλλοτε βρί-
σκονταν τά μικρά παπουτσάκια, ανάμνηση της κορούλας των, που
πέθανε...

Τό ένα είναι στη θέση του..
Τό άλλο τό έχει στην τσέπη
του γιατί τό πήρε την ήμέρα
που είχε φύγει από τό σπίτι.

Τίποτα απ' όλα αυτά δέν
θά συνέβαινε ίσως, αν τό παιδί
ζούσε ακόμα.

—Επιτρέπεις νά κιθώσω;
Η γυναίκα λέει «ναι» μηχαν-
ικά, χωρίς όμως νά παύη νά
πέφτει από την μιάν έκπληξη
στην άλλη Τόν κυττάζει περίεργα.

Ο άνδρας είναι γεμάτος ρυ-
τίδες, φαίνεται γερασμένος μέ-
σα σε τρία χρόνια.

Έκείνος καταλαβαίνει την
σκέψη της και σκύβει τό κε-
φάλι.

Η γυναίκα κάθεται αντί-
κρυ του. Τόν κυττάζει καλλίτε-
ρα τώρα. Δέν έρχεται ως νικη-
τής, γιατί υπέφερε.

Φαίνεται πως τόν έγκατέ-
λειψε ή α λ λ η όπως άκρι-
βώς είχε εγκαταλείψει αυτός τη
γυναίκα του. Του λέει:

—Η Καικιλία μήπως σέ...;
Μήπως έφυγε;.. Σ' έδιωξε;
Κουνά τό κεφάλι και της
λέει απλά:

—Πέθανε...

Οι σκέψεις βασανίζουν τη
γυναίκα: Πώς μπόρεσε νά φαν-
τασθώ ότι ή άλλη τόν έδιωξε;
Θά έτρεχε από πίσω της... Και
τούτο γιατί αγαπούσε εκείνη,
ένώ την γυναίκα του ποτέ δέν
την είχε αγαπήσει...

Μόνον ό θάνατος ήταν ίκα-
νός νά τούς χωρίσει.

Για νά διακόψει τη σιωπή
του λέει:

—Θέλεις νά ταιμπήσης κάτι;

ΠΑΝΘΕΟΝ

συχνά σκεπτόμουν τό κακό που σου έκαμα... Κι' ύστερα...
Σταμάτησε απότομα. Σάν νά μη θυμάται πιά τί ήρθε νά κάνει
έκει. Ζαλίστηκε και ό ίδιος Δέν ξέρει πιά τί άλλο ήθελε νά της πώ.
Δάκρυα πλημμυρούν τά μάτια του και τά λόγια έρχονται διακε-
κομμένα στα χείλη του:

—Καταλαβαίνεις... είσαι νόμιμη γυναίκα μου... θά μπορούσα-
με νά είμαστε και πάλι μαζί... νά νοικοκυρευτούμε.. Κρίμα που
αυτό δέν γίνεται...

Η γυναίκα στέκεται όρθή, μπροστά του. Τό βλέμμα της τόν
ζαλίζει. Κλείνει τά μάτια.

Η ανθρώπινη καρδιά είναι έτσι καμωμένη: Την ώρα που
κάθε έλπίδα έχει χαθή πιά γι' αυτήν, καταλαβαίνει τί όμορφο
πράγμα είναι αυτή ή λέξη.

Και ή γυναίκα τό ίδιο έχει πάθει.

Από την πρώτη στιγμή που τόν ξαναείδε, ήλπισε πως θά της
ξαναρχόταν.

Τί σημασία είχε αν δέν ξαναρχόταν από έρωτα, αλλά μονάχα
από άποκαρδίωση, από κούραση!

Πάλι εκείνος ήταν ό άνδρας της κι' όλη ή εύτυχία μπορούσε
νά ξαναζωντανέψει.

Ανοίγει τά μάτια της και τό βλέμμα της πέφτει στο μικρό πα-
πουτσάκι.

Ο άνδρας κυττάζει κι' αυτός στην ίδια διεύθυνση και οι σκέ-
ψεις και των δύο τους γυρίζουν στα περασμένα.

Την εποχή που ένωμένοι, αγαπημένοι ξαγρυπνούσαν δίπλα
από τό κρεββατάκι του μικρού των αγγέλου.

Όχι! δέν μπορεί νά υπάρξει πιά εύτυχία γι' αυτήν, αφού τό
παιδί της έχει πεθάνει.

Κυττάζονται μιάν στιγμή στα
μάτια και καταλαβαίνουν ό έ-
νας τις σκέψεις του άλλου.

Έκείνος κάνει μιάν κίνηση
σαν νά την άποχαιρετά.

—Λοιπόν, δέν θά μείνης; ρω-
τά, σχεδόν αδιάφορα, ή γυ-
ναίκα.

Ο άνδρας ψελλίζει.

—Δέν γίνεται, γιατί έχω ένα
μωρό... Έκείνη πέθανε πάνω
στη γέννα.. Δέν είμαι τυχερός..
ένα νόθο που δέν θά φέρη πο-
τέ τ' όνομά μου...

Ένα παιδί.

Τί φρίκη νοιώθει ή γυναι-
κα ακούγοντας αυτή τη λέξη!
Θάταν ή εικόνα της αντίζήλου
της.. «Ω, όχι!» Όλα τελείω-
σαν πιά μεταξύ τους. Ένα παι-
δί τους χώριζε για πάντα.

Έκείνος διευθύνεται στην
πόρτα. Εκείνη νοιώθει τό αί-
μα νά πλημμυρίζει την καρδιά
της. Δέν θά τόν ξαναδω ποτέ...

Δέν σκέπτεται πιά διόλου νά
τόν κρατήσει. Τό παιδί αυτό
είναι ή ίδια ή «άλλη» που θά
βρίσκεται όλη την ώρα, ανάμε-
σα σ' αυτήν και στον άνδρα της.

Αλλά έξαφνα κάτι μιλεί
μέσα στην καρδιά της κι' όλες
οι κακές σκέψεις οβύνουν από-
τομα από τό νού της. Τι είναι
αυτό δέν μπορεί νά νοιώσει,
θέλει νά μιλήσει μ' ή φωνή
πνίγεται στο λαιμό της.

Κάποια λόγια ξεφεύγουν
από τό στόμα της:

—Πήγαινε και φέρε μου τό
παιδί σου!

Τό ξυπνητήρι εξακολουθεί
τό «τικ-τάκ» του.

Ξαγρυπνούσαν δίπλα στο κρεββατάκι του παιδιού των

ΜΟΝΑ ΜΠΑΡΙ

"Αλλά δπλα φονικά
τι τά θέλεις στη ζωή σου ;
Δέν σοῦ φθάνει δηλαδή
μοναχά ἡ γιατρική σου ;

ΕΙΣ ΠΑΡΑΔΟΠΙΣΤΑ

Γιά τὸν παρὰ εἶν' ἔτοιμος
τὸ πᾶν νὰ διαπράξη
ἀκόμα—τὸ πιστεύετε ;—
καὶ μιὰ ὠραία πράξη.

Κ. ΣΚΟΚΟΣ

**

Ὁ Κρίστι, εἰρωνευόμενος μίαν ἡμέραν ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς τὸν φίλον του Ἀρκολέον, πολλάκις ἐυεργετηθέντα ὑπ' αὐτοῦ, ἀλλ' ὅστις τὸν κατεψήφισεν εἰς μίαν ψήφον ἐμπιστοσύνης διὰ νὰ γίνῃ ὑπουργὸς κατόπιν, εἶπε :

—Σὲ συγχάρῳ, φίλε μου, διότι προβλέπω εὐρὺ μέλλον εἰς τὸ πολιτικὸν σου στάδιον. Ἡ πρώτη ἀρετὴ ἐνὸς πολιτικοῦ εἶναι ἡ ἀγνωμοσύνη. Εἶναι δύσκολον εἰς ἕνα μέτριον ἄνθρωπον νὰ γίνῃ κάτι τι ἐὰν δὲν ἀρχίσῃ γινόμενος ἀγνώμων.

Ἄλλ' ὁ Ἀρκολέον, πνευματωδέστατος, ἀπήντησεν εἰς τὸν Κρίστι :

—Ἐπαύσα νὰ σὲ ὑποστηρίξω διότι εἶμαι ἄθεος.

—Τί θέλεις νὰ εἰπῇς, φίλε μου ; ἡρώτησεν ὁ Κρίστι.

—Θέλω νὰ εἰπῶ ὅτι σὺ εἶσαι ἕνας Θεὸς καὶ ἐγὼ δὲν πιστεύω εἰς τοὺς θεοὺς.

**

Μίαν ἡμέραν ὁ Παινλεβέ, ὁ ὁποῖος ὡς γνωστὸν, ἦτο καθηγητὴς τῶν Μαθηματικῶν εὐρίσκειτο μετὰ τοῦ Μπριάν εἰς τὸ Κοιμητήριον τοῦ Πέρ-Λα-Σαίξ τῶν Παρισίων, ἀκολουθήσας μίαν κηδεῖαν. Ἐξερχόμενος τοῦ Κοιμητηρίου ἀνέγνωσεν εἰς ἕνα τάφον τὴν ἐπιγραφὴν «Ἐνταῦθα κεῖται ὁ Χ... δικηγόρος καὶ τίμιος ἄνθρωπος».

Ὁ Παινλεβέ, δεικνύων τὸν τάφον εἰς τὸν Μπριάν, εἶπε :

—Εἰς αὐτὸν τὸν τάφον ἔχουν θάψῃ δύο διάφορα πρόσωπα.

**

Ὁ Ροσσίνι θεώρει καλλίτερον τῶν ἔργων του τὸν «Κουρέα τῆς Σεβίλλης». Μίαν ἡμέραν ἕνας φίλος του, τοῦ ἔλεγεν ὅτι ὁ «Γουλιέλμος Τέλλος» εἶναι ἔργον ὑπέροχον.

—Δὲν συμφωνῶ διόλου, εἶπεν, ὁ Ροσσίνι. Ἐνὰν «Γουλιέλμον Τέλλον» δύναται νὰ γράψῃ οἷοσδήποτε, ἀλλὰ ἔργον ὅπως ὁ «Κουρέας τῆς Σεβίλλης» οὔτε ὁ Θεὸς ὁ ἴδιος δὲν ἔμπορεῖ νὰ γράψῃ.

**

Ὁ Λουδοβίκος ὁ ΙΒ' ἦτο πολὺ φιλάργυρος καὶ δὲν δυσχερεστεῖτο διόλου ὅταν ἤκουεν ὅτι οἱ ὑπὸ κούφου τὸν εἰρωνεύοντο δι' αὐτό. Μίαν ἡμέραν ἕνας αὐλικὸς τοῦ ἔδωκε νὰ ἰδῇ

ἕνα σατυρικὸν ποίημα, εἰς τὸ ὁποῖον ἐσατυρίζετο διὰ τὴν φιλαργυρίαν του. Ὁ Βασιλεὺς, ὅταν τὸ ἀνέγνωσε, ἐγέλασε.

—Προτιμῶ, εἶπε, νὰ μὲ κάνουν νὰ γελῶ διὰ τὴν φιλαργυρίαν μου παρὰ νὰ κλαίω διὰ τὴν σπατάλην.

**

Ὁ στρατάρχης τοῦ Λουξεμβούργου εἰς τῶν ὀλίγων στρατηγῶν τοὺς ὁποῖους ἀναφέρει ἡ ἱστορία ὡς μὴ ἡττηθέντας ποτέ, ἦτο καμπούρης. Μίαν ἡμέραν ἔμαθε ὅτι ὁ πρίγκιψ τῆς Ὁράγγης, ὁ ἀντίπαλός του, εἶπε περὶ αὐτοῦ :

—Δὲν θὰ ἡμπορέσω ποτέ λοιπὸν νὰ νικήσω αὐτὸν τὸν καμπούρη ;

—Καμπούρης ; εἶπεν ὁ στρατάρχης τοῦ Λουξεμβούργου. Πῶς τὸ γνωρίζεις, ἀφοῦ ποτέ δὲν εἶδε τὰ νῶτα μου ;

**

Μία κυρία ἠρώτησε μίαν ἡμέραν τὸν Ἰψεν εἰς μίαν αἰθούσαν :

—Τί ἐννοοῦσατε νὰ ἀποδείξετε μετὰ τὸν Πέρ Τζόντ ;

—Ὅλοι ὅσοι ἦταν γύρω τους ἐνόμισαν ὅτι ὁ Ἰψεν θὰ ἐθεώρει τὴν ἡρώτησιν προσβλητικὴν καὶ ὅτι θὰ ἀλλάζε θέμα συνομιλίας. Ἀλλὰ μετὰ τινος στιγμῆς, διορθῶντων τὰ γυαλιά του, ὁ Ἰψεν εἶπε παρατηρῶν μὲ περιέργειαν τὴν κυρίαν :

—Κυρία μου. Ὅταν ἔγραφα τὸν Πέρ Τζόντ, μόνον ἐγὼ καὶ ὁ Θεὸς ἐγνωρίζαμεν τί ἤθελα νὰ παραστήσω. Ἀλλὰ σὰς ὁμολογῶ ὅτι σήμερον ἐγὼ τὸ ἐλησμόνησα.

**

Ὁ ποιητὴς Μαλέρμπ ἦτο φίλος τῶν γυναικῶν καὶ συχνά ἦτο ἐρωτευμένος. Εἰς ὅσους ἤθελον νὰ δεικνύωνται μισογύναι καὶ ἐκακολόγουν τὰς γυναῖκας ἔλεγεν :

—Ἀκουσε, φίλε μου. Εἰς τὴν Γραφὴν ἀναγιγνώσκωμεν ὅτι ὁ Θεὸς μετένοησε διότι ἐδημιούργησε τὸν ἄνθρωπον. Ἀλλὰ δὲν γράφει ὅτι ὁ Θεὸς μετένοησε διότι ἐδημιούργησε καὶ τὴν γυναῖκα.

**

Ὅταν ὁ Λουδοβίκος ΙΒ' εἰσῆλθε τὴν 4ην Μαΐου 1814—μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Ναπολέοντος—εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Κεραμεικοῦ, ἐδέχθη εἰς τὸ γραφεῖον του τὸν πρίγκιπα Μέτερνιχ. Κα-

τὰ τὴν συνομιλίαν, ὁ Μέτερνιχ δὲν συνεκρατήθη νὰ εἰπῇ ὅτι εἰς τὸ ἴδιον γραφεῖον τῶν γαλλικῶν ἀνακτόρων ἔπλεον ἐπὶ τῶν εἰχε γίνῃ δεκτὸς καὶ ὁ τοῦ Ναπολέοντος.

—Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν—εἶπε ὁ Βασιλεὺς μειδιών—ὅτι ὁ Ναπολέον ὑπῆρξε καλὸς ἐνοικιαστής. Ὅχι μόνον διετήρησε καλὰ τὴν ἐπίπλωσιν ἀλλὰ καὶ προσέθεσε καὶ μερικά νέα ἐπιπλα.

—Γιατὶ κοιμάσαι μὲ τὰ γυαλιά, θεῖε ;

—Γιὰ νὰ διακρίνω καλλίτερα ἐκεῖνα ποὺ βλέπω στὸν ὕπνο μου.

Μίαν ἡμέραν ὁ πρίγκιψ τοῦ Κοντέ, διάσημος Γάλλος στρατηγὸς τοῦ 17ου αἰῶνος, διήρχετο δι' ἐνὸς χωρίου τῆς Νοτίου Γαλλίας, τὸ ὁποῖον ἦτο γνωστὸν διὰ τοὺς θαυμασίους ὅνους του. Ὁ δήμαρχος προσφωνῶν τὸν πρίγκιπα ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ἐτοιμάσῃ μακρὸν λόγον, καὶ ὁ πρίγκιψ, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἤρσαν αἱ μακρὰι προσφωνήσεις, τὸν διέκοψε μὲ μίαν ἐρώτησιν :

—Ἐμάθαμε ὅτι εἰς τὸ χωριό σου ὑπάρχουν θαυμάσιοι ὄνοι. Γνωρίζετε νὰ μᾶς πῆτε πόσον πωλοῦνται ;

Ὁ πρίγκιψ ἐνόμιζεν ὅτι μὲ τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν θὰ ἔφερε τὸν ρήτορα εἰς ἀμχανίαν. Ἀλλ' ἐκεῖνος, ἀρκετὰ ποιηρὸς, ἀπήντησε μὲ τὴν μεγαλειότητα ἀταραξίαν.

—Ἐάν, ὕψιλότατε, οἱ ὄνοι εἶναι τοῦ ἀναστήματος σας καὶ ἔχουν τὸ ἰδικὸν σας δερμα δὲν ἔχουν καμμίαν ἀξίαν.

Ὁ Κοντέ ἐγέλασε καὶ ἔσφιξε τὴν χεῖρα τοῦ δημάρχου.

Ὁ Δουξ τῆς Ὁρλεάνης, υἱὸς τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου, ἠρέσκειτο πολὺ εἰς τὴν ζωγραφικὴν καὶ ἐπεσκέπτετο συχνὰ τὰ ἐργαστήρια τῶν ζωγράφων. Μίαν ἡμέραν παρουσιάσθη εἰς τὸν θυρῶν τῆς οἰκίας ὅπου εἶχε τὸ ἐργαστήριόν του ὁ ζωγράφος Ντεκάν.

Ὁ ζωγράφος Ντεκάν ; ἠρώτησε τὸν θυρῶν.

—Εἰς τὸν ἔκτον ὄροφον.

Ὁ πρίγκιψ ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλίμακα καὶ ἤρχισε νὰ ἀνέρχεται.

—Εἶναι πολὺ ὕψιλά, εἶπεν ὁ θυρῶν, ὅστις δὲν τὸν ἀνεγνώρισε, καὶ ἐπειδὴ μοὺ κάνουν κόπο νὰ ἀνέβω, σὰς παρακαλῶ, πάρετε αὐτὸ τὸ πανταλόνι καὶ δώσατέ το εἰς τὸν κ. Ντεκάν. Τοῦ τὸ ἐσιδέρωσα καὶ τὸ περιμένει.

Ὁ δούξ τῆς Ὁρλεάνης ἀνῆλθε καὶ μέχρι τοῦ ἔκτου ὀρόφου καὶ ἐκρούσε τὸν κώδωνα τῆς θύρας τοῦ ζωγράφου. Ὁ Ντεκάν, ὅστις δὲν εἶχε ἐνδυσθῆναι τὸ πανταλόνι του, παρουσιάσθη μὲ τὰ νυκτικὰ του, ἀλλ' ἔμεινε ἐκπληκτὸς ὅταν εἶδε τὸν δούκα τῆς Ὁρλεάνης νὰ τοῦ φέρῃ τὸ πανταλόνι του.

—Συγγνώμην, δούξ, τοῦ εἶπεν ὑποκλινόμενος. Αὐτὸς ὁ μωρὸς δὲν σὰς ἀντελήφθη.

—Μπα ! εἶπεν ὁ δούξ. Ἐάν θελήσετε νὰ μοὺ δείξετε τοὺς πικάκας σας, θὰ εἶμαι ἐλθὼν ποχρεωμένος εἰς σὰς !

Μιά καλοκαιρινή ἡμέρα, ὁ ὑποκόμης ντὲ Μομπρέν ἐβγήκε κατὰ τὴς ἐννεὰ τὸ πρωὶ ἀπὸ τὸ μέγαρό του τῆς ὁδοῦ Βερνέ καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὰ Ἡλύσια Πεδία, ὅταν θυμήθηκε πῶς ἐξημέρωνε ἡ ἐπέτειος τῆς Ἀλώσεως τῆς Βαστίλλης κι' ἡ καρδιά του σφίχτηκε. Σὰν γνήσιος Παριζιάνος ποὺ ἦταν ἀποστρεφόμενος τὴς ἐθνικῆς ἑορτῆς, μὲ τοὺς θορύβους τῶν, τὴς παρελάσεις τῶν καὶ τὴς ἐθιμοτυπιῶν τῶν.

—Ποῦ νὰ πάω νὰ κρυφθῶ γιὰ τρεῖς ἡμέρες ; συλλογίστηκε.

Ἀποφάσισε νὰ κάμῃ ἕνα ταξιδάκι ὡς τὴ Βρεττανίαν γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴς φασαρίες τῶν ἑορτῶν.

Ἐπειὶ λοιπὸν ἀπὸ δυὸ μέρες, βράδυ Σαββάτου, βρισκόταν στὸ Βιτρέ τῆς Βρεττανίας.

Πρὶν φύγῃ ὅπως ἀπ' τὸ Παρίσι, εἶχε τὴν πρόνοια νὰ μὴ γνωστοποιήσῃ τὴν ἀναχώρησίν του στὴ φίλῃ του τὴν Παυλίνα.

Ἡ Παυλίνα ἦταν μιὰ νόστιμη κοπέλλα, μὲ μεγάλα μάτια ποὺ πετοῦσαν φλόγες. Ἦταν χορεύτρια. Κι' ἀφοῦ ἔπαιξε ἕνα καλοκαίρι στὸ ἰταλικὸ θέατρο τῆς Νίκαιας, ἐκίνησε γιὰ τὸ Παρίσι γιὰ νὰ δείξῃ κι' ἐκεῖ τὴν ὁμορφιά καὶ τὴν τέχνη τῆς.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὁ Μομπρέν ἦταν ἀκόμη νέος εἰκοσιπέντε χρόνων κι' εἶχε ἕνα πολὺ καλὸ ἐτήσιο εἰσόδημα. Ἐπειδὴ δὲ σόχναζε τακτικὰ στὰ παρασκήνια, γνωρίστηκε

γρήγορα μὲ τὴν ὠραία χορεύτρια. Ἀγαπήθηκαν, συγκατοίκησαν κι' ἡ ζωὴ τῶν τοὺς ἔξη πρώτους μῆνες πέρασε εὐχάριστα. Ζοῦσαν μέσα στὸν ἔρωτα, σὲ ὄρκους αἰωνίας πίστεως, μὲ περιπάτους στὸ δάσος, μὲ πρωῒνες ἱππασίες καὶ χαρομένα δειπνά.

Ἡ Παυλίνα ὅμως εἶχε τὸ ἐλάττωμα νὰ ζηλεύῃ σὲ βαθμὸ ἀπίστευτο. Ἀν καμμιὰ φορὰ στὸ θέατρο ὁ Μομπρέν, κυττοῦσε τυχαία καμμιὰ γυναῖκα, αὐτὴ ἀρχίζε τὰ κλάμματα. Ἐπίσης πολλές φορὲς τοῦ ἔλεγε :

—Ἄν μ' ἔγκαταλείψῃς θὰ σὲ σκοτώσω καὶ θὰ σκοτωθῶ κι' ἐγὼ μαζί σου !

Ὅταν ὁ Μομπρέν ἀπεφάσισε νὰ ταξιδεύσῃ στὴ Βρεττανίαν, οἱ σχέσεις του μὲ τὴν Παυλίνα βρῆσκονταν σὲ κρίσιμο σημεῖο. Σκέφτηκε λοιπὸν νὰ τὴν ἀφήσῃ ὁριστικὰ καὶ νὰ τὴς ὀρίσῃ ὡς ἀποζημίωσιν μιὰ ἐτήσια ἐπιχορήγηση.

Τὴν ἐπομένη τῆς ἀφίξεώς του στὸ Βιτρέ, θέλοντας νὰ θαυμάσῃ ἀπὸ κοντὰ τὴς γυναῖκας τοῦ χωριοῦ, πῆγε καὶ κάθισε ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, κι' ἐπερίμενε νὰ τελειώσῃ ἡ λειτουργία.

Στὴν ἀρχὴ εἶδε νὰ βγαίνουν ἀπ' ἐκεῖ μερικὲς κυρίες, ἔπειτα γρη῏υλες μὲ γυαλιά καὶ τέλος τὴς κοπέλλες μαζί μὲ τοὺς φίλους τῶν.

Ἐξοφῶν ὁ Μομπρέν ἀνεπήδησε μὲ κάποια ταραχὴ. Μὲ σὰ στὸ πλῆθος τῶν πιστῶν εἶχε διακρίνει μιὰ κοπέλλα ἐξαιρετικὴν καλλονίαν, μὲ τέλεια χαρακτηριστικὰ καὶ στὴν ὄψιν τοῦ σώματος.

Στὴν ὄψιν τῆς κόρης ἦταν συνηνωμένες ἡ γαλήνη τῆς χριστιανικῆς εὐλαβείας μὲ τὴν ὁμορφίαν τῆς παρθενίας.

Ὁ Μομπρέν ἔμεινε κατάπληκτος γιὰτὶ δὲν ἐφантаζόταν πῶς μποροῦσε νὰ ὑπάρχῃ στὸν κόσμον ἕνα τέτοιο πλάσμα. Προσπαθοῦσε νὰ συγκρατήσῃ ὡς καὶ τὴν ἀναπνοή του οὐρανό, ἀπ' ὅπου εἶχε ἔλθει. Ἡ νέα κατέβηκε τὰ σκαλοπάτια τῆς ἐκκλησίας ἔχοντας στὸ πλεῦρό της μιὰ γυναῖκα

προχωρημένης ἡλικίας πρὸς τὴν ὁποία ὁλοένα χαμογελοῦσε. Φαινόταν πῶς ἦταν ἡ μητέρα της.

Ἐζήτησε πληροφορίες κι' ἔμαθε ὅτι ἀνῆκε σὲ μιὰ ἀρχοντική οἰκογένειαν ποῦχε ξεπέσει καὶ ζοῦσε σὲ μιὰ πενιχρὴ κατοικία μαζί μὲ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα της. Τὴν ἔλεγαν Ἰωάννα ντὲ Λαράντ. Ἐπῆγε σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς συμβολαιογράφους τοῦ Βιτρέ, παλιὸ τοῦ φίλου, καὶ τοῦ εἶπε τὸν πόνο του. Ἐκεῖνος δέχτηκε νὰ μιλήσῃ στοὺς γονεῖς τῆς Ἰωάννας. Καὶ τὰ πράγματα συνέβησαν ὅπως ἀκριβῶς τὰ ὑπελόγιζε. Ἡ πρότασίς του ἔγινε δεκτὴ ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς κόρης κι' ὁ Μομπρέν πέρασε τὴς λίγες βδομάδες ποὺ τὸν χωρίζαν ἀπὸ τὸ γάμο, βυθισμένος σὲ μακαρίαν ὀνειροπόλησιν.

Μιά μέρα ἔλαβε ἀπὸ τὸ Παρίσι, διὰ μέσου τοῦ συμβολαιογράφου του, ὁ ὁποῖος μόνος ἐγγνώριζε τὸ μέρος τῆς διαμονῆς του, ἕνα γράμμα. Τοῦ ἔγραφε πῶς ἡ φίλῃ του ἡ Παυλίνα γύρευε νὰ τὸν βρῇ καὶ νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Τότε ὁ Μομπρέν τοῦστεῖλε χρήματα γιὰ νὰ τῆς τὰ δώσῃ, βεβαιώνοντάς τιν ὅτι αὐτὸς εἶχε φύγει γιὰ τὴν Ἀμερική.

Ἐπὶ τέλους ἔφθασε ἡ ἐπίσημη μέρα. Στις 11 τὸ πρωὶ παρέλαβε τὴ νύμφη καὶ τοὺς μάρτυρες, μῆκαν σ' ἕνα ἀμάξι καὶ τρόβηξαν γιὰ τὸ Δημαρχεῖο. Οἱ διατυπώσεις τελειώσαν σὲ λίγα λεπτά κι' ὁ Μομπρέν ἔμεινε λίγο γιὰ νὰ συνηνοθῇ μὲ τὸ γραμματέα σχετικὰ μὲ τὴν ἀδείαν.

Σὲ μιὰ στιγμή ὅμως ἀκούστηκε ἕξω ἕνας παρατεταμένος θόρυβος.

—Τί συμβαίνει ; ῥώτησε βγαίνοντας ἕξω καὶ πλησιάζοντας κάποιον.

—Μιὰ ἀγνωστὴ, τοῦ εἶπε κείνος, ἔρριξε βιτριόλι στὸ πρόσωπο τῆς δεσποινίδος ντὲ Λαράντ. Ἡ δυστυχισμένη κοπέλλα ἔχασε τὸνα μάτι καὶ γίνηκε ἀγνώριστη. Πρὶν τὴ μεταφέρουν στὸ σπῆτι τῆς, παρήγγειλε νὰ ποῦν στὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς ὅτι δὲν θὰ τὴν ξαναεἰδῇ πιά. Ἡ ἀγνωστὴ, ποὺ ἀπεπειράθη νὰ πυροβολήσῃ ἐναντίον ἐκείνου ποὺ πῆγαν νὰ τὴν κακοποιήσουν, συνελή-

φθη καὶ εἶπε πῶς τὴν λένε Παυλίνα.

Ὁ Μομπρέν τὰ κατάλαβε ἀμέσως δλα. Κι' ὅταν θέλησε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴ μνηστὴν του, ὅι γονεῖς τῆς μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια τοῦ εἶπαν πῶς ἀρνιόταν νὰ τὸν δεχθῇ.

Ὁ ὑποκόμης ταραχθεὶς, μὰ δὲν εἶπε τίποτε. Ἐστεῖλε ἀμέσως ἕνα τηλεγράφημα στὸ Παρίσι καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἔλαβε ἕνα πακέτο μὲ μιὰ λευκὴ σκόνην. Ἐρριξε δυὸ κουτάλιες ἀπ' αὐτὴν σ' ἕναν ἐπίδεσμο κι' ὕστερα ἔδεσε μ' αὐτὸν τὰ μάτια του. Κι' ὅταν τὸν ἀπέτρεψε ἡ μητέρα τῆς Ἰωάννας νὰ μῇ στὸ δωμάτιο τῆς μνηστῆς του, τῆς εἶπε :

—Πέστε τῆς πῶς μπορεῖ νὰ μὲ δεχθῇ χωρὶς κανένα φόβο, ἀποκρίθηκε ὁ Μομπρέν. Ὁ γάμος μας θὰ γίνῃ ἀμέσως μόλις μπόρῃ νὰ σηκωθῇ. Ἡ εἰκόνα τῆς θὰ μοὺ μένῃ αἰώνια, ὅπως ἦταν καὶ πρὶν πάθῃ τὸ δυστύχημα. Εἶμαι τυφλός !

Σὲ τρεῖς βδομάδες ἔγιναν οἱ γάμοι τοῦ Μομπρέν μὲ τὴν Ἰωάννα κι' ἀπεσώρθησαν σ' ἕνα κτήμα τους ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἐπέρασαν ἐκεῖ δλα τὰ χρόνια τῆς ζωῆς τῶν εὐτυχισμένων, δίχως τὸ παραμικρὸ νέφος νὰ σκιασῇ τὴν εὐτυχίαν τους. Ἡ Ἰωάννα εἶχε ἀποκτήσῃ σχεδὸν τὴν ὁμορφίαν τῆς καὶ λάτρευε τὸν ἄνδρα της, ποὺ γιὰ χάριν τῆς εἶχε στερηθῇ τὸ φῶς κι' ἐκεῖνος αἰσθανόμενος τὸν ἑαυτοῦ τοῦ εὐτυχῆ, ἀφοῦ στὴν ἀτέλειωτη νύχτα τοῦ διατηροῦσε τὸ δρῶμα τῆς γυναῖκας του, ὅπως τὴν εἶχε δὴ νὰ κατεβαίνῃ τὰ σκαλοπάτια τῆς Ἐκκλησίας.

ΤΟ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΩΤΕΡΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΚΑΠΕΛΛΟ....

ΥΠΟ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο πολυεκατομμυριούχος Κέσσελμπαχ, που ζητούσε να βρή κάποιον Πέτρον δούκα, για να εφαρμόσει το σχέδιό του, θά τον έκανε ένδοξο, βρέθηκε σκοτωμένος στο ξενοδοχείο «Παλλάς» με μια μικρή πληγή κάτω από την καρδιά, και δίπλα στο πτώμα του η κάρτα του Λουπέν. Σε λίγο εδολοφονήθη και ο γραμματικός του, έπειδή άνεγνώρισε σε ποιόν ανήκε η ταμπакέρα με τα ψηφία Α. Μ., πρίν μιλήσει. Το ίδιο βράδυ γύρισε και η Δολορές Κέσσελμπαχ, η οποία συντετριμμένη από τη δεινή συμφορά, άπεσώθη σε μια βίλλα, κατά σύσταση του πρίγκιπας Σεβιν—του Λουπέν. Εκεί έμενε και η τροφή του Λουπέν η Φραντζέσκα με την νεαράν Εύδοκία, την προστατευομένην του Λουπέν ο οποίος έπειδή ο Πέτρος ο Δούξ επέθανε, έφαιξε τέτοιοι τόν ποιητή Μπωμπρέ που ήθελε ν' αυτοκτονήσει και τον έβαλε να γνωρισθί με την Εύδοκία. Όταν ήλθε στο Παρίσι ο Στάινβεγκ, και ο διευθυντής της Αστυνομίας Λενορμάν του έδειξε την ταμπакέρα, εκείνος έτρώμαξε, αλλά δεν είπε τίποτα, μ' όλες τις παρακλήσεις της Δολορές που ήταν μπροστά. Όταν έφευγε τον άρπάζαν και ο Λενορμάν έρρίχθη εις καταδίωξιν των κακούργων. Εκείνοι τόν παρέσυραν με τόν Γκουρέλ στα ύπόγεια της βίλλας, όπου έμενε η Κέσσελμπαχ. Έπιασαν και τους δυο και τους έρριξαν στον Σηκουάνα. Υστερ' από μέρες στα ίδια ύπόγεια ο συνένοχος του μυστηριώδους ανθρώπου, ο Άλτενχάιμ βρέθηκε σκοτωμένος από τόν σύντροφό του, κι' εκείνος απέκλυσε ότι ο Λενορμάν ήταν ο Λουπέν, ο οποίος και συνελήφθη διότι δεν έπνιγν στο Σηκουάνα. Στη φυλακή ο Λουπέν δέχθηκε την επίσκεψιν του Στάινβεγκ, ο οποίος του απέκλυσε ότι το μυστικό του Κέσσελμπαχ ήταν ότι υπήρχαν μερικές πολύτιμες επιστολές του Γερμανού αυτοκράτορος στον πύργον του Βέλδεντε. Ο Λουπέν έκαμε μερικές δημοσιεύσεις και το αποτέλεσμα ήταν να τόν έπισκεφθί ο αυτοκράτωρ, ο οποίος τόν έπηρε κι' έπνιγαν στο Βέλδεντε. Μια μικρή τρελλή που ήταν εκεί, λίγο τούς ώδηγησε στις έρευνές των και όταν τέλος ο Λουπέν ανέκαλυψε την κρύπτην δεν βρήκε τίποτα εκεί μέσα. Είχε πάρει τις επιστολές κι' είχε δολοφονήσει την τρελλή Ισλιδαν. Ο Λουπέν υπεσχέθη να βρή τις επιστολές εντός μηνός κι' έπεσκέφθη στο σπίτι της την Κέσσελμπαχ, η οποία τόν έφρασε τόν τρόπον της γιατί την παρακολουθούσαν. Ενεργή τότε με δραστηριότητα και έπιτυγχάνει την ανακάλυψιν και σύλληψιν μιας συμμορίας κακούργων η οποία έχει εκτελέσει όλα τα άνωτέρω εγκλήματα κατ' έντολν κάποιου μυστηριώδους άρχηγού. Είς την δίκην που έπακολούθει καταδικάζεται εις θάνατον ως άρχηγός της συμμορίας κάποιος Λέων Μασσιέ τόν όποιον όμως συνείς από τούς συμμορίτας δεν άναγνωρίζει ούτε ως άπλουν μέλος της. Μετά την δίκην ο Λουπέν πνιγαίνει εις τόν Πύργον του Βελδίντε και γίνεται έξω φρενών όταν βλέπει τόν Μπωμπρέ να έρωτοτροπή με την Κέσσελμπαχ.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Υπόκωφα έπειτα εξακολούθησε :

—Και άριστερά ή Άλσατία και ή Λωρραίνη. Καταλαβαίνετε ; Αυτά δεν είναι όνειρα Είναι ή πραγματικότητα της αύριον. Ναι, θέλω, θέλω... Κάθε τι που θέλω και ό,τι θά κάνω, είναι άνήκουστο ! Άλλά κερφήτε λοιπόν ! Δυο βήματα από τα σύνορα της Άλσατίας, μέσα σε χώρες καθάρως γερμανικές, κοντά στο γέρο —Ρήνο, θ' άρκή λίγη έφευρετικότητα και λίγη μεναλοφυία για ν' άναποδογυρισθί ο κόσμος. Την μεγαλοφυία την έχω, έχω και περίσσειμα. Και θά γίνω ο κύριος της καταστροφής. Θά είμαι αυτός που τα διαθέτει. Για τόν άλλον, τόν ξόανόν μας, ο τίτλος και ή τιμές. Για μένα ή δύναμις. Θά μείνω στο σκοτάδι, όχι ύπουργός, ούτε καγκελλάριος, ένας ύπνρέτης τών άνακτόρων, ένας κηπουρός που θά καλλιεργή τόν κήπο και θά μεταμορφώνη τόν χάρτη της Εύρώπης.

Έκείνη τόν άκούγε χωρίς να χορταίνει, δαμασμένη, σαγηνευμένη από την δύναμιν του. Και τα μάτια της εξέφρα-

ζαν θαυμασμόν, τόν όποιον δεν προσπαθούσε να κούψη καθόλου.

Ο Λουπέν έβαλε τα χέρια του επάνω εις τούς ώμους της νεαρής γυναίκας και είπε :

—Νά τόν όνειρό μου ! Όσον μεγάλο και άν είναι, θά τόν φθάσουν τα γεγονότα, σάς τόν όρκίζομαι. Ο Κάϊζερ εκατάλαβε τί άρίζω. Μιά μέρα θά μ' εύρη άπέντι του στρατοπεδευμένον, φάτος με φίτσα. Κρατώ στο χέρι όλα τα άσπιδά. Ο Βαλγκλέ θά ενεργήση για λογαριασμό μου. Η Άγγλία επίσης. Η παρτιδα έπαίχθη, τόν κόλπο έπέτυχε.

Εσιώπησε ξαφνικά Η Δολορές δεν τόν έχανε από τα βλέμματά της και συγκίνησις δυνατή συσπούσε τα χαρακτηριστικά της. Άνέκφραστη χαρά τόν εκύριευσε, όταν έννόησε διά μίαν άκόμη φοράν, και πολύ καθαρά μάλιστα, ότι τόνσον πολύ ταρασσόταν ή γυναίκα εκείνη μπροστά του.

Δέν φαινότανε τώρα να είναι γι' αυτήν εκείνος που ήταν—έναν κλέφτην—άλλ' ένας άνδρας, τόν όποιον αγαπούσε και τού όποίου ο έρωας άνεταρσασεν τα έγκατα της ψυχής της. Αισθήματα άπολύτως άνέκφραστα. Την έκύτταζε και μ' όλον ότι δεν μιλούσε, της φλυαρούσε με τα βλέμματα, όλα τα λόγια της λιτρείας και τρυφερότητος. Τέλος ή Δολορές έσηκώθη και με φωνήν θωπευτικήν μάλλον διέταξε :

—Φευγάτε, σάς παρακαλώ, φευγάτε. Ο Πέτρος θά πανδρευθί την Εύδοκίαν, αυτό σάς τόν υπόσχομαι, αλλά προτιμότερο να φύγετε.. να μη ξανάθρετε πιά εδώ.. Πνιγαίνετε, ο Πέτρος θά πανδρευθί την Εύδοκίαν.

Ο Λουπέν έπερίμενε επί μίαν στιγμίν. Έπιθυμούσε τσως λέξεις πιο σαφείς, αλλά δεν τολμούσε να ζητηση τίποτε. Και έφυγε θαμβωμένος, συντετριμμένος και τόνσον εύτυχής, διότι υπάκουσε και διότι υπέτασσε την τύχην του εις την ιδική της.

Ενώ όμως προχωρούσε προς την πόρταν, συνήντησε ένα τραπέζακι, τόν όποιον εχερίσθη να παραμερίσει. Άλλά τόν πόδι του προσέκρουσε κάπου Έσκυψε να ιδή Βρήκε έναν μικρόν καθρέπτην της τσέπης από έβεννον, που είχε χρυσό μονόγραμμα. Άξαφνα έρρίγησε και άρπαξε τόν άντικείμενο εκείνο.

Τόν μονόγραμμα άπετελείτο από δυο συμπεπλεγμένα γράμματα ένα Α και ένα Μ.

—Λουδοβίκος δέ Μαλαράιχ ! είπε φοικιάσας.

Και έγύρισε προς την Δολορές :

—Τι είναι αυτός ο καθρέπτης ; Ποιανού είναι ; Θά ήταν ένδιαφέρον να...

Έκείνη άρπαξε τόν καθρέπτην και τόν εξέηασε.

—Δέν ξέρω... δεν τόν είδα ποτέ... κάποιος ύπνρέτης τσως.

—Κάποιος ύπνρέτης βεβαίως, είπεν ο Λουπέν, άλλ' είναι πολύ παράδοξο.. Υπάρχει εδώ κάποια σύμπτωσης.

Την ίδια στιγμή ή Εύδοκία έμπήκε από την πόρτα του σαλονιού. Και χωρίς να ιδή τόν Λουπέν, τόν όποιον έκρυβε κάποιον παραβάν, άνεφώνησεν άμέσως :

—Μπα ! ο καθρέπτης σας, Δολορές.. Τόν βρήκατε λοιπόν. Πάω να είδοποιήσω άμέσως για να πάψουν να ψάχνουν.

Ο Λουπέν δεν είχε κινηθί, και μάταια προσπαθούσε να έννοήση. Γιατί τάχα ή Δολορές να μην είλη την αλήθεια ; Γιατί να μη δώση άμέσως έξηγήσεις για τόν καθρέπτη αυτόν ; Μία ιδέα τού έπήλθε και έτσι, στην τύχη, έρώτησε.

—Εγνωρίζατε τόν Λουδοβίκον δέ Μαλαράιχ ;

—Ναι ! άπάντησε εκείνη, παρατηρούσα αυτόν με τρόπον που έδειχνε, ότι προσπαθούσε να μαντέψη τίς σκέψεις του τόν έβασάνιζαν.

Ο Λουπέν έτρεξε προς αυτήν ταραγμένος.

—Τόν γνωρίζατε ; Ποιός ήτο ; Πιός είναι ; Και γιατί δεν είπατε τίποτα ; Πού τόν γνώρισατε ; Μιλάτε ! Άπαντίστε ! Σάς παρακαλώ !

—Όχι ! είπεν εκείνη.

—Είναι άνάγκη, έν τούτοις.. είναι άνάγκη... Σκεφθήτε λοιπόν. Ο Λουδοβίκος δέ Μαλαράιχ είναι ο δολοφόνος τού άνδρός σας, ο δολοφόνος τού γραμματέως.. ο δολοφόνος, τόν τέρας ! Γιατί δεν είπατε τίποτα ;

Η Δολορές έβαλε τα χέρια της στούς ώμους τού Λουπέν και με φωνήν άπολύτως σταθερήν, είπε :

—Άκούστε ! Μή μ' έρωτήσετε ποτέ, γιατί δεν θά μιλήσω ποτέ Είναι μυστικό που θά πεθάνη μαζί μου. Ό,τι κι' άν συζητή, δεν θά τόν μάθη κανείς, άπολύτως κανείς, τόν όρκίζομαι.

Λίγες στιγμές ο Λουπέν έστάθη μπροστά της, αγωνιών και με τόν λογικόν του σαλευόμενον. Θυμότανε τώρα την σιωπήν τού Στάινβεγκ και τόν τρόπον τού γέροντος, όταν τού έζήτησε να τόν άποκαλύψη τόν τρομερό μυστικό. Η Δολορές ήξερε, ήξερε και αυτή και σιωπούσε κι' αυτή !

Άλλά τί σ' έβεινε λοιπόν ; Ποιον ήτο τόν μυστηριώδες έλατήριον, τόν όποιον άνάγκαζεν όλους όσους ήξεραν τόν μυστικόν, να σιωπούν ;

Χωρίς να προσέση λέξιν ο Λουπέν έφυγε. Ο δροσερός άέρας και ή έρημία τού μέρους τόν ώφελησαν. Έπέρασε τόν πάρκο και επί πολλήν ώραν έπλανήη διά μέσου τών άγρών. Και άσυναίσθητα μονολογούσε δυνατά :

—Τι να τρέχη ; Τι να συμβαίνει τάχα ; Μήνες και μήνες τώρα, που παλεύω και εργαζομαι, πούκανα να χορέψουν στις άκρες τών χορδών μου άν νευρώσπατα όλα τα πρόσωπα που έπρεπε να βοηθήσω εις την εκτέλεσιν τών σχεδίων μου. Και κατά τόν διάστημα αυτό έλησμόνησα, έν τούτοις, τελείως να σκύψω να ιδώ και να ψιξω να βρώ εκείνο που κινείται μέσα στις καρδιές τους και μέσα στο νού τους. Δέν ξέρω τόν Πέτρον τόν Δούκα, δεν ξέρω την Δολορές, δεν ξέρω σχεδόν ούτε την Εύδοκίαν. Κι' τούς μεταχειρίσθηκα όλους σαν νευρώσπατα άψυχα, ενώ είναι πρόσωπα ζωντανά. Και τώρα, στο τέλος τού δρόμου μου σκονταπάω σε έμπόδια. Και τί έμπόδια !

Εκτύπησε δυνατά με τόν πόδι τόν έδαφος και εκράυγασε :

—Σε έμπόδια, τα όποια, έν τούτοις δεν υπάρχουν. Διά την κατάστασιν της ψυχής της Εύδοκίας και τού Πέτρου άδιαφορώ.. Θά την σπουδάσω άργότερα εις τόν Βέλδιντε, όταν έπιτύχω την εύτυχίαν των. Άλλ' ή Δολορές ; Αυτή γνωρίζει τόν Μαλαράιμ και όμως δεν είπε τίποτα γι' αυτό !

Ξέρει όλα του τα εγκλήματα και όμως στο δικαστήριο δεν ώμίλησε για κανένα. Ούτε για τή δολοφονία τού άνδρός της. Άλλά γιατί ; Ποία σχέσεις την συνέδεαν μαζί του, μαζί με αυτό τόν κτήνος ; Τόν φοβότανε. Και φοβείται και τώρα μήπως δραπετεύση και την έκδικηθί διότι ώμίλησε.

Άμα νύχτωσε μπήκε στο περίπτερο, που είχε κρατήσει διά τόν έαυτόν του, εις τόν βάθος τού άλσους και έείπνησε χωρίς όρεξη, βλασφημών τόν Όκτοβίον, ο όποιος τόν ύπηρετούσε ή πολύ άργά, ή πολύ γρήγορα.

—Άρκετα, είπε τέλος, άφησέ με μόνον. Όλο βλακείες κάνεις σήμερα. Είναι καφές αυτός ; Αυτός βρώμαει.

Άφησε τόν φλυτζάνι γεμάτο κατά τό ήμισυ και επί δυο ώρας περπάτησεν εις τόν κήπον, βασανίζων τας σκέψεις του. Τέλος μια ύπόθεσις άρχισε να καθορίζεται στο μυαλό του. Ο Μαλαράιχ θά είχε δραπειεύσει από την φυλακήν, θά τρομοκρατούσε την Κέσσελμπαχ και εκείνη θά τού είχεν τώρα είλη τόν έπεισόδιον τού καθρέπτου.

Υψώσε τούς ώμους.

—Και άπόψε θά έλθω να με τραβήξω από τα πόδια ! είπε τέλος. Εμπρός, παραλογίζομαι. Τόν καλλίτερο είναι να ξαπλώω

θώ. Γύρισε στο δωμάτιό του, και έπεσε στο κρεβάτι του. Άμέσως έκοιμήθη βαθύτατα και έβασανίσθη από εφιάλτας. Δυο φορές έξπνησε και θέλησε ν' άνάψη τόν κερί. Άλλά και τις δυο φορές ξανάπεσε σ' εν παράλυτος.

Άκούγε έν τούτοις τις ώρες που χτυπούσε τόν ρολόγι τού χωριού ή μάλλον φανταζότανε ότι τις άκούγε, γιατί είχε πέσει σε κάποια νάρκη κατά την όποιαν ένόμιζεν, ότι διατηρούσε πλήρη την αντίληψιν του. Και όνειρα τόν έβασάνιζαν τώρα, όνειρα αγωνίας και τρόμου.

Έξαφνα άκούσε καθαρά τόν κρότον τού παραθύρου του, που άνοιγε. Καθαρά διά μέσου τών κλειστών του βλεφάρων, δια μέσου τού πυκνού σότους, είδε μίαν σκιάν, που προχωρούσε προς τόν κρεβάτι. Και είδε ότι ή άόριστη έκείνη μορφή έσ' ύβεν επάνω του.

Είχε τότε την άπίστευτη δύναμιν να μισοανοίξη τα βλέφαρά του και να παρατηρήση ή, τούλάχιστον, έφαντάσθη, δι' τόν έκαμε. Όνειρευόταν ; Είχε ξυπνήσει ; Έρωτούσε τόν έαυτόν του με άεμπιστίαν, χωρίς να μπήγ να καθορίση τόν άλλόκοτό φαινόμενο. Έπηκολούθησε νέος κρότος. Κάποιος έπαιρνε τόν κουτί με τα σπέρτα δίπλα του.

—Θά ιδώ λοιπόν έσκέφθη.

Άναψε ή λάμπα. Έννοιωσε ο Λουπέν να τόν λούζει κρυερός ιδρώς, ενώ ταυτόχρονως ή καρδιά του άναπηδούσε με φρίκην. Ο Μαύρος άνθρώπος ήταν εκεί ! Πώς μπορούσε να είναι αλήθεια ; Και όμως έβλεπε. Θέαμα τρομακτικό ! Ο άνθρώπος εκείνος, τόν άπαισιον τέρας ήτο εκεί ! Ντυμένος μαύρ', με μίαν μάσκαν στο πρόσωπον, με τόν μαύρο μαλακό καπέλλο κατεβασμένο ως τ' αυτιά.

Κατέβαλλεν ο Λουπέν όλην την δύναμιν της θελησεώς του για να κάνει ένα κίνημα, ένα μόνον, διά να διώξη τόν φάντασμα. Άλλά δεν τόν κατώρθωσε. Και έξαφνα έθυμήθη τόν καφέ με την παράδοξη γεύση, που ήταν όμοια με τή γεύσι εκείνη που είχε πιή εις τόν Βέλδιντε.

Δέν μπόρεσε να σηκωθί. Στάθηκε ακίνητος, βυθισμένος σε νάρκη και μέσα στη βύβησή του εκείνη, έννοιωσε τόν άγνωστο να τού άνοίγη τόν πουκάμισο, να τού γυμνώση τόν λαιμόν, να πνή την καρωτίδα του και είδε ένα χέρι να σφίγγη την λαβήν έ-ός χαλυβδίνου μαχαιριού, όμοίου με εκείνο, που είχε κτυπήσει τόν άτυχή Κέσσελμπαχ, τόν γραμματέα του Κάρολον, τόν Άλτενχάιμ, τόν Στάινβεγκ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

Η ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Όλίγον άργότερα ο Λουπέν εξέπνησε και μάταια προ-

σπαθούσε να έννοήση τί εσήμαιναν όλα εκείνα. Εάν πραγματικώς ο μαύρος άνθρώπος είχε τρυπώσει στο δωμάτιό του, γιατί δεν τόν έσκότωσε ; Ο Όκτώβιος τόν έπληροφόρησε, ότι τόν καφέ τόν είχε ψήσει στον πύργο, με τα ύλικά, που είχε στην καφετέρια και ο Λουπέν τόν διέταξε να έτοιμάσθ.

Επήγαν στην έδραν τού Μεγάλου Δουκάτου. Έπεσκέφθη τόν Βαλδεμάρ και τόν παρεκάλεσε να άσγήση όσον ήμπορούσε να πάη με τούς άντιπρωσώ-

Πέτρος ο Δούξ περνούσε όλες τις ώρες του κοντά στην Δολορές

πους της αντιβασιλείας εις τον πύργον του Μπρογγεν και έπειτα έπηγε προς συνάντησιν του Ντουντεβίλ, ο οποίος εύρισκετο εις μιαν ταβέρναν της πόλεως Βέλδιντς και ο οποίος τον έγνώρισε με τον κ. Στόκλι, υπάλληλον των αρχείων της πολιτείας.

Έπηγαν και οι τρεις εις το Δημαρχείον. Ο Λουπέν έφυγεν από εκεί και έπηγε κατ' ευθείαν προς τον πύργον του Μπρογγεν.

Έζητησε την Εύδοκίαν για να πάνε μαζί ως τον κοιτώνα της κ. Κέσσελμπαχ, αλλά το άπάντησαν ότι είχε πάει εις το Παρίσι, συνεπεία τηλεγραφικής προσκλησεως της μάμης της. Έπηγε μόνος του και η Δολορές διέταξε να τον οδηγήσουν πλησίον της.

— Έχω να σας μιλήσω, κυρία, της είπε, είναι έπείγον. Είναι άκατάλληλη ή ώρα, αλλά θα με συγχωρήσετε έλπίζω.

— Ητο πολύ ταραγμένος και δεν έφαινετο καθόλου διατεθειμένος ν' αναβάλη την έξηγησιν, τόσοον μάλλον, καθ' όσον προτομό μπη' ένόμισεν, ότι είχαν άκούσει κάποιον θόρυβον εις το καλλωπιστήριον της ώραίας χήρας.

Εκτός τούτου, μιá μυρωδιά, τον είχε κάμει να έκπλαγής μιá μυρωδιά καπνού. Μήπως, λοιπόν, βρισκότανε εκεί κρυμμένος κάποιος; Και ποίος ήτο αυτός; Πέτρος ο δούξ δεν έκάπνιζε. Ποίος ήτο; Έκρινε περιττόν να την έρωτησιν. Μήπως, άλλως τε, εκείνη θα το έλεγε.

Προσπαθών να δαμάσκη κάποιον φόβον που τον κατείχε στην σκέψη ότι βρισκότανε εκεί κάποιος ξένος, είπε με φωνήν σιγαλήν.

— Άκούσατε, ξμαθα κάτι, το όποιον δεν έννοώ και το όποιον με ταράσσει βαθύτατα. Άνάγκη να μου άπαντήσετε δεν είν' έτσι, Δολορές;

Επρόφερε το όνομά της με πολλήν γλυκύτητα. Και όταν εκείνη τον έρώτησε περί τίνος έπρόκειτο, της άπήντησε χωρίς προλόγους.

— Τά ληξιαρχικά βιβλία της πολιτείας του Βέλδιντς φέρουν τρία όνόματα ως απογόνους των Μαλράιχ. Το πρώτον είναι Ραούλ δέ Μαλράιχ, το όνομα του Άλτενχάιμ.

— Ναί, μου έχουν διηγηθή κάτι σχετικώς.

— Έρχεται κατόπιν ο Λουδοβίκος δέ Μαλράιχ, ο τρομερός δολοφόνος, που θα άποκεφαλισθή σε λίγο και τρίτη τέλος ή Ίσιλδα, ή τρελλή. Λοιπόν, από την έρευνα που έκανα πρό όλίγου, άποδεικνύεται, ότι το δεύτερον εκ των τριών όνομάτων, ο Λουδοβίκος, ή μάλλον το μέρος, όπου είναι γραμμένο αυτό το όνομα, έχει ξυσθή, άγνωστον πότε. Η γραμμή σκεπάσθηκε τώρα από γραφήν νεωτέραν, με μελάνι πιδ νωπό, αλλά το όποιον δεν έσβυσεν έντελώς εκείνο που ήταν γραμμένο πρωτίτερα από κάτω. Εις τρόπον, ώστε...

— Εις τρόπον ώστε; ρώτησεν ή κ. Κέσσελμπαχ χαμηλοφώνως.

— Μ' ένα δυνατό φακό κατώρθωσα ν' ανασυνθέσω μερικά σβυσμένα γράμματα και να φιάξω το παλαιότερο γράψιμο. Και είδα μ' έκπληξι, ότι εις το μέρος εκείνο του βιβλίου δεν σημειώνεται το όνομα Λουδοβίκος δέ Μαλράιχ, αλλά...

— Ω! σιωπήσατε... σιωπήσατε...

Αποτόμως, συντετριμμένη από τον μάλλον άγώνα που είχε καταβάλει ν' αντιδράσιν, είχε κουλουριασθή στον έαυτόν της και με το κεφάλι μέσα στα χέρια της, με τους ώμους της άναταρασσομένους από σπασμούς άσυγκράτητους, άρχισεν ή Δολορές να κλαίη.

Ο Λουπέν έκύτταζεν επί πολύ το άσθενικό και ευαίσθητο πλάσμα εκείνο και για μιá στιγμή έσκέφθη άν δεν θάπρεπε να διακόψη την άδυστηρή άνάκρισιν. Άλλά μήπως τάχα δεν έφρόντιζε παρά μόνάχα γι' αυτήν;

— Γιατί αυτή ή πλάστογραφία; ρώτησε.

Τελείως συντετριμμένη, ή Δολορές έψιθύρισε:

— Ο άνδρας μου... Ο άνδρας μου το έκανε αυτό...

— Πώς ο άνδρας σας;

— Ναί! Με την περιουσίαν που διέθετε, έπέτυχε, με την βοήθειαν κάποιου κατωτέρου υπαλλήλου, ν' αλλάξη στα βιβλία το όνομα του δευτέρου παιδιού.

— Το όνομα και τό...

φύλον! είπεν ο Λουπέν.

— Ναί!

— Όστε δεν γελάσθηκα. Το παλαιότερον έννομα, το πραγματικόν όνομα ήτο... Δολορές;

— Ναί!

Κατάπληκτος ο Λουπέν έστάθη και την παρατηρούσε άρκετή ώρα με άπορίαν. Τέλος, έρώτησε.

— Άλλά ο άνδρας σας... μά γιατί;

Με τά μάγουλα κατάρρεκτα από δάκρυα, τρέμοντας όλόκληρη, άπήντησε:

— Σκεφθήτε λοιπόν! Ημουν ή άδελφή της Ίσιλδας της τρελλής, άδελφή του Άλτενχάιμ, του ληστού. Ο άνδρας μου, ή μάλλον ο μηστήρ μου, δεν ήθελε να μείνω τέτοια. Μ' άγαπούσε. Κι' εγώ έπίσης τον έλάτρευα και συγκατετέην. Έσβυσ λοιπόν το όνομα της Δολορές από τά ληξιαρχικά βιβλία, άγόρασε για μένα άλλην πρᾶξιν γεννήσεως και με ύπανδρεύθη στην Όλανδία υπό το όνομα Δολορές Άμότι.

Ο Λουπέν έσκέφθη προς στιγμήν και είπε μελαγχολικός:

— Μάλιστα... μάλιστα, έννοώ. Άλλά τότε ο Λουδοβίκος δέ Μαλράιχ δεν ύπάρχει και ο δολοφόνος του συζύγου σας, ο δολοφόνος του άδελφού σας και της άδελφής σας δεν λέγεται Λουδοβίκος δέ Μαλράιχ. Το όνομά του... Η Δολορές έσκηώθη και είπε ζωηρά:

— Το όνομά του! Ναί, έτσι λέγεται. Ναί, αυτό είναι το όνομά του. Λουδοβίκος δέ Μαλράιχ, Α. και Μ., ένθυμείσθε.

— Α, μή ψάχνετε, είναι τρομερό μυστικό αυτό... Και έπειτα, τί ένδιαφέρει πιά, ο έννοχος βρίσκεται εκεί κάτω. Και είνε αυτός ο έννοχος... σ'ας το είπα. Διεμαρτυρήθη όταν του το είπα κατ'άμουτρα; Μήπως μπορούσε ν' άμυνθή ύπ' αυτό το όνομα ή υπό άλλο; Είνε αυτός... έσκότωσε... έσκότωσε... το μαχαίρι... το άτσάλενιο το μαχαίρι. Άχ, άν μπορούσε κανείς να τά είπ' όλα... Λουδοβίκος δέ Μαλράιχ... Άν μπορούσε...

Μάταια ο Λουπέν έπροσπάθη να την κινή να μιλήσιν, να της έμπνεύσιν την πεποίθησιν ότι δεν είχε να φοβηθή τίποτα, έφ' όσον αυτός ήταν κοντά της.

Με τά δάκρυα στα μάτια ή Δολορές τον ίκέτευσε να μην έπιμειν ή εκείνος, συνεκινήθη από την συντριβή της και δεν την ένόχλησε περισσότερο.

Έφυγε με τά κεφάλι πονεμένο, μάτια προσπαθώντας να δώσιν μιá λύση σ' αυτό το μυστήριο.

Σε μιá ώρα είχε καταστρώσει το σχέδιόν του και τά έθεσε άμέσως εις ένέργειαν.

Ο δολοφόνος το άόρατον τέρας άν ήτο εκεί, και τρομοκρατούσε την Δολορές το πρώτο που θάκανε, θα ήταν να σκοτώσιν αυτόν. Κι' έφρόντιζε να πιστευθή ότι θάφευγαν όλοι οι όικοί του και θάμενε μόνος.

Αυτός άρχισε να κατασκοπεύη τον Πέτρον δούκα, γιατί είχε την ύπόνοιαν ότι αυτός γνωριζόταν με τον δολοφόνον τις πράξεις του όποιον δεν έμάντευε.

Τόν είδε να βγαίνει από το σπίτι της Κέσσελμπαχ και τον παρηκολούθησε.

Έκείνος όπως έφευγε προς το περίπτερον, βρήκε ένα κομμάτι χαρτιού, ένα τηλεγράφημα που είχε στείλ' ο Ντουντεβίλ κατ' έντολήν του Λουπέν και το όποιον ο ίδιος ο Λουπέν είπε πετάζει εκεί άκριβώς για να το βρή ο Πέτρος.

(Άκολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

Ο Μωρίς Σεβαλιέ

Μιά συνέντευξις της Ζάν Ρουντό

Πρόκειται περί ρεκλάμας; Κάθε άλλο.

— Όταν θα πάψη να χαμογελά ή Μωρίς, λένε οι άλλοι «άστερες», θα πάψη να παίξει και στον κινηματογράφο. Αυτό το ξέρει πολύ καλά ο γόνος και γι' αυτό δεν στεναχωριέται από τίποτα. Δεν θα τον δΐτε θυμωμένον. Πάντοτε γελάει. Γελάει διαρκώς ακόμη και με τις πιο άσχημες περιπέτειές του, κι' όταν ακόμη ή ψυχή του κλαίει.

Ο Μωρίς είναι ακόμη και τρομερά προληπτικός. Δεν βγαίνει ποτέ από το σπίτι του άν δεν πάρη μαζί του το νύχι ενός... λεονταριού που του φέρνει όπω; λείει έξαιρετική τύχη! Όταν κινή καμιά φορά τον περίπατό του με τά πόδια, μαζεύει όλα τά καρφιά που βρίσκει στον δρόμο του. Έτσι όταν γυρίζη κατόπιν στη βίλλα του έχει σις τσέσες του, ένα σωρό σκουριασμένα καρφιά τά όποια φυλάει σ' ένα μεγάλο κουτί. Αυτό νομίζει ότι τον φυλάει από τά εμπόδια και τον βοηθεί να επιτύχη στις δουλιές του. Δεν μπαίνει έπίσης ποτέ στο «τούντι» με το άριστερό πόδι. Κάποτε, συζητώντας με τον «μάντιζέρ του», ξεχάστηκε και πάτησε το κατώφλι του «σουντίου» με το άριστερό πόδι. Ξέρετε τί συνέπεσε είχε αυτό το... άτύχημά του; Όλη την ημέρα του ήρχοντο σωρηδόν οι άναποδιές. Γύριζε και «ξαναγύριζε» τις διάφορες σκηνές του φίλμ του, στεναχωριόταν με τους με τους μηχανικούς και τον σκηνοθέτη του και τέλος έφυγε από το «σουντίο» σαν τρελλός από την άπόγνωσή του.

Ο Μωρίς έχει μιάν αδυναμία: συμπαθεί εις μικρούλες χορεύτριες που έρχονται άπ' όλον τον κόσμο για νά κάνουν την τύχη τους στο Χόλλυγουντ. Κι' επειδή όλες δεν προσλαμβάνονται στον κινηματογράφο, υποφέρουν και δυστυχούν στην φιλομυτοπία, και τέλος αναγκάζονται να ξαναγυρίσουν στην πατρίδα των. Ο Σεβαλιέ είναι ο μόνος άνθρωπος που δεν άρνείται να τις βοηθήσει. Είναι ο φίλος και γενναίος δώροχος προστάτης των.

Ο Μωρίς περνά τις περισσότερες βραδύες στη βίλλα του. Δεν συχνάζει στα άριστοκρατικά κέντρα του Χόλλυγουντ και δεν διασκεδάζει γιατί φοβάται, μήπως τον συνηθίσουν οι... θαυμάστριές του! Προτιμά την συντροφιά μερικόν φίλων του, με τους όποιους παίζει χαρτιά ή πίνει σαμπάνια. Έπειτα άγαπά με πάθος το διάβασμα και ο καλύτερος σύντροφός του, πολλά βράδια είναι ένα βιβλίο. Ο Μωρίς είναι ο μόνος από τους άστερας που άσχολείται ο ίδιος με την άλληλογραφία του. Πολλά βράδια, όταν δεν έχει διάθεση να διαβάσιν τακτοποιεί την άλληλογραφία του και σημειώνει τι πρέπει να άπαντήσουν οι γραμματείς του στις διάφορες θαυμάστριές του.

Καθώς βλέπετε λοιπόν, ο Μωρίς Σεβαλιέ δεν ήσυχάζει τίποτα.

— Άν συλλογισθήτε μάλιστα ότι είναι υποχρεωμένος να ποζάρη καθημερινώς δυο τρεις ώρες για ένα σωρό διαφημιστικές φωτογραφίες θα καταλάβετε γιατί δεν του μένει καιρός στην ιδιωτική του ζωή, ούτε να χαμογελάσει.

Μωρίς Σεβαλιέ ο άνθρωπος με το χαμόγελο

ZAN ROUNTON

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι οἱ ἐρωτευμένοι ἔχουν βλέμματα διαπεραστικά. Κάνομεν τὴν ὑπόθεσιν ὅτι ἦτο ἐρωτευμένος μετὰ τὴν Ὀδέττην ἀφ' οὗ ἐξέρουε ὅτι μὴ μόνον ἀγαποῦσε σὶν κόσμον καὶ αὐτὴ ἦτο ἡ Ροζελίς.

Ἀλλὰ ἡ Ὀδέττη τὸν εἶχε σώσει ἀπὸ τὸν Χουϊντελόν. Εἶχε κάνει στή ζωερὴ φαντασία του ἕνα ἀπὸ τὰ ἀποτυπώματα ἐκεῖνα πού δύσκολα σβύνουν. Ἡ Ὀδέττη ἔλεος ἐκινδύνευε κατὰ τὰς ἐξηγήσεις τοῦ Γκρεγκουάρ.

Ἡ Ὀδέττη δὲν εἶχε ἀπατηθῇ. Ἡ Ἰζαμπὼ ἦταν ἐκεῖ. τὴν ἐγνώρισε μετὰ τὴν πρώτην μάτῃ καὶ κοντὰ οἱ 4 μολοσσοὶ τοῦ δουκὸς τῆς Βουργώνης.

Ἐβλεπε τὴν Ὀδέττην στήριγμένην μετὰ τὸ ἕνα χέρι σὸ τραπέζι ὠχρὴ, ἀλλὰ ἀποφασιστική.

Δὲν ἀκούε ἐκεῖνα πού ἔλεγαν, ἀλλὰ ἀντελαμβάνετο ὅτι ἡ νέα ἀγωνιζότανε κατὰ τῆς Ἰζαμπῶς. Ἐξαιρέτικα εἶπε μὴ βίαιη κίνησις τῆς βασίλισσας καὶ ἀκούσε μὴ φωνὴν πού ἔλεγε:

— Πιάστε τὴν. Πιάστε τὴν.

Ἡ Ὀδέττη ρίχτηκε πρὸς τὸ παράθυρον.

Ἡ Πασσαβὼν μετὰ μὴν προσπάθεια ὁλοκλήρου τῆς ὑπάρξεώς της ἐσπρωξε. Τὰ ἱμάτια ἐπῆδησαν πρὸς τὰ ἐπάνω, τὸ παράθυρον ἀνοίξει. Ὀνόος σὸ ἴδιον δευτερόλεπτον πῆδησε μετὰ ἐνὶ κάτωχρος ἔπερνε τὴν ἐξαιρετικὴν ψυχραιμίαν πού βρῖσκομε στὰ δευτερόλεπτα, ὅπου τίθεται ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου.

— Καλὴν ἔσπεραν κύριοι, εἶπε μετὰ τὴν στωικὴν του φωνήν. Βρῆκα τὶ πόρτες κλειστές καὶ γιὰ αὐτὸ μπαίνω ἀπὸ τὸ παράθυρον. Εὐαρεστηθῆτε νὰ μετὰ συγχωρήσητε, κυρία μου...

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια ἀπευθύνοντο πρὸς τὴν Ἰζαμπῶν.

Ἡ Ὀδέττη στεκόταν ὄρθια κοντὰ σὸ παράθυρον. Τὸ βλέμμα τῆς διευθύνετο πρὸς τὸν ἱππότην μετὰ ἑκφραση εὐγνωμοσύνης ἀπέραντης.

Δὲν φαινότανε καθόλου ἐκπληκτικὴ. Αὐτὴ ἡ ἐξαιρέτικη διάρρηξις τῆς ἡτῆς ἦταν ἕνα πρᾶγμα φυσικώτατον. Ἡσυχάζετο! Αἰσθιότανε, τώρα ὅτι δὲν ὑπῆρχε πιά κίνδυνος γι' αὐτήν...

Ἡ Ἰζαμπὼ παγωμένη ἀπεθαύμαζε τὸν ἱππότην.

Παράξενον πρᾶγμα! Ἡ πρώτη τῆς κίνησις ἦταν κίνησις χαρᾶς! Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος εἶπε ψέματα ἢ ἠπατήθη!

Ἡ βασίλισσα τῆς Γαλλίας Ἰζαμπὼ, σύζυγος τοῦ τρελλοῦ βασιλέως Καρόλου τοῦ βου σέγγει στὰ δίχτυα τῆς τὸν δοῦκα τοῦ Νεβέρ Γιάννη Ἀτρόμητον καὶ τοῦ ἐπιβλήαντος καὶ ἦταν παντρεμένος, νὰ παντρευτῇ τὴν Λωρὰνς ντ' Ἀμπρέν. Ἐπειτα ἐκεῖνος τὴν ἐμαχαίρωσε, ἀφ' οὗ τὸ δηλητήριο πού εἶχε δώσει αὐτῇ βασίλισσα ὀνόμαζεν Ἀτρόμητος δὲν τὴν ἐσκότωσε. Ὁ μικρὸς ἱππότης Χαρντί Πασσαβὼν πού ἐπενέβη, συνελήφθη καὶ ὠδηγήθη στὸν μάγο Σαϊτάνο. Ἐλευθερώθη ἀφ' οὗ ἐλευθέρωσε καὶ ἄλλους τρεῖς, ἀλλὰ ξαναγεννηθὴν καὶ ἐκλείσθη πάλιν ἀπὸ τὸν Γιάννη τὸν Ἀτρόμητον στὴ φυλακή. Τὴν Λωρὰνς τὴν πῆρε ὁ Σαϊτάνο, τὴν κόρη τῆς Ροζελίς τὴν ἐστεῖλαν εἰς ἕνα μακρὸν χωριὸν ὅπου τὴν συνήντησε ἡ βασίλισσα τῆς Ὀρλεάνης, ἡ ὁποία τὴν παρέδωσε στὸν Σιαμπιέρ καὶ τὴν ἀνέθρεψε ὡς κόρη τοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ὀδέττη. Μία μέρα πού πῆγε στὸν πύργον τοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ὀδέττη. Μία μέρα πού πῆγε ἐπὶ τὴν αὐλὴν καὶ ἡ Ἰζαμπὼ ξήλεψε. Ὁ Γιάννης Ἀτρόμητος ὁ πατέρας τῆς ἀπεράσιος νὰ τὴν κἀν ἐρωμένην του. Ἡ Ὀδέττη — Ροζελίς πού δὲν θυμόταν τίποτε ἀπὸ τὴν παλὰ τῆς ζωῆς μὴ μὲρα ἔμαθε ὅτι στὶς φυλακὰς ἦταν ἕνας νέος καὶ τὸν ἐλευθέρωσε. Ὁ Χαρντί πῆγε στὸν Σαϊτάνο καὶ ἐκεῖνος τοῦεῖπε ὅτι ἡ Ροζελίς καὶ ἡ Λωρὰνς πέθαναν. Κάποια μέρα πού γύρισε ἀπὸ περιοδείας εἶδε νὰ ὁμοῦν ἐναντίον ἐνὸς φορέου λησταί. Τοὺς διεσκόρπισε καὶ ἡ βασίλισσα πούηταν μετὰ τὸν εὐχαρίστησε καὶ τὸν ἐκάλεσε στὰ ἀνάκτορα, καὶ ἐκεῖ τοῦ ζήτησε νὰ τῆς ὁρκισθῇ ὅτι θὰ σὲ στὰ ἀνάκτορα, καὶ ἐκεῖ τοῦ ζήτησε νὰ τῆς ὁρκισθῇ ὅτι θὰ σκότωνε τὸν Σιαμπιέρ ἐνὲν ἡννῆθη. Ὁ Ἀτρόμητος ἐστεῖλε καὶ ἐδολοφόνησαν τὸν ἀδελφὸν τοῦ βασιλέως. Ἐπειτα οἱ ἴδιοι καὶ ἄνθρωποι τοῦ ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τῆς Ἰζαμπῶς ἐδολοφόνησαν τὸν Σιαμπιέρ καὶ τὴν παραμόνα τῆς Ὀδέττης καὶ ἔπειτα πῆγαν καὶ στὸ δωματίον αὐτῆς. ἡ ὁποία ὅταν ἐκεῖνοι ὤρμησαν ἐναντίον τῆς, ἐστρεψε στὸ παράθυρον. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Πασσαβὼν εἶχε μὴ σὸ ἀνάκτορον καὶ μετὰ τὴ βοήθεια τοῦ πρώην δεσμοφύλακος του, ἐσκαρφάλωσε ἕως τὸ παράθυρον τῆς Ὀδέττης.

ναξὲ ἡ Ἰζαμπὼ! Ἄνδρουν! Τί κάνετε; Ὁ Πασσαβὼν ἔσκαψε στὰ γέλια! Τί ἔκαναν; Καὶ οἱ 4 μαζὶ, σὸ ἀντίκουσμά του ὑπεχώρησαν στριμωγμένοι ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον πελιδνοί. — Ὁ νεκρὸς! εἶπε ὁ Σκάς! — Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ πού ἀκούσαμε τὴ νύχτα τοῦ φόνου. Ὁ τρόμος καὶ τῶν 4 εἶχε φθάσει σὸν κατακόρυφον! Ἡ Ἰζαμπὼ μετὰ τὰ ὁδοιπορικὰ ἀπὸ τὴν κατάπληξιν μάτιας τῆς, τοὺς παρατηροῦσε. Γιὰ μερικὲς στιγμὲς σταθῆκαν ἀμίλητοι καὶ ἔπειτα ἕνα εἶδος μουγκρίσματος ἀντήχησε. Καὶ ξαφνικὰ ὁ θόρυβος γρήγορων βημάτων, πού ἀπεμακρύνοντο. Πρώτος ὁ Ὀκεντοβίλ ἐρρίχτηκε σὰν τρελλὸς πηδώντας. Σχεδὸν ἀμέσως τὸν ἀκολούθησαν οἱ ἄλλοι! Δέκα λεπτὰ ἀργότερα ἔτρεχαν διὰ τῶν ὁδῶν τοῦ Παρισίου, λαχανιάζοντας, μετὰ τὸ ξίφος σὸ χέρι ρίχνοντας πού καὶ πού φοβισμένους ματιὰς πίσω τους. Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος τοὺς ἐπερίμενε σὸ ἀνάκτορόν του. Τοὺς εἶδε νὰ μπαίνουν στὸ δωματίον ξεμαλιασμένους, καθιδρούς μετὰ τὰ ρούχα ἐν ἀταξίᾳ. — Πού εἶναι αὐτῆ; εἶπε μετὰ τὰ δόντια σφιγμένα καὶ τὰ φρύδια ζαρωμένα. — Ὁ Πασσαβὼν! Ὁ νεκρὸς!... ὁ Ὀκεντοβίλ. — Πού εἶναι αὐτῆ; οὐραῖος ὁ Γιάννης Ἀτρόμητος. — Ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Σκάς! Ὁ Σηκουάνας δὲν κράτησε τὸ πτώμα. — Κατὰρα! ἐβρυχήθη ὁ Δούξ. Ἐχρειάσθη μὴ ὡς ἐρωτήσεων, βλασφημιῶν, ἀπειλῶν, παρακλήσεων. Σιγα-σιγὰ ὁ τρόμος τῶν 4 ὑπεχώρησε. Δηγήθησαν ὅλη τὴ σκηνή. — Ὅταν ὁ Δούξ ἔμαθε μετὰ ἀκρίβεια ἐκεῖνο πού συνέβη, εἶ-

Ὁ Πασσαβὼν ζοῦσε! Μετὰ τὴν ταχύτητα τῆς πλοῦσιος τῆς φαντασίας κατέστρωνε τὸ σχέδιόν της, σὶδ ὅποιον ὁ ἱππότης ἔπαιξε μετὰ τὸν ῥόλον, αὐτὸν πού ἐπεφύλασσε στὸν ἄνδρα πού ἐπερίμενε στὸν ἄνδρα τὸν ἱκανὸν νὰ τὴν ἐνοήσῃ, νὰ τὴν ἀγαπήσῃ. ὡς ἐκεῖνη ἤθελε ν' ἀγαπηθῇ. Ἡ στάσις τῆς Ὀδέττης ἐποκάλεσε τὸ μῖσος στὴν καρδιά της. Ἐβρυχήθη. — Ἀγαπῶνται. Λαχανιάζοντας μετὰ τὸ μάτι σὰν φωτιά, μετὰ σηκωμένες τῆς τοίχας τῆς δπως τῆς τίσεως κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς μάχης της, γύρισε πρὸς τοὺς 4 μολοσσοὺς καὶ εἶπεν: — Εἰ λοιπὸν πιᾶστε καὶ τοὺς δύο. Ὁ Πασσαβὼν ἐτράβηξε τὸ μακρὸν του σπαθί καὶ εἶπε ἡ-συχᾶ. — Μὴ φοβεῖσθε δεσποινίς, κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀχρεῖους δὲν θὰ σὰς θίξῃ οὔτε μετὰ τὴν ἀκρὴν τοῦ δακτύλου του! — Δὲν φοβάμαι πιά, εἶπε ἡ Ὀδέττη! — Συλλάβετέ τους! Ἀλλὰ συλλάβετέ τους λοιπόν! φώ-

— Ὁ Πασσαβὼν καὶ οἱ 3 σύντροφοί του εἶναι γενναῖοι. Ἐκινδύνευσαν 100 φορές τὴ ζωὴν των. Λοιπὸν ὑποστηρίζουν ὅτι τὸν ξαναεῖδαν. — Τὸν ξαναεῖδαν! ψιθύρισε ὁ χροὸς ὁ λοχαγός. — Ἀπόψε μάλιστα. Ὁ λοχαγὸς ἔκαμε τὸ σταυρὸν του καὶ ὁ Δούξ ἀκούσε τὴν προσηυχήν, τὴν ὁποία μετὰ θερμὴ φωνὴ ἀπήγγειλε. — Ἀμή, εἶπε μετὰ ὕψος εὐλαβείας ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος, σταυροκοποῦμενος μετὰ τὴ σειράν του. Πάρετε 12 ἄνδρες, εἶπε κατόπιν καὶ συλλάβετε τοὺς Μ.Μ.Μ. Θὰ παραμένουν στὴν κούπη, μέχρις ὅτου ἀποφασίσω γιὰ τὴν τύχην τους.

ΧΛΙ ΠΑΘΗ ΣΥΓΚΡΟΥΟΜΕΝΑ Ὁ Πασσαβὼν καὶ ἡ Ὀδέττη κύτταζαν καὶ οἱ δύο μ' ἕνα, μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς, βλέμμα, τὴν Ἰζαμπῶν σὺν τῇς ἔλεγαν: «Εἶναι ποτὲ ὁ δυνατόν μὴ βασίλισσα νὰ μεταχειρίζεται τέτοιον παγίδες; Εἶναι λοιπὸν ἀληθὲς ὅτι ἤλθατε

πεν ὅτι οἱ 4 μολοσσοὶ τοῦ ἦσαν δαίλοισι, ὡς κέκλετο ὅτι ὁ Πασσαβὼν θὰ ἐτιμωρεῖτο σκληρὰ καὶ διεβεβαίωσεν ὅτι οἱ Μπρασκὰγι Λαβὼν καὶ Μπρασκὰγιὸν θὰ ἐκρεμῶντο. Τὸ γεγονός δὲν ἦταν τὸ ὅτι ὁ Πασσαβὼν διέφυγε ἀπὸ τὸν θάνατον. Διότι σὸ τέλος—τέλος ὁ Πασσαβὼν δὲν ἦταν παρὰ ἕνα πρόσωπον ἀσήμαντον, τὸ ὅποιον θὰ ἐσκότωνε μετὰ μὴ λέξη, μετὰ μὴ κίνησιν τοῦ χερσὶ τοῦ. Δὲν ἦταν τὸ ὅτι οἱ τρεῖς ἐκτελεστοῦν τὸν ἐξηπάτησαν! τρία σχοινιά ἐφθάναν γι' αὐτοὺς. Δὲν ἦν αὐτὸ ὅτι ἡ Ὀδέττη δὲν τοῦ παραδόθηκε ἐκεῖνη τὴ βραδυά. Ἐκεῖνο πού τὸν τάρασε ἦταν ἡ παρουσία τῆς Ἰζαμπῶς σὸ διαμέρισμα τῆς νέας. Αὐτὸ τοῦ ἔδινε νὰ κατ' ἀβλὴν ποῖο μῖσος ἡ Ἰζαμπὼ ἔτρεφε γιὰ τὴν νέα γιὰ μὴ ἀκόμη φορὰ τὸ ἀποτρόπαιον δίλυμα ἀναπρῶσσε σὸ πνεῦμα του ξαναξεσταμένο. Ἡ νὰ φανερώσῃ ἀνοικτὰ τὸν ἔρωτά του γιὰ τὴν Ὀδέττην καὶ νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ κάθε φιλοδοξία τῆς ζωῆς του ἢ νὰ προσκολληθῇ στὴν Ἰζαμπῶν καὶ νὰ θυσιάσῃ τὴν Ὀδέττην...

— Καλὰ εἶπε ἡ συχάζοντας σιγὰ—σιγὰ. Οἱ 4 ἴσως ἐφοβήθησαν ἕνα. — Ἐνα φῖντασμα! — Ζωντανός! ὁλόκληρος, σὰς λέγω! 4 ἐφοβηθήκατε ἕνα μόνον ξίφος! Δὲν ἀνέκειρε πιά στὴν ὑπηρεσία μου. Οἱ 4 ἀλλοετικῶς ἐπὶ τῆς Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος σκεπτικὸς ἀρχισε νὰ βαδίζῃ μέσα στὴ σῦλλα! — Ἐξοχώτατε, εἶπε ὁ Ὀκεντοβίλ ταπεινά! — Εἶπα ὅτι δὲν εἶθε πιά στὴν ὑπηρεσία μου! φύγετε. — Ἐξοχώτατε σὰς ζητοῦμεν ν' ἀναβάλλετε τὴν ἀπόφασίν σας ὡς αὐριο! Ἄν ἔχωμε νὰ κάμωμε μετὰ ἕνα φάντασμα θὰ μὰς συγχωρήσητε. — Ἄν ὅμως ὁ Πασσαβὼν εἶναι πράγματι ζωντανός μετὰ τὴν πίστην μου θὰ εἶναι ἡ τελευταία του ἡμέρα. — Ὁχι τοῦ ἐπιτεθῆτε! — Ἐξοχώτατε πού θ' ἔν τὸν βορῆμε. — Ἀλλῶστε, πρόσθεσε ὁ Γκίν, αὐριο εἶναι ἡ κηδεὶα τοῦ δουκὸς τῆς Ὀρλεάνης καὶ πρέπει νὰ εἴσαστε κοντὰ στὸν ἐξοχώτατον. διότι οἱ Ἀρμανίκοι θὰ εἶναι ὄχι λίγοι. — Ἐστῶ, εἶπεν ὁ Δούξ, Πηγαίνετε. Γιὰ τρεῖς μέρες εἴσθε ἀκόμη φίλοι του. Οἱ 4 βγήκαν. Δὲν πῆγαν νὰ κοιμηθοῦν. Ὅταν ἔφυγαν ὁ Δούξ ἐφώνασε τὸ λοχαγὸ τῶν σωματοφυλάκων του. Μετὰ τὸ βλέμμα τοῦ βυθισμένο στὰ μάτια τοῦ στρατιώτου, ῥώτησε: — Τὴν ἀλήθειαν! Τὸν εἶδατε νεκρὸ μέσα σὸ σάκκο; — Ὅπως σὰς βλέπω ζωντανόν, ἐξοχώτατε, ἀπάντησε ὁ λοχαγὸς σὸν ὁ λοχαγός, καταλαβαίνοντας ἀμέσως περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Σκεπτικὸς ὁ Δούξ ἐπανέλαβε: — Ὁ Ὀκεντοβίλ καὶ οἱ 3 σύντροφοί του εἶναι γενναῖοι. Ἐκινδύνευσαν 100 φορές τὴ ζωὴν των. Λοιπὸν ὑποστηρίζουν ὅτι τὸν ξαναεῖδαν. — Τὸν ξαναεῖδαν! ψιθύρισε ὁ χροὸς ὁ λοχαγός. — Ἀπόψε μάλιστα. Ὁ λοχαγὸς ἔκαμε τὸ σταυρὸν του καὶ ὁ Δούξ ἀκούσε τὴν προσηυχήν, τὴν ὁποία μετὰ θερμὴ φωνὴ ἀπήγγειλε. — Ἀμή, εἶπε μετὰ ὕψος εὐλαβείας ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος, σταυροκοποῦμενος μετὰ τὴ σειράν του. Πάρετε 12 ἄνδρες, εἶπε κατόπιν καὶ συλλάβετε τοὺς Μ.Μ.Μ. Θὰ παραμένουν στὴν κούπη, μέχρις ὅτου ἀποφασίσω γιὰ τὴν τύχην τους.

ΠΑΘΗ ΣΥΓΚΡΟΥΟΜΕΝΑ Ὁ Πασσαβὼν καὶ ἡ Ὀδέττη κύτταζαν καὶ οἱ δύο μ' ἕνα, μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς, βλέμμα, τὴν Ἰζαμπῶν σὺν τῇς ἔλεγαν: «Εἶναι ποτὲ ὁ δυνατόν μὴ βασίλισσα νὰ μεταχειρίζεται τέτοιον παγίδες; Εἶναι λοιπὸν ἀληθὲς ὅτι ἤλθατε

ἐδῶ μετὰ τέσσαρες ἀθλοῦς γιὰ μὴ τέτοιον ὑπόθεσιν; Ἡ Ἰζαμπὼ μετὰ τὴν στάσιν τῆς διατηροῦσε ὅλη τὴν ἐπιβολήν της. Τοῦ ἐξήτασε μὴ στιγμὴ καὶ εἶπε: — Κύριε Πασσαβὼν, γιατί μ' ἀποστὰ στὴ βασίλισσάν σας κρατᾶτε γυμνὸ τὸ ξίφος σὸ χέρι; Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς δὲν ἦταν οὔτε ἀπειλητικὸς, οὔτε αὐστηρὸς, οὔτε εἰρωνικὸς, οὔτε περιφρονητικὸς. Ἡτο μὴ ἀληθινὴ βασίλισσα πού μιλοῦσε, βέβαιη γιὰ τὴ δύναμιν τῶν δικαιωμάτων της καὶ τῶν προνομίων της. Αὐτὴ ἡ φωνὴ ἡ τόσον ἡρεμὴ ἔκαμε νὰ διατρέξῃ μὴ φοικίαση τὴ σπονδυλικὴν στήλην τοῦ νέου. Θὰ προτιμοῦσε κολλήτερα μὴ τρουερὴ ἔκρηξη δονῆς. Ὑποκλίθηκε ἐν τούτοις καὶ μετὰ γρήγορην κίνησιν ἔβαλε τὸ σπαθί στὴ θήκη του. — Συγχωρήσατέ με, κυρία μου, εἶπε, ἀλλὰ πρέπει νὰ παρατηρῶ εἰς τὴν ὕμετέραν μεγαλειότητα ὅτι οἱ 4 ἄνδρες πού πρὸ ὀλίγου ἔφυγαν, εἶχαν καὶ αὐτοὶ τὰ ἔλφην, ἐνῶ καὶ ἐκεῖνοι ἦσαν ἐνώπιον τῆς βασίλισσας των. — Γιὰ νὰ με ἐξυπηρετήσουν, ἀπάντησε ἡ Ἰζαμπὼ. Ἀλλὰ ἂς μὴ μιλοῦμε πιά γι' αὐτοὺς. Εἰσθε ἐλάχιστοι συνηθισμένοι στὴν αὐλὴ καὶ δὲν ἔχετε μνηστῆς στοὺς κονόνας τῆς εὐγενείας. Σὰς συγχωρῶ, λοιπόν, χωρὶς κόπον τὴν παραλείψετε σας καὶ αὐτὴ τὴν ἴδιαν τὴν στάσιν σας τώρα. Ἀλλὰ θέλω νὰ μάθω πῶς μῆκατε ἐδῶ. Ἀπαντῆτε ἀτε γρήγορα. Ὁ Πασσαβὼν εἰλικρινὰ ἐξεπλάγη γιὰ τὴν ἐρώτησιν. Ἡ Ὀδέττη ἐξ ἄλλου ἀκούε σιωπηλῇ. Δὲν ἦταν λέξεις καὶ ἡχοι γι' αὐτήν, ἀλλὰ κλαγγαὶ δπλων σὲ μὴ μόνοναχίαν μέχρη θανάτου. — Ἀλλὰ, κυρία μου, εἶπε ὁ ἱππότης ἀπλᾶ, μπορεῖτε νὰ δῆτε ὅπως καὶ οἱ κύριοι αὐτοὶ ὅτι μῆκα ἀπὸ τὸ παράθυρον. Ἡ Ἰζαμπὼ γύρισε πρὸς τὴν Ὀδέττην. — Ὅστε λοιπόν, εἶπε, ὑπάρχει ἕνας ἄνδρας, πού ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μπαῖν σὸ σπῆτι σας τὴ νύχτα καὶ νὰ σπᾶξῃ τὰ παράθυρα ὅταν βρῖσκε τὴς πόρτες κλειστές. Ἡ προσβολὴ ἔκαμε τὴν Ὀδέττη νὰ ὠχριάσῃ, ἀλλὰ ἡ νέα δὲν ἔκαμε οὔτε μὴ κίνησιν, οὔτε εἶπε μὴ λέξη. Ὁ Πασσαβὼν πρὸ ὠχρὸς ἀκόμη ἔκαμε δυὸ βήματα γρήγορα πρὸς τὴν βασίλισσάν καὶ μετὰ τὴν πού ἔτρεμε εἶπε: — Μεγαλειότητι, μοῦ εἰσθε ἱερά. Ὅχι γιατί εἰσθε ἡ βασίλισσα, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἄλλοτε ἀφήσατε νὰ πέσῃ ἕνα δάκρυ οἱ τοῦ σὸ κεφάλαι μὴς μικρῆς κόρης. Ὅταν τὸ ἔμαθα, κυρία μου, σὰς ἠλόγησα μ' ὅλην μου τὴν καρδίαν καὶ ὡρκεσθῆκα ὅτι ἂν μοῦ ζητοῦσατε τὴ ζωὴν μου θὰ σὰς τὴν ἔδωκα. Σὰς τὸ εἶπα. Εἶμαι ἐτοιμὸς νὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσίν μου. Ζητήσατέ μου, λοιπόν, τὸ αἷμα μου σταγόναν πρὸς σταγόναν, Μεγαλειότητι καὶ θὰ δῆτε πῶς ἕνας Πασσαβὼν πληρώνει τὸ χρέος τῆς καρδιάς του, ἀλλὰ μὴ ζητᾶτε νὰ ἀκούσω ἡσυχος ὕβρεις σὰν ἐκεῖνη πού πρὸ ὀλίγου προφύρατε.

— Καὶ γιατί; ἔκαμεν ἡ βασίλισσα περιφρονητικά. — Γιατί θ' εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σὰς σκοτώσω, εἶπε ἀπλᾶ ὁ Πασσαβὼν. Ἡ Ἰζαμπὼ γιὰ μερικὲς στιγμὲς χαμήλωσε τὸ κεφάλαι. Ἐνας ὀνόστεναγμός ἐφούσκωσε τὸ στήθος της! Ἐπειτα ἐσέκλεισε τὰ μάτια τῆς στὴν Ὀδέττην καὶ ἂν εἶχε κάποια ἐκφραση στὴν ματιὰ τῆς δὲν ἦταν θυμὸς, οὔτε φόβος, ἀλλὰ μὴ ἐκδήλωσις φθόνου. — Τὴν ἀγαπᾶ, λοιπόν, τόσο; ἐσέκλεισε. Ἡταν μὴ σύντομη ἀδυναμία, μὴ φευγαλέα προσβολὴ κολωσύνης, ἕνας ἀκατανόητος φόρος πού πληρώνονταν, σὸν ἄδολο ἔρωτά, τὸν ὅποιον αὐτὴ ποτὲ δὲν ἐγνώρισε καὶ ἴσως ποτὲ δὲν θὰ κατάρθωνε νὰ γνωρίσῃ. — Κύριε Πασσαβὼν, εἶπε σιγὰ μετὰ μὴ φωνὴν πού εἶχε κάτι τὸ παρ' κλητικόν. Θέλω νὰ σὰς μιλήσω Μπασσεῖτε αὐριο νάρθητε σὸ ἀνάκτορόν μου καὶ νὰ με ἀκούσετε! Ἡ Ὀδέττη δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ μὴ κίνησιν. Ἡ ἀγωνία ἐπέζε τὴν καρδίαν της χωρὶς νὰ

Ὁ Πασσαβὼν τράβηξε τὸ μακρὸν σπαθί του

Ὁ Πασσαβὼν τράβηξε τὸ μακρὸν σπαθί του

Ὁ Πασσαβὼν τράβηξε τὸ μακρὸν σπαθί του

Ὁ Πασσαβὼν τράβηξε τὸ μακρὸν σπαθί του

Ὁ Πασσαβὼν τράβηξε τὸ μακρὸν σπαθί του

Ὁ Πασσαβὼν τράβηξε τὸ μακρὸν σπαθί του

ξέρη το γιατί. Σχεδόν άμέσως και χωρίς καν να νοιώθη καλά εκείνο που συνέβαινε μέσα της, ή φυσιογνωμία της άκτινοβόλησε.

— Συγχωρήσατέ με, άπήντησε ό Πασσαβάν. Είμαι έτοιμος να άκούσω τη βασίλισσα και να έκτελέσω τός διαταγές της. Άλλά άφού έδω έχω την τιμή να με δέχεται εις άκρόασιν ή Μεγαλειότης σας, έδω είναι που θα λάβω και τας διαταγές της.

Να γίνη δεκτός εις άκρόασιν! Ό ίππότης βρήκε τη λέξη πολύ φυσική. Δέν ήθελε να ειρωνευθί. Έν τούτοις όμως ή λέξις αυτή ήτιν σάν μαστίγωμα για την Ίζαμπώ.

Υποχώρησε δυό βήματα και ή δψη της έγινε τρομερή.

— Είσαθε σε κατάσταση άνταρσίας, φώναξε. Φυλαχθήτε. Μπορώ να διατάξω να σας συλλάβουν και να σας οίξουν στις τάφρους του Χουϊντελόν, απ' όπου αυτή τη φορά δέν θα βγίητε. Μου ζητείτε τας διαταγές μου. Είναι αυτές. Να βγίητε άμέσως απ' έδω και να πάτε να παραδοθήτε στο λοχαγό των σωματοφυλάκων μου. Αύριο θα δώ τί μπορώ να σας κάμω. Πηγαίνετε.

— Μείνατε, άκούστηκε έξαφνα μιá υπόκωφη φωνή.

Ό Πασσαβάν, ή Όδέττη και ή Ίζαμπώ και οι τρείς με μιá κίνηση γύρισαν προς την πόρτα.

Ντυμένος κατάμαυρα στεκόταν εκεί άκίνητος ό βασιλεύς Κάρολος VI ό τρελλός.

Ή Ίζαμπώ έρολησε. Ό ίππότης ύπεκλήθη.

Ό βασιλεύς προχώρησε άργά και ξαναείπε.

— Μόνος έγώ μπορώ να διατάξω έδω. Και οι διαταγές μου είναι αυτές: Άποσυρθήτε, κυρία, στο άνάκτορό σας και θα λησμονήσω ίσως ότι ήρθατε στο διαμέρισμά μου συναινεομένη από έόπλους ευγενείς. Για ποió σκοπό; Δέν θα ζητήσω να τó μάθω. Πηγαίνετε, κυρία. Άς έξακολουθήσουμε να ζούμε μακριά ό ένας από τον άλλο. Σας άγάπησα áλλοτε. Όταν σας είδα στις πεδιάδες της Καμπανίας μου φάνηκε ότι τότε άρχιζε ή ευχία της ζωής μου.

— Όταν σας είδα στις πεδιάδες της Καμπανίας μου φάνηκε ότι τότε άρχιζε ή ευχία της ζωής μου.

Ξέρετε ποió ήταν ή ευτυχία αυτή; Οι νύχτες του άνιχτόρου Σαιν Πώλ είδαν να στερεοποιήται σιγά-σιγά ή άθλιότης μου. Ό βασιλεύς μπορεί να καταστή τρελλός áλλά δέν έχει τó δικαίωμα να κλαίη. Κανείς δέν άκουσε τούς λυγμούς μου, και τόν καιρό άκόμη που ή καρδιά μου κτυπούσε για σας. Οι σκοτεινές και άγριες νύχτες, κυρία, έπνιγαν τó ούρλιασμα του τρελλού, που τά συνάδευε από μακριά ό θόρυβος των έορτών σας. Κανένας δέν ξέρει ότι ό βασιλεύς της Γαλλίας κλαίει την τιμή του και τη χαμένη του ευτυχία. Άλλά για όνομα της Παναγίας μην άγγίζετε ή κείνην που μου είναι προσφιλής, γιατί θα είναι τρομερό για σας. Ίππότε, ξέρετε τώρα τó μυστικό της τρέλλας μου. Τό έμπιστεύομαι στην τιμή σας. Όδέττη, συγχωρήστε με

αν φανέρωσα, χωρίς να τó θέλω, για πρώτη φορά μπροστά σας την άθλιότητά μου. Υπάρχουν ώρες που υποφέρω πολύ. Αυτό που είπα άνεκούφισε την καρδιά μου.

Ό Κάρολος άνέπνευσε βαθεία.

Τό άσθενικό του στήθος έφούσκωνε από πνιγμένους λυγμούς. Ό πυρετός γυάλιζε στα μάτια του. Τέντωσε τó χέρι και ήρέμως επάνελαβε.

— Ιηγαίνετε, κυρία.

Ή Ίζαμπώ πνιγόταν. Με φωνή που μόλις άκούόταν, είπε:

— Έμπρός στη ραδιούργο, έμπρός στον άντάρτη, διώχνετε τη βασίλισσα.

— Όχι, κυρία. Σας είπα άπλως πηγαίνετε.

Και καθώς ή Ίζαμπώ παρέμενε στη θέση της άπολιθωμένη, σκληρά αυτή τη φορά έδειξε την πόρτα και με ένα τόνο άγριο στη φωνή διέταξε:

— Πηγαίνετε! Είναι ή διαταγή του βασιλέως.

Άσθμαίνοντας, βλοσυρός, μισογυρμένος, έμεινε στην στάση αυτή, ενώ ή βασίλισσα έφευγε, υποχωρώντας μπρο-

στά στην Όδέττη και τόν Πασσαβάν, που τρομοκρατημένοι παρακολουθούσαν τη φοβερή εκείνη σκηνή.

Ή Ίζαμπώ έφθασε άργά ως την πόρτα και τότε με ένα είδος μανιώδους τρέλλας άρχισε να τρέχη. Λίγα λεπτά άργότερα εύρίσκετο στο δωμάτιό της, ούρλιάζοντας σαν τρελή.

Ό Μποά Ρεντόν ήταν εκεί, ειρωνικός κολοσσός, συνθη, στένος άναμφιβόλως σε όλες τις θύελλες, γιατί ή μορφή του έξειδιούσε και με μιá χειρονομία άφελούς άγνεύλας έστριβε με τά δυό του δάχτυλα τó μουστάκι του.

Έπειτα από μιá ώρα ίσως και περισσότερο ή Ίζαμπώ τόν παρηγόρησε και έτρεξε κοντά του. Τόν άρπαξε από τούς νευρώδεις ώμους του, τόν έσφιξε, τρελλή από λύσσα, και φώναξε:

— Έκδικήσου με! Έκδικήσου με!

Και καθώς ό Μποά Ρεντόν δεχόταν άτάραχος την έπιθεσή της, με μιá βιαία κίνηση τόν έσπρωξε και ούρλιασε.

— Πηγαίνει! Πηγαίνει!

Ό καλός Μποά Ρεντόν κατεπλήγη, áλλά υπάκουσε σκεπτικός. Τόν κάλεσαν, ήλθε. Τόν έδιώχναν, έφευγε, γαλήνιος, με τó άριστερό του χέριστό μαχαίρι.

— Πηγαίνε, φώναξε ή Ίζαμπώ. Δέν είσαι ό άνθρωπος που θέλω. Ούτε σύ, ούτε ό Γιάννης ό Άτρόμητος. Δέν υπάρχει στον κόσμο παρά ένας μόνο άνδρας.

Έπεσε στο κρεβάτι της κλαίνοντας μ' άπελπισία.

— Και ό άνδρας αυτός δέν είναι δικός μου.

Ξαφνικά σηκώθηκε κι ώρμησε σά θύελλα στη σάλλα την προωρισμένη για την τυχρή Ίμπερια. Τό ζώο ξαπλωμένο με τó ρυγχός στα μπροστινά του πόδια, δέν κατ' έλαττηκε να σηκώσει τó κεφάλι. Ή Ίζαμπώ έπασσε σια γόνυ, άρπαξε τó κεφάλι του θηρίου στα δυό της χέρια και έβύθισε τά δάκτυλά της στο σκληρό μ' έλλι του.

— Σού, σού θά με έκδικήθης. Ιού φώναξε.

Ένας παρατεταμένος και υπόκωφος βρυχηθμός άκούστηκε.

Ή Ίμπερια άπαντούσε.

Έκεί πέρα, στο άνάκτορο του βασιλέως, μιá άλλη σκηνή έκτυλισσόταν. Μετά την άνάγκωση της Ίζαμπώ ό Κάρολος έπεσε έξα τλημένος σ' ένα κάθισμα.

— Ό Σαβόα σ' μου τά είπε όλα. Έξαφάνισαν τόν Σιαμπιέρ και την Μαργεντίν.

Ή Όδέττη άφησε μιό φωνή έλπίδος Δέν ήταν, λοιπόν νεκροί. Δέν τούς έκότωσαν. Έκανε μιá κίνηση για να τρέξη έξω.

Ό Βασιλεύς την έκράτησε.

— Να είσαθε βεβαία είπε, ότι θά βρω αυτούς τούς δυό γενναίους ύπηρετες και σε λίγες μέρες θα είναι πάλι κοντά σας.

— Άλλά αν τούς σκότωσαν; Όι Μεγαλειότατε, σας ίκετεύω να μάθουμε τώρα άμέσως τί απέγιναν...

— Γιατί θα έκαναν κακό σ' αυτούς τούς μικρούς άνθρώπους;

Όλος ό τιμωριστικός έγωισμός βρισκόταν συγκεντρωμένος σ' αυτές τις λέξεις. Ελικρινά ό Κάρολος δέν φανταζόταν ότι μπορούσαν να άκαποιήσουν τόν Σιαμπιέρ και την Μαργεντίν.

Ό Πασσαβάν έκίνησε τó κεφάλι με οίκτο. Γι' αυτόν οι δυό ύπηρετες ήσαν νεκροί!

— Όχι, έξοκολούθησε ό βασιλεύς. Πιστέψτε με, ήθεσαν σας... και έμένα, προσθέτει ξαφνικά, άναπνδώντας στο κάθισμά του μ' ένα σπασμό, προοίμιον της κρίσεως.

— Μεγαλειότατε, έμουρμούρισε ή Όδέττη, ήουχάσατε, δέν υπάρχει τίποτε πιά να φοβηθούμε αυτή τη στιγμή:

Η ΛΥΠΗ ΤΗΣ ΚΥΡΑΣ

Μιá κυρά την τρώει λύπη για τόν άνδρα της που λείπει.

Και της έλεγαν πολλές γιατί μόνη σου να κλαίς, πούχεις μάγουλο σαν μήλο, και δέν βρίσκεις κι' έναν φίλο τόν καϊμό σου να τού λές; Λύπη που μοιράζεται κάπως μετριάζεται

Άκουσε, και με τόν χρόνο βρήκε σύντροφο στον πόνο, κι' είχανε κι' οι δυό τους λύπη για τόν άνδρα της που λείπει.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

(Άκολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ό βασιλεύς της Ρωσικής ζούγκλας

Τό κυνήγι της άρκούδας

Ή σταχτιά άρκούδα της Ρωσίας μπορεί χωρίς καμιά ύπερβολή να διεκδικήση μιá τιμητική θέση μεταξύ των μεγαλειέτων θηρίων του κόσμου. Ζυγίζει περισσότερο από τετρακόσια κιλά. Μπροστά σ' αυτά τά titάνια μαστόδοντα, οι άρκούδες των Πυρηνάων, των Άλπεων και του Αϊμου, φαίνονται σαν... μυτίγες, δεδομένου ότι τó βάρος τους δέν είναι περισσότερο από 100 κιλά.

Αυτός ό «βασιλεύς των δασών» της Ρωσίας ζή μιá μοναχική και ήσυχη ζωή, μακριά από τις κατοικίες των ανθρώπων, χωμένος μέσα στην άπάτηρη βλάστησή των δασών. Είναι πάρα πολύ δύσκολο να ή συναντήση κανείς, γιατί έχει πολύ ευαίσθητη άκοή και δυνατή όσφρηση και καταλαβαίνει άμέσως την παρουσία ιού άνθρώπου. Έκτός από μερικές σπάνιες έξαιρέσεις, γενικώς ή άρκούδα τρέφεται με χόρτα, φρούτα, ρίζες και βλαστούς δένδρων. Όστόσο έχει μιá μεγάλη άδυναμία: της άρέσει τó μέλι. Άν ή άρκούδα δέν επιτίθεται ποτέ κατά του άνθρώπου, όταν θά τύχη να τόν συναντήση στο δάσος, τó κυνήγι της όμως είναι πολύ επικίνδυνο. Όταν ή άρκούδα πληγωθή μονάχα από τη σφαίρα του κυνηγού, τού επιτίθεται με ταχύτητα τόσο κεραυνοβόλο, την όποία κανείς δέν θά πίστευε ποτέ ότι θά μπορούσε να άναπτύξη ένα τόσο όγκωδες ζώο.

Οι άρκούδες άντέχουν πάρα πολύ στις πληγές. Άν ή σφαίρα την κτυπήση στο κεφάλι τότε μόνον τη σκοτώνει άμέσως. Σε όποιοδήποτε άλλο όμως μέρος του σώματός της κι' αν τραυματισθή της μένει πάντα άκόμη άρκετή δύναμη για να επιτεθή κατά του κυνηγού της και να τόν κατασπαράξη.

Τά πόδια της σταχτιάς άρκούδας είναι όπλισμένα με πελώρια νύχια και γαντζώνουν με τόση δύναμη πάνω στο θύμα της, ώστε τó ξεσπάζουν σαν τσιγαρόχαρτο. Τά νύχια της είναι πιό τρομερά από τά σουβλερά δόντια της. Ό κυνηγός που θά κατορθώσει με τη μεγάλη του ψυχραιμία να γλυτώσει απ' αυτό τó επικίνδυνο άγκάλιασμά της, παραμορφωμένος ή με κατασπασμένα τά πόδια και τά χέρια, πρέπει να είναι ευχαριστημένος. Γιατί, κατά γενικόν κανόνα, ή άρκούδα δέν άφήνει τó θύμα της, παρά μονάχα όταν της περάση ό θυμός, δηλαδή όταν τó μεταβάλη σε μιá άμορφη μάζα από κόκκαλα και σάρκες.

Ποτέ όμως δέν τρώγει τó άνθρώπινο θύμα της. Έχει παρηγορηθή, μάλιστα, τλ έξη: περίεργο. Όταν μιá άρκούδα βρή στο δάσος τó πτώμα ενός άνθρώπου, σκάβει με τά νύχια της έναν λάκκο, τó βάζει μέσα κι' έπειτα τó σκεπάσει με χώματα και ξηρά κλαδιά...

Ή άρκούδα της Ρωσίας είναι τó μόνο από τά μαστοφόρα, που ξεχειμωνιάζει στη φωλιά της και περνάει πέντε-έξη μήνες, χωρίς να φάη καμιά τροφή και χωρίς να είναι ναρκωμένη. Εί- ναι έξαπλωμένη μονάχα και λαγοκοιμάται. Ξυπνά όμως δυο-τρείς φορές την ήμέρα.

Τό παράδοξο αυτό ζώο κλείνεται στη φωλιά του μόλις πιά-κι' αυτό τó κάνει, δηλαδή τόν Οκτώβριο ή τόν Νοέμβριο. Λάει από τόν κίνδυνο μιáς επιθέσεως. Οι νεαρές άρκούδες όμως πηγαίνουν να κρυφτούν λίγο άργότερα ύστερα από τά πρώτα έτοιμιά και φυσικά, τά βαρεια πόδια τους αφήνουν βαθεία ίχνη. Οι κυνηγοί, άκολουθώντας αυτά τά ίχνη, φτάνουν ως τη φωλιά τους και τις σκοτώνουν ή τις αϊχμαλωτίζουν καθώς κοιμούνται άμέριμνες. Ποτέ όμως μιá μεγάλη άρκούδα δέν αφήνει τά ίχνη

της. Προσέχει να πατάη πάντα σε σκληρό χώμα και σε κλαδιά.

Οι φωλιές τους είναι συνήθως τριών ειδών. Μερικές άρκούδες τις φτιάχνουν με κομινούς δένδρων που έχουν ξεριζωθή από καταιγίδα. Έκει συνήθως καταφεύγουν οι μητέρες με τά παιδιά τους. Άλλες πάλι σκαβουν στη γή μιá υπόγεια φωλιά και μερικές, τέλος, προτιμούν τά μικρά έλατα, που σχηματίζουν τά κλαδιά τους ένα είδος κλουβιού.

Μόλις τó πρώτο χιόνι άρχίζει να πέφτη και χωρίς να περιμένουν τó δεύτερο, που θά σκέπαζε τά ίχνη των βημάτων του θηρίου, οι κυνηγοί άναζητούν τó καταφύγιο της άρκούδας. Είναι μεγάλο λάθος να νομίζη κανείς ότι είναι εύκολο να παρακολουθήση κανείς να ίχνη μιáς άρκούδας. Αυτό τó ζώο, που είναι άρκετά έξυπνο και πονηρό, μπερδεύει με μιá διαβολεμένη τέχνη τά πατήματά του. Γυρίζει πίσω, κάνει βόλτες και ξεγελάει εύκολα έναν άρχαίο κυνηγό.

Όταν τó χιόνι γίνεται πυκνό-τερο, κι' ένα μήνα τουλάχιστον άφού άνακαλύψη την άρκούδα, ό κυνηγός μπορεί να βγίη προς άναζήτησή της φωλιές της.

Για ένα μανιωδή κυνηγό τó κυνήγι της άρκούδας είναι τó ωραιότερο από κάθε άλλο, γιατί ό κυνηγός κυτιέται στήθος με στήθος μ' αυτήν, ενώ στο κυνήγι των άλλων θηρίων δέν γίνεται παρά μιá δολοφονία, γιατί άνθρωπος τó σημα-δεύει από μακριά και τó σκοτώνει.

Τό κυνήγι της άρκούδας παρουσιάζει έξ άλλου μεγάλες δυσκολίες, έπειδή τó ζώο αυτό κρύβεται σε πυκνά και άδιάβατα για τόν κυνηγό μέρη. Μπορεί να έχετε στον χείρ έ-τα τουφέκι μεγάλης όλκης, δέν μπορείτε όμως να δήτε την άρκούδα και να πυροβολήσετε παρά μόνον σ' άπόσταση τεσσάρων ή πέντε μέτρων.

Άν τó βάθος του χιονιού έμπο-δίσει τó βάδισμα της άρκούδας περισσότερο από του κυνηγού, γιατί αυτός μπορεί να φορή σκι, ή πυκνότης του δάσους έμποδίζει πάλι

την άνετη κυκλοφορία των ά θρώτων.

Γενικά την άρκούδα την κυνηγούν ή στη φωλιά της ή στο δρόμο, εκτός αν ή φωλιά της βρίσκεται μέσα σε θάμνους και προ πάντων σε μικρά έλατα σκεπασμένα με χιόνι.

Στην τελευταία αυτή περίπτωση, οι κυνηγοί κάνουν τις άρκούδες να βγούν από τις φωλιές των με φωνές, σφυρίγματα και κάθε είδους θόρυβο που προκαλούν.

Ένα μικρό άρκουδάκι ή μιá θηλυκιά με τά παιδιά της, άρ-γούν κατά κανόνα πάρα πολύ να βγούν από την κρύπτη τους. Τότε οι κυνηγοί παίρνουν ένα ξύλο τριών ή τεσσάρων μέτρων και ψάχνουν τη φωλιά της για να την ύπνύνουν.

Τό κυνήγι της άρκούδας στο δρόμο διαρκεί πολλές ώρες κι' είναι γεμάτο συγκινητικά έπεισόδια που ξετρελαίνουν κυριολεκτικώς τούς κυνηγούς. Τί ζώο τρέχει, κρύβεται, τούς επιτίθεται και βγάζει σπαρακτικά ούρλιασμα που άναστατώνουν τó δάσος. Στο τέλος όμως δέν κατορθώνει να γλυτώσει και πέφτει κεραυνοβλημένο από τις έκρηκτικές σφαίρες των κυνηγών.

Άπ' όλο τά άγρια ζώα, ή άρκούδες είναι τά μόνα που έξημε-ρώνονται πολύ εύκολα όταν συλληφθούν μικρές και δέν είναι περιωρισμένες. Δέν κάνουν ποτέ κακό σε κανένα και όταν τρέφον-ται καλά δέν θέλουν να ξαναγυρίσουν στο δάσος. Άλλά δέν είναι εύκολο να μείνη σε κατοικημένα μέρη μιá άρκούδα μεγαλείτε-ρο από έξη μήνες. Καταστρέφει τά πάντα. Γκρεμίζει φράχτες, ταίχους, πόρτες ξεριζώνει τά δένδρα και παίρνει ότι της άρέσει από τις άποθήκες και τις κουζίνες, στις όποιες κατορθώνει πάν-τα να μπαίνει με τη διαβολεμένη πονηρία της

Β. ΣΑΛΒΑΤΙ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΡΑΔΙΟΝ ΕΙΣ ΤΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ

Υστερα από τον «πυρεττό του χρυσού» υπάσχει τώρα στον Καναδά ο «πυρεττός του ραδίου». Στα 1931 ο γάλλος λαμπρό ανεκάλυψε, στα βορειότερα και έρημικότερα μέρη του Καναδά, απερώντους «τάσεις πλούσιες εις ράδιον και άργυρον, κι' α ριβός στις ανατολικές άκτες της άρκτικής λίμνης Γκρήτ Μπάρ». Η τεραστία απόστασις της ζώνης αυτής από τα κατοικημένα μέρη, επέφερε σχετικώς μεγάλην άργοπορίαν στην έκμετάλλευσιν των πλουτοπαργωνών αυτών εκτάσεων, αλλά πρό μηνός και πλέον τα έργα ήρχισαν χάρις στην έξυπνότητά των αεροπλάνων. Κατόπιν λοιπόν των πρώτων παρατηρήσεων ανεκαλύφθη ότι κάθε τόννος από την γην αυτήν περιέχει 10-20 εκατοστά του γραμμαρίου ράδιον. Υπολογίζεται λοιπόν ότι εντός μικρού χρονικού διαστήματος θα εξαχθή τοιαύτη ποσότης ραδίου ώστε να προμηθευθούν το θαυματουργόν αυτό μέσον θεραπείας όλα τα νοσοκομεία του κόσμου.

Η ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑ ΤΗΣ ΦΑΛΛΙΝΗΣ

Το τεράστιο τοίχωμα πάχους με το οποίον είναι τυλιγμένες οι φάλαινες δεν γρησιμεύει μόνον ως άποθήκη φυσικής τροφής, αλλά προστατεύει το κήτος κι' από το κρύο των άρκτικών χωρών όπου αυτό ζή. Η θερμότης την οποίαν δίδει το λίπος αυτό είναι τεραστία. Άρκει μόνον να σημειωθή ότι μία φάλαινα που συνελήφθη πρό μηνός στον Ειρηνικόν Ωκεανόν, τρείς ημέρες άφου ψόφησε διατηρούσε ακόμη θερμότητα 34 βαθμών!

ΤΟ ΑΤΡΩΤΟΝ ΘΩΡΗΚΤΟΝ

Ένας άμερικανός έφευρέτης, ο Αλτσεστερ Μπάρλοβ έπαρουσίασε στο Υπουργείον Ναυτικών της Ουάσιγκτωνς τα σχέδια ενός «υπερντρένωτ» το οποίον, καθώς υποστηρίζει θα είναι άτρωτον από τις τορπίλλες και από τους έναερίους βομβαρδισμούς.

Η είδησις της έφευρέσεως αυτής έπροκάλεσε τον θαυμασμόν εις τους ναυτικούς κύκλους των Ηνωμένων Πολιτειών.

Το «υπερντρένωτ» αυτό θα είναι 25 000 τόννων και θα είναι το ισχυρότερον του κόσμου.

Η ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΜΕ ΤΟΥΣ 11 ΜΗΝΗΣΤΗΡΕΣ

Εις την Καλλιφορνίαν μία νέα κατορθώσας εντός ενός έτους ν' άρραβωνιασθή με 11 πλουσίους νέους, από τους οποίους έλαβεν ως.. προγαμιοίαν δωρεάν σεβαστά χρηματικά ποσά. Η νέα αυτή ή οποία ονομάζεται Κάθριν Νέλσον, χρησιμοποιήσας το μέσον αυτό έξοικονομήσας χρημάτων διά να κατασκευάσῃ λίγο άργότερα ένα γιότ και μ' αυτό να κάνει τον γύρον του κόσμου. Δυστυχώς όμως γι' αυτήν, ανεκαλύφθη το πολύπλοκον «κόλπο» της και ακριβώς την ημέρα που θα έφαινε από το Λός Άντζελες για να επιχειρήσῃ το τολμηρόν ταξίδι της, συνελήφθη και ώδηγήθη εις τας φυλακάς. Εκεί την έπεσκέφθησαν οι έντεκα μνη-

στήρες της εις τους οποίους έτόλμησε να δικαιολογηθῇ λέγοντας τους έμπιστευτικώς ότι είχε υπ' όψιν της να γίνει κουρσάρος και να τους πάρη μαζί της και τους ένδεκα ως, συνεργάτας της!

Η Κάθριν Νέλσον εκλείσθη στός φυλακάς κι' άπ' εκεί μετά πάροδον όλγων ήμερών έδραπέτευσε προς άγνωστον διεύθυνσιν.

Ίσως ή δαιμονία αυτή νέα να είναι σήμερα κουρσάρος, όπως ειπε στους μνηστήρας της. Είναι κι' αυτό ένα από τα κατορθώματα του... άσθενούς φύλου.

Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΗΣ ΑΡΑΧΝΗΣ

Γνωρίζετε πόσο καιρό μπορεί να ζήσῃ μία άράχνη; Αυτό εξαρτάται άποκλειστικώς από το κλίμα του τόπου που ζή. Οι κοινές άράχνες ζούν από 6-8 μήνες ενώ άλλες από 10-15 μήνες. Υπάρχουν όμως κι' άράχνες που ζούν είκοσι δλόκληρα χρόνια. Τέτοιες άράχνες βρίσκονται στο έντομολογικό Μουσείο της Νέας Υόρκης.

Ο ΙΣΧΥΡΩΤΕΡΟΣ ΚΕΡΑΥΝΟΣ

Πρό όλγων ήμερών στο Κεντούκι, έπεσε ένας κεραυνός του οποίου ή βροντή έσημείωσε ρεκόρ διαρκείας. Πράγματι ή έκκρηξις του διήρκεσε επί 19' λεπτά της ώρας και ή άπήχησις του ήκούετο επί 1120 δευτερόλεπτα. Κατά τας δηλώσεις των μετεωρολόγων, ουδέποτε από καταβολής κόσμου και σε κανένα μέρος της γης δεν έσημειώθη ποτέ παρόμοιον φαινόμενον, τα αποτελέσματα του οποίου, εν πάσει περίπτωσηί, ήσαν ότι έκρημνίσθησαν δυο στίπια, έσπασαν τα τζάμια όλων σχεδόν των σπιτιών της πόλεως και ανεφλέγη ο ηλεκτρικός σ' αθμός της όπου εύρηκαν οικτρών θάνατον 25 εργάται!

ΕΦΑΓΕ ΤΑ... ΔΟΝΤΙΑ ΤΟΥ!

Ένας Τσεσκολοβάκος Ιατρός διεπίστωσε τον θάνατον ενός πελάτου χωρίς όμως να γράψῃ στο πιστοποιητικόν την οίτιαν του θανάτου του. Οι συγγενείς του νεκρού τότε διεμαρτυρήθησαν κι' ένας άπ' αυτού, ο πιο δέξυμος έπήγε στον Ιατρόν και ήζήλωσε να γραφή όπωσ ήποτε ή αιτία του θανάτου εις το πιστοποιητικόν. Ο Ιατρός τότε ένεπιστεύθη στον συγγενή του πελάτου ότι είχε κάνει λάθος. Αντί να δώσῃ στον άσθενη ένα ώρισιμένον φάρμακον του έδωσε... δηλητήριο! Έξω φρενών ο άλλος από την άποκαλύψιν αυτήν κατέφερε ένα τόσο γε-

ρό χτύπημα στο πρόσωπο του Ιατρού ώστε του έσπασε όλα σχεδόν τα μπροστινά του δόντια τα οποία και έχάθησαν άμέσως! Πού είχαν πάει; Άπλούστατα, ο Ιατρός τα είχε καταπιεί!

ΕΝΑ ΜΟΡΦΩΜΕΝΟ... ΣΚΥΛΙ

Πρό όλγων ήμερών, κάποιος γάλλος ονόματι Ζωρζ Ζιρώ έπώλησε σ' έναν πλουσιώτατον άμερικανόν, ένα σκυλί αντί του σεβαστού ποσού 10000 δολλαρίων. Ο σκύλος αυτός, ονόματι Τώπ, έχει πρωτοφανή πράγματα... μόρφωσιν,

ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Ο κύριός του έπειτα από πολυετείς προσπάθειας, κατώρθωε να τον μάθῃ να έννοή τέσσερες γλώσσες, την άγγλικήν, την γαλλικήν, την Ισπανικήν και την Ιταλικήν και εκτός αυτού να έκτελή ένα πλήθος πολύ δυσκόλων γυμνασμάτων. Η τιμή του λοιπόν δεν ήταν καθόλου υπερβολική.

ΕΝΑ ΠΛΟΥΤΟΦΟΡΟΝ ΟΡΟΣ

Ημπορούσε κανείς να φαντασθῇ πως ένα βουνό αποτελούμενον από βράχους και παγους θα ήμπορούσε να είναι μια πλουτοφόρος πηγή για το κράτος εις το οποίον ανήκει.

Και όμως τοῦτο συμβαίνει με το Λευκόν όρος. Το βουνό αυτό έπισκέπτονται έτησίως πλέον του ενός εκατομμυρίου αλπιनिστών και φίλων του σκι. Αν υπολογισθῇ λοιπόν ότι κάθε έπισκέπτης δαπανά 250 φράγκων περίπου την ήμέραν, κατά μέσον όρον, φθάνομεν εις το συμπέρασμα ότι το Λευκόν όρος άποφέρει εις την Ελβετίαν ένα εισόδημα άνω των 250 εκατομμυρίων φράγκων τον χρόνον!

ΤΟ ΡΕΚΟΡ ΤΩΝ ΔΙΑΖΥΓΙΩΝ

Είναι γνωστόν ότι το ρεκόρ των διαζυγίων κατέχουν πάντοτε οι Ηνωμένοι Πολιτείαι της Άμερικής. Πράγματι κατά την τελευταίαν στατιστικήν που έγινε κ' τα το 1935 εις την Νέαν Υόρκην έγιναν 12 753 διαζύγια, στην Ούασινγκτων 10 308 και στο Σικάγο 19 201. Απεναντίας, στην Εύρώπη καιά το 1935 έγιναν μόνο 12 100 διαζύγια, στην Ασία 3 506, στην Αφική 14 και στην Αυστραλίαν 2 605!

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Στη Σουμάτρα βρίσκεται το μεγαλύτερο λουλούδι του κόσμου. Ονομάζεται «Ραφλέσια Άνολντι» και έχει μήκος ενός μέτρου.

Μέσα στον κάλυκά του μπορουν να γωρέσουν θαυμάσια έξη λίτρες νερού, τα δέ πέταλά του έχουν πάχος ενός δακτύλου. Οι Ιθαγενείς Ισχυρίζονται ότι το λουλούδι αυτό είναι Ιερόν και ότι φέρνει εύτυχίαν. Γι' αυτό λοιπόν το καλλιεργούν και κάθε σπιτι έχει μέσα στον κήπο του κι' από ένα τεράστιο λουλούδι «Ραφλέσια Άνολντι».

ΠΟΣΟ ΨΩΜΙ ΤΡΩΓΟΥΝ

Η κατανάλωσις του ψωμιού διαφέρει καταπληκτικά μεταξύ των λαών της γης. Ίδου μερικοί αριθμοί. Κάθε νεομανός τρώει έβδομαδιαίως 5. 250 χιλιόγρ. ψωμιού, ο Γάλλος 4. 425, ο Ρώσος 4. 285, ο Ολλανδός 3. 630, ο Ιταλός 3. 400, ο Ισπανός 3. 200, ο Άμερικανός 3 200, ο Σουηδός 2.850, ο Άγγλος 2.700 και ο Αυστριακός 2. 500.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΝ ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΟΝ

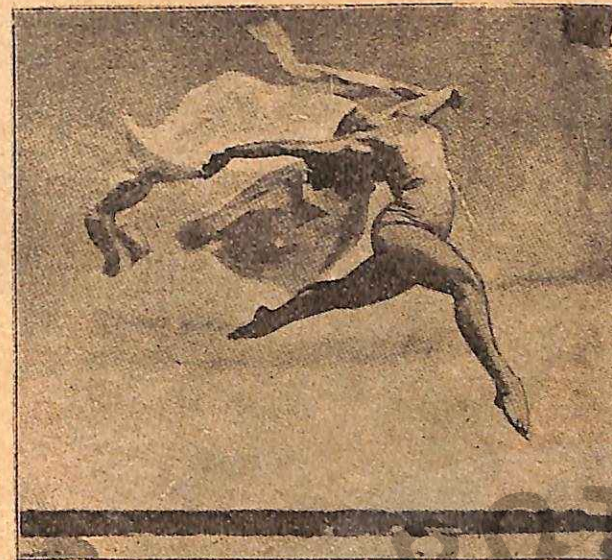
Εις ένα ούρανοξύστην της Νέας Υόρκης ένας Άμερικανός χημικός έτοποθέτησε το μεγαλύτερον θερμομόμετρον το έχει ύψος πενήντα μέτρων! Κάθε πέντε βαθμοί του κα-
ταλαμβάνουν το ύψος ενός πατώματος!

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΟΛΥΒΟΛΟΝ ΜΕ... ΒΕΛΗ

Ένας έξερευνητής της Άφρικανικής Ζούγκλας ανεκάλυψε εκεί μίαν φυλήν μαύρων οι οποίοι μεταχειρίζονται περίεργα όπλα. Μεταξύ αυτών φιγουράρει κι' ένα είδος πολυβολου το οποίον εκτοξεύει βέλη. Το πρωτόγονον αυτό μηχανήμα αποτελείται από ξύλα και ίνες δένδρων από τις οποίες συγκρατούνται τα βέλη και με κατάλληλον χειρισμόν εκτοξεύονται ταχύτατα.

Η ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ—ΠΟΥΛΙ

ΤΑ «ΓΥΑΛΙΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ»

Στην Άγγλία ήρχισαν να πωλούνται στα όπτικά καταστήματα «γυαλιά ασφαλείας» τα οποία δεν θραύονται ούτε με κτύπημα σφυριού. Κι' αν ακόμη ή μία διόπτρα σπάσῃ κατόπιν ενός ισχυρού κτυπήματος με σφυρί, τα κομμάτια δεν πίπτουν και συνεπώς δεν μπορουν να βλώσουν τα μάτια.

Τα γυαλιά αυτά είναι ειδικά για τους άθλητες αλλά μπορεί να τα χρησιμοποιήσῃ και όποιος θέλει να έχῃ ασφαλισμένα τα μάτια του!

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΚΑΦΕ;

Η καταγωγή του καφέ είναι πολύ σκοτεινή. Η λέξις καφές προέρχεται από την άραβική Καχούα που οι Τούρκοι προφέρουν Καχφέ. Ο πρώτος που ανέκάλυψε τις ιδιότητες του καφέ υπήρξε ένας άροψ Ιατρός του 9ου αιώνος, ονόματι Ράζες. Στην Κωνσταντινούπολη εισήχθη ο καφές στα 1420. Εις την Γαλλίαν, ο Λουδοβίκος XIV τον έδοκίμασε για πρώτη φορά στα 1674. Από τότε ή χρήσις του καφέ διεδόθη στην Άγγλία, Ιταλία και άργότερα εις όλον τον κόσμον.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Εις τας νέας συλλογάς της μόδας, που έπιδεικνύονται κατ' αὐτας εις το Παρίσι, περιλαμβάνονται και δμβρέλλες συνδυασμένες με διάφορα άλλα εξ ίσου χρήσιμα και πρακτικά αντικείμενα της γυναικείας εξαρτήσεως. Επί παραδείγματι, ή λαβή μιας κομψής δμβρέλλας είναι μία μικρά... φωτογραφική μηχανή, με άπλοποιημένον χειρισμόν. Μία άλλη δμβρέλλα έχει λαβήν που άνοίγει και άποκαλύπτει τα μικρά κυάλια, που εύρίσκονται εις το έσωτερικόν της. Η γυναικα, που θα έχῃ την δμβρέλλα αυτήν, θα ήμπορῇ να προστατεύεται εις τας Ιπποδρομίας από τον ήλιον, με το ίδιο, δεν χέρι να κρατῇ έμπρός εις τα μάτια της και τα κοάλια.

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΓΑΤΩΝ

Στην Άμερική κοντά στον Ίσημερινόν, υπάρχει ένα νησί που το λένε «Γατονήσι», γιατί κατοικείται άποκλειστικώς από κάτι μεγάλους μαύρους γάτους.

Οι γάτοι αυτοί είναι άγριοι, κατοικούν μέσα σε τρύπες και τρέφονται με ψάρια.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΣΕΡΓΙΕΒΙΤΣ

Όταν πήγα για τελευταία φορά πριν από την επανάσταση στη Ρωσία, με προσκάλεσε κάποτε σε πρόγευμα μαζί με μερικούς άλλους φίλους, ο κόμης 'Αλέξανδρος Σέργιεβιτς που τον είχα γνωρίσει πρό χρόνων στη Ρώμη.

Ο κόμης κατοικούσε έξω από την πόλη, σε μιάν ωραιότητα βίλα στη μέση ενός καταφύτου κήπου. 'Υστερα από το πρόγευμα περάσαμε στο σαλόνι κι' εκεί καπνίζοντας τὰ έκλεκτα πούρα που μ'αυτοπροσέφερε ο κόμης μαζί μ' ένα υπέροχο καφέ της Μόσας. μιλήσαμε αρκετή ώρα για πολιτικά, για φιλολογία, για καλλιτεχνία, και στο τέλος ένας απ' τους προσκαλεσμένους, ο μαρκήσιος Στερβάχ, παρεκάλεσε τον κόμητα να μ'αυτοδιηγηθῇ κανένα έπεισόδιο της πολυτάραχης ζωής του.

— 'Εχετε δικήν απήντησε εκείνος. Είπαμε τόσα και τόσα χωρίς σημασία για να περάση ή ώρα. Τώρα όμως θ' ακούσετε την πιο δραματική ιστορία που μου συνέβη.

— 'Ηπτε ένα ποτήρι κονιάκ κι' έξηκολούθησε.

— 'Εδω και πολλά χρόνια κάποιος κόμης στενός μου φίλος, έχασε ξαφνα την μητέρα του κατά ένα τρόπο πολύ περίεργο. Η κόμηςσα μιά δμμορφική δλο δροσιά παρά την ηλικία της, γυναίκα, που είχε μείνει χήρα πολύ νέα και είχε αφιερώσει όλη της τη ζωή στην ανατροφή του παιδιού της αυτοκτόνησε μιά μέρα ξαφνικά κατά τρόπο που κανένας από τους γνωστούς της δέ μπόρεσε να καταλάβη, τί την είχε ανάγκασει να φτάση σ' αυτό το διάβημα. 'Η αλήθεια όμως είναι ότι ο γυιός της, αλλά μόνος αυτός, έγνωριζε την πραγματική αίτια του θανάτου της μητέρας του, από μιά έπιστολή που του είχε αφήσει ή ίδια μιά μέρα πριν από την αυτοκτολία της.

'Εκει μέσα του έγραφε πως είχε έρωτευθῇ έναν βαρώνο δ οποίος της ζητούσε έπίμονα να γίνη γυναίκα του για να σφετερισθῇ την μεγάλη περιουσία της. 'Εκείνη όμως έπειδή αγαπούσε πολύ τον γυιό της κι' ήθελε να ζήση γι' αυτόν, δέν ήθελε να δώση την συγκατάθεσή της και προσπαθούσε να καταπνίξη τὸ πάθος της.

'Αλλά ο βαρώνος, του οποίου ανέφερε στην έπιστολή τὸ δνομα, βλέποντας να ναυαγοῦν τὰ σχέδια του κατάρθωσε να την παρασύρη ένα βράδυ στο σπίτι του κι' εκεί αφού μεταχειρίσθηκε όλη του τη γοητεία χωρίς αποτέλεσμα, κατέφυγε τέλος στη βία και την ατίμωσέ...

Την άλλη μέρα ή κόμηςσα μὴ μπορώντας να υποφέρει την ντροπή της, αυτοκτόνησε, αφήνοντας όλη της την περιουσία στον γυιό της τον όποιον παρακαλούσε να συγχωρήση τον άνθρωπο που την ώδήγησε στο θάνατο και να λησμονήση τὸ έπεισόδιο αυτό «αν μπορούσε».

Οι δυο αυτές λέξεις έμειναν βαθειά χαραγμένες στην καρδιά του κόμητος. 'Επῆρε λοιπόν τὸ γράμμα, κι' έγραψε έπάνω στο φάκελλο : «Θά έκδικηθῶ».

Την άλλη μέρα ο νέος πήγε και, χωρίς περιττές εξηγήσεις έκάλωσε τον βαρώνο σε μονομαχία.

Ο βαρώνος γέλασε και όχι μόνο άρνῆθηκε, αλλά και απέκάλυψε τὸν κόμητα τρελλό.

— Είσαι ένας πρόστυχος, του απήντησε, τότε εκείνος. Θά μου πληρώσης όμως μιά μέρα με τὸ αίμα σου τὸ κακό που μου κάνεις !.

'Υστερα από μερικές ήμέρες ο κόμης έφυγε απ' την Περούπολη και πήγε σε μιάν έπαρχία.

— Σε πιά πόλη ; ρώησα εγώ.

— Θά τὸ μάθετε σε λίγο απήντησε ο κόμης Σέργιεβιτς χαμογελώντας. Ο βαρώνος, πάλι έκακολούθησε, για ν'άποφυγή την έκδίκηση του φίλου μου, του οποίου έγνωριζε τὸν χαρακτήρα, ανάγκασθηκε να καταφύγη κι' αυτός σε μιάν έπαρχία. Μιά μέρα εκεί που κατέφυγε, συνήντησε τὸν κόμητα σ' έναν δρόμο, αλλά δέν τὸν έγνωρισε γιατί ή ψις του αντίπαλου του είχε αλλάξει τελείως. Μιά μεγάλη ψεύτικη γυναιάδα σκέπαζε τὸ μισὸ πρόσωπό του και φαινόταν κατά τριάντα χρόνια τὸ λιγώτερο πὸ μεγάλος απ' ό,τι ήταν. Τί είχε συμβῆ στο μεταξύ ; ο κόμης άναχωρώντας, όπως σὰς είπα από την Πετρούπολη, πήγε σε κάποιο βορεινὸ χωριό, κι' εκεί κατάρθωσε να προμηθευθῇ μερικά λυκόπουλα από τὸς χωρικούς. 'Αφού σχηματίσε ένα δόλοκληρο κοπάδι απ' αυτά, πήγε κι' έγκατεστάθη κρυφά στην ίδια πόλη με τὸν βαρώνο.

'Επιασε ένα ωραίο σπίτι, δίπλα από τὸ μέγαρο του βαρώνου και εκεί έβλεπε υπομονετικά να μεγαλώνουν τὰ λυκόπουλα μέσα σ' ένα εὐδύχωρο σιδερένιο κλουβί. Μιά πόρτα που άνοιγε αυτόματα και την όποιαν ο κόμης είχε κατασκευάσει μυστικά μπόρουσε να θέση σε έπικοινωνία τὸν κήπο του κόμητος με τὸν κήπο του βαρώνου.

Θεωρῶ περιττὸν να σὰς πῶ ότι κανένας από τὸς υπηρέτες του δέν ήξερε τί γινόταν, γιατί όλοι τους έμεναν στην άριστερή πτέρυγα του μεγάρου δ δέ κύριος του είχε κρατήσει για τὸν εαυτὸ του τὴν δεξιά που ήταν έντελῶς χωρισμένη απ' την άλλη οίκοδομή και συνώρευε με τὸ σπίτι του βαρώνου.

Είμαι αλήθεια πως μερικές φορές οί υπηρέτες άκούαν τὰ οὐλιάσματα τὸν λυκὸν αλλά δέν υπορούσαν να καταλάβουν από που προήρχοντο. 'Απλοϊκοί άνθρωποι, καθώς ήταν, πίστευαν πως ο κύριός των μιλούσε τὴ νύχτα με τὸς διαβόλους !.

Μέρα με τὴν ήμέρα τὰ θηρία μεγάλωναν κι' ο κόμης προσπαθούσε άντι να τὰ ήμερεύη να τὰ εξαγριώνη περισσότερο. Μιά χειμωνιάτικη αὐτὴ ο κόμης που παρακολουθούσε άγρυπνα κάθε κίνηση του έχθρου του είδε τὸν βαρώνο να κατεβαίνει στὸν κήπο και να μπαίνει στο έλκυθρό του. Τότε με χέρι σταθερό άνοιξε τὴν πόρτα του κλουβιού και τὸ θηρία, που τὰ είχε αφήσει νηστικά έπίτηδες δυο-τρεις μέρες, χύθη-αν με λύσσα έπάνω στο βαρώνο.

Ο βαρώνος έρριξε από τὸν πόνο. Τὰ μάτια του καρφώθηκαν με άγωνία στο σπῆτι του γείτονά του σάν να περίμενε απ' εκεί βοήθεια και ξαφνικά είδε στο παράθυρο τὸν έχθρό του. Ο κόμης πρόφτασε μόνο να πῇ, γιατί οί λύκοι τὸν είχαν κομμάτιασει. Ολος ο κόσμος άναστατώθηκε μ' αυτό τὸ δυστύχημα αλλά κανείς δέν μπόρεσε να μάθῃ πως είχαν βρεθῇ

— 'Ενα μόνο πράγμα δέν μπορῶ να εξηγήσω είπα εγώ. Με ποιὸν τρόπο άνοιξε τὴ πόρτα του κλουβιού. Ο κόμης σηκώθηκε άνοιξε ένα χρηματοκιβώτιο που ήταν χτυπημένο στὸν τοίχο πλαισίάσαμε κι' διακρίναμε στο βάθος ένα άσπρο κουμπί. Μόλις τὸ πῆρε είδαμε από τὸ οδο. Σε λίγο άποχαιρετούσαμε τὸν φίλο μας και φεύγαμε.

— 'Ενα βάρος πῆζε τὴ σκέψη όλων μας. Μὴ κανείς δέν είπε έκεινο που όλοι είχαμε καταλάβει. Οτι ο ήρωας της τραγωδίας ήταν ο ίδιος Σέργιεβιτς.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Οί άκούραστοι χορευταί

Παίρνετε δυο μεγάλες καρφίτσες—με δυο αίχμες ή καρμεδιά—και τις περνάτε όριζοντίως κατά τρόπον που να σχηματίζεται σταυρός σε έναν στρογγυλό φελλό.

Στὴν αίχμη τὸν καρφίτσων καρφώνετε τέσσερα τετράγωνα κομμάτια φελλό και στη δεξιά πλευρά κάθε κομματιού κολλάτε από ένα κομματάκι καμφοράς. 'Αν τώρα τοποθετήσετε αυτό που έφτιάξατε έπάνω στο νερό θά δῆτε ότι θ' άρχισῇ να περιστρέφεται γρήγορα χωρίς να σταματὰ διόλου ήμέρες δλόκληρες.

Προσέξτε όμως τὰ χέρια σας και ή επιφάνεια του νερού να μὴν έχουν κανένα ίχνος λιπαρῶς ουσίας.

'Η κμφορά κολλά με λίγο κερί και τὴν πιάνομε με μιά λαβίδα.

Μπορείτε να κάνετε πιο εὐχάριστο αυτό τὸ περίεργο παιγνίδάκι αν κολλήσετε πάνω στὸν στρογγυλό φελλό ένα ζευγος χορευτῶν φτιαγμένο από ψιλό χαρτόνι. Θά δῆτε, λοιπόν, ότι οί χορευταί θά χορεύουν πάντα.

Αἶνιγμα

Είμαι ένας άνδρας, είμαι μιά γυναίκα, δέν είμαι ούτε τὸ ένα ούτε τὸ άλλο κι' αν ήουν εκείνος που είμαι δέν θά ήμουν εκείνος που είμαι. Ποιός είμαι;

Τὰ μαγικά τετράγωνα

Σχηματίσατε με σπῆρτα πέντε ένωμένα τετράγωνα· τρία έπάνω και δύο κάτω. Κατόπιν ζητείτε από έναν φίλο σας να αφαιρέση από τὸ όλον σχέδιον τρία σπῆρτα και να μείνουν τρία ένωμένα και τέλεια τετράγωνα. Τὸ παιγνίδι αυτό είναι πολύ εύκολο. Μόνον χρειάζεται λίγη προσοχή.

Τὸ μπουκάλι—καμπάνα

Παίρνετε ένα κοινὸ μπουκάλι και του αφαιρείτε τὸν πυθμένα του (τὸ μπουκάλι κατά προτίμηση πρέπει να είναι πολύ φαρδύ και κατόπιν βουλώνετε τὸ στόμιόν του μ' ένα φελλό, από τὸν όποιο περνάτε ένα σύρμα λεπτό και στην άκρη του δένετε ένα κυλινδρικό ξύλο μήκους 3 έκαστων. Τὸ μπουκάλι έχει μεταβληθῇ σε καμπάνα. Είναι ήχητικώτατο και μπορεί ν' άκουστῇ σ' αρκετὴν απόστασιν.

Τὸ μελωδικὸ σύρμα

Τοποθετήσατε έπάνω στο τραπέζι σας δυο όμοια ποτήρια κρυστάλλινα και ρίξατε εἰς αυτά μέχρι του ενός τέταρτου του ύψους των νερό. Βάλτε τα σε μιά σχετική απόσταση τὸ ένα από τὸ άλλο. Ρίχνετε δὲ τόσο νερό άκόμη στο ένα από τὰ δυο, έως διου άποκτήσουν τὸν ίδιον ήχον όταν χτυπάτε μ' ένα μαχαίρι. Τοποθετείτε τώρα έπάνω στα άκρα του και χτυπάτε τὸ δεύτερο ποτήρι με τὸ ένα σας δάχτυλο που τῶχετε βρεγμένο.

Τὰ ήχητικά κύματα του δευτέρου ποτηριού μεταδίνονται άμέσως στο άλλο. Τότε θά δῆτε τὸ σύρμα να χορεύη στα χείλη του πρώτου ποτηριού δσὴν ώρα έσεις κτυπάτε με τὸ βρεγμένο σας δάχτυλο τὸ δεύτερο ποτήρι.

Τὸ μπουκάλι—άντλία

Παρουσιάστε στοὺς φίλους σας ένα κοινὸ μπουκάλι με νερό ως τὴ μέση. Κρατάτε τὸ μπουκάλι από τὸ λαιμὸ και με τὸν αντίχειρά σας βουλώνετε τὸ στόμιό του.

Σε μιά δεδομένη στιγμή αφήνετε να ξεσκεπασθῇ ένα μέρος από τὸ στόμιο που καλύπτει ο αντίχειρ σας. Τότε θά

ιδῆτε πως ξεφεύγει άμέσως τὸ νερό και πετιέται σε μεγάλη απόστασι.

Τούτο κατορθώνετε αφού προηγουμένως φυσήσετε με δύναμη και πολλές φορές δυνατά μέσα στο μπουκάλι, βουλώνοντας τὸ στόμιο του μπουκαλιού κάθε φορά που φυσάτε. Ο εισερχόμενος ήρ κάθε φορά πιέζει περισσότερο τὸ νερό και συνεπῶς έξασκει πῆσιν μεγάλην επί της επιφάνειας του και τὸ ώθει να έξέλθῃ.

Τὸ παιγνίδι αυτό μπορεί να γίνῃ από τὸν καθένα και να παρουσιάσῃ μιάν έκπληξιν.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ Η ΠΛΗΡΩΜΗ.—'Αν ή πληρωμή ενός έργατου έπρεπε να γίνῃ σε δλόκληρες δραχμές, χωρίς δεκάρες κι' αν αυτός επλήρωνε τὸ δυνατόν όλιγώτερο, τὸ ελάχι- στον αυτό έπρεπε να είναι 19 + 1, δηλαδή δραχμές 20. Ο επί τὸν πληρωμῶν, με τὰ χρήματα που είχε, επλήρωσε 25 εογάτες και του έμειναν 19 δραχμές. Είχε μαζί του 519. Για να πληρώση τὸς 5 εργάτες που υπελείποντο, είχε ανάγκη απ' άλλες 81 δραχμές.

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΜΕ ΑΡΙΘΜΟΥΣ.—'Ενώνοντας με μιά μολυβιά τὸς αριθμούς του προηγουμένου μας σκίτσου, έφτιάξατε τὸ πορταίτο του άειμνήστου Βασιλέως Γεωργίου του Α'.

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΜΕ ΑΡΙΘΜΟΥΣ

'Ενώνοντας με μιά μολυβιά τὸς αριθμούς από 1—62 (από τὰς λέια σε τελεία) θά σχηματίσετε τὸ πορταίτο ενός ένδόξου Έλ- ληνος.

(Συνέχεια και τέλος)

— Πρώτον γιατί στο δρόμο θα μπορούσα ίσως να τους ξεφύγω, ενώ αν με κυκλώσουν έδω, αυτό είναι αδύνατο. Και δεύτερον γιατί, αν με βρουν κρυμμένο μέσα σ'ένα δωμάτιο θα σκοτώσουν αν όχι και σένα, ώρισμένως όμως τη μάννα μας.

Μάταια έπροσπάθησαν να τον πείσουν ν' αλλάξει γνώμη. Ήταν αποφασισμένος να φύγει κι' έδέχθη μονάχα να μετεμφιεσθή.

Πράγματι αυτό έκανε.

Έφθαρσε για μιá φορά ακόμη γυναικεία ρούχα, συνεννοήθη με τους δικούς τους πώς θα συνενοούντο αν θα παρυσιαζόταν ανάγκη, έκρυψε τα δπλα του κάτω από τα φουστάνια και κατέβηκε.

Δέν έδέχθη να τον συνοδεύσει κανείς.

Άνοιξε την έξοδο, κι' έρριξε μιá γρήγορη ματιά και προς τις δυο διευθύνσεις. Δέν είδε κανέναν.

Χωρίς δισταγμό τότε έβγήκε κι' απομακρύνθηκε προς τα κάτω με βήμα ταχύ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΝΟΣ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΟΥ

Τό μικρό κλεφτόπουλο ντυμένο γυναίκα, έπερίμενε από γραφείο του Χασεκί, παραδοκόντας ιάβρη την κατάλληλη ευκαιρία για να φύγει.

Εύτυχως γι' αυτό ή εδνοουμένη του τυραννου πού άνησυχούσε για κείνη την πρόσκληση του μικρού φίλου της έπήγε να ιδή τι θα συνέβαινε κι' ο φρουρός πού στεκόταν έξω από την πόρτα την έπλησισε να της δώσει έξηγησεις.

Της ευκαιρίας αυτής έωφελήθη ο Μάνος. Άνοιξε σιγα-σιγα την πόρτα και γλύστρησε στο διάδρομο.

Ο φύλακας δέν τον άντελήφθη, άλλ' ή Λαμά Χανούμ, τόν είδε κι' άρχισε να διμυλ' δυνατώτερα για να πνίξει τόν θόρυβο τών βημάτων του μικρού κλέφτη, ο όποιος κατέβαινε με θάρρος τη σκάλα και βγήκε στην αύλή, κι' έπειτα στο δρόμο χωρίς να ένοχληθ' από κανέναν.

Έστριψε στην πρώτη πόρτα πού συνήντησε και έτάχυνε τό βήμα του. Έντελώς δέ ήσυχος τώρα έσπευδε να συναντήση τόν καπετάιο του, όταν αί ύποπτοι κινήσεις ενός ανθρώπου, έπροκάλεσαν την περιέργειάν του. Ο άνθρως έκείνος άφου έρριξε μιá ματιά στα γύρω σπίτια πλησίσε σ'ένα μπροστά στο όποιον ήταν συγκεντρωμένοι πολλοί στρατιώτες.

Μιά άνησυχητική ύποψία σφηνώθηκε στο μυαλό του. Μήπως στο μέρος έκείνο είχε περικυκλωθ' ο Μείντάνης, γι' αυτό τό λόγο κατασκόπευε ο μυστηριώδης άνθρως; — Αυτό είναι έμυρμούρισε. Κι' αυτό πήγε να ειπ' ο Όσμάν στο Χασεκί.

Κρύφτηκε σε μιá άπόμερη γωνιά κι' έπερίμενε. Σε λίγο είδε να βγαίνει από τό περικυκλωμένο σπίτι, ο ίδιος άνθρως πού κατεσκόπευε και τόν άνεγνώρισε.

— Ο Πάντος! έψιθύρισε κατάπληκτος. Ά, τόν προδότη!

Όταν σε λίγο οί στρατιώτες έσκορπίσθησαν κι' απέκλεισαν δόλοκληρη την συνουσίαν, τό μικρό κλεφτόπουλο απομακρύνθη κι' έμεινε παραμονεύοντας, έως ότου έφυγαν όλοι. Είτε έπειτα από ώραν να βγαίνει από τό σπίτι της

Μάρως κάποια γυναίκα και χαμογέλασε.

— Αυτός είναι! έψιθύρισε. Ή κορμουςαία και ή περπατησιά του.

Τόν έπλησίασε κι' όταν έβ'βριώθηκε ότι αυτός ήταν του διηγ'ήθη ό,τι είχε παρατηρήσει.

— Τό ύποπτεύθηκα! έψιθύρισε ο Μείντάνης. Θα του τό πληρώσω λοιπόν. Και άφου είναι έτσι, άς μ'ην ξαναπαίμε στο σπίτι πού μένουμε γιατί θα μάς κουβαλήση εκεί τίποτε άλλους.

Δυό ήμέρες άργότερα εις ένα δρομίσκον κοντά στο Θησεϊον βρέθηκε νεκρός, με μιá μαχαίρα στην καρδιά ο πρόδοτης Πάντος. Ή άστυνομία έξακριβωσε ότι ήταν έκείνος πού είδοποίησε τους μυστικούς, αλλά δέν μπόρεσε να συλλάβη αυτόν πού τόν σκότωσε.

Και την επομένη ο Μείντάνης έφυγε από την Άθήνα, άφου έδωσε νι' άσφαλισμένο μέρος την Δάφνη, την όποian βρήκε κι' έλευθέρωσε ή εύνοουμένη του Χασεκί, ή Λαμά Χανούμ.

Άπό την ήμέραν εκείνην, πολλές φορές φορές ξανάλαθε στας Άθήνας ο νεαρός άρχικλέφτης—πού άγωνιζότανε τώρα μακριά, στα βουνά της Άκαρνανίας,—για να ιδ'ή τους δικούς του.

Την Δάφνη έξακολουθούσε να την αγαπά, δέν της τό είπε, ποτέ. Κι' έκείνη τόν έλάτρευε έπίσης αλλά περιμένοντας μάταια να της έξομολογηθ' τόν έρωτά του ο διάσημος πολεμιστής δέ έπαντρεύθη ποτέ. Όσο για την Μάρω δέν έχωρισθηκε ποτέ από την κόρη της ή όποια δέν έπαντρεύθη άκριβώς για να μ'ην την στερηθ'.

Ο Μείντάνης είχε βεβαιωθ' για την άθωότητα της μητέρας του, άλλ' και δέν έποψε να θυμάται την κατάρα του πατέρα του. Έγινε σχεδόν θρησκόληπτος κι' έπιζητούσε τόν θάνατο ο όποιος έν τούτοις τόν άπέφευγε.

Οί ήρώταμοι, πού διέπραξε, κι' ο τρόμος πού ένέπνεε τ'όνομά του έκαναν τις τουρκικές άρχες να στείλουν έναντιόν του, πολυάριθμα άποσπάσματα, τα όποια κατόρθωσαν τέλος να τόν περικυκλώσουν. Ή θέσις τών πολλορκουμένων γινότανε όλοένα κρίσι-

μώτερη. Ο Μείντάνης τρόβηξε τό γιαταγάνι του και διέταξε έφοδο, να διασπάσουν τις έχθρικές γραμμές. Όρμησε πρώτος. Δίπλα του ο Μάνος. Μιά άληθινή γιγαντομαχία άρχισε.

Σάν άληθινά τιτάν ο Μείντάνης έμ'ιχετο στην πρώτη γραμμή γκρεμίζοντας αδιάκοπα πτώματα, άλλα σε μιá στιγμή μ'ήνα βόλι τόν βρήκε κατάστηθα. Ο άτρωτος έσωριάσθη.

— Πεθαίνω! φώναξε σ'όν Μάνο ο ένδοξος πολεμιστής ξεψυχώντας, μ'ην άφήσης να πάρουν οί Τούρκοι τό κεφάλι.

Ο πιστός του σύντροφος τούκοψε τότε τό κεφάλι τό πήρε. Πήρε έπίσης τα δπλα του και τρελλός από τη συμφορά πού τόν βρήκε, ρίχτηκε με γυνό τό ματωμένο γιαταγάμι του. Πέρασε μέσα από τούς Τούρκους κι' έξαφανίσθη.

Τό σώμα τών κλεφτών έξοντώθη δόλοκληρο. Ο Μάνος φεύγοντας ανέβη εις ένα από τα ψηλότερα βουνά, κι' έκεί έλατο κι' έθαψε τό κεφάλι του Μείντάνη μαζί με τα δοξασμένα του δπλα.

— Έδω, έψιθύρισε, δέν θα μολύνη τό χώμα πού σε σκεπάζει, Τούρκικο πόδι, και ποτέ Τούρκου φωνή δέν θα τάρ'αξη την ήσυχία σου....

ΤΕΛΟΣ
ΠΑΝΘΕΟΝ

Ένα ύπεροχο άνοιξιάτικο φόρεμα πού συνδυάζει σε έξαιρετικά άρμονικό σύνολο την κομψότητα, τό γούστο και την απλότητα. Όπως φαίνεται στην εικόνα αποτελείται από δύο κομμάτια. Διηαδη μιá κοντή και άπολύτως έφαρμοστή στη μέση ζακέττα και μιá φούστα απλή. Τα μανίκια της ζακέττας σταματούν λίγο πιο επάνω από τόν άγκωνα και τελειώνουν σε ένα μικρό άνοιγμα του όποιου τα δυό άκρα ένώνονται με μιá στενή κορδέλλα πού κατασκευάζεται με ένα μικρό κομμάτι από τό ίδιο ύφασμα πού είναι φτιαγμένο τό φόρεμα. Ή φούστα είναι όπως είπαμε απλή, χωρίς τό άνοιγμα πού τόσο συνήθιστηκε την περασμένη σαιζόν με φινιρίδι κουφόπινετα στο άριστερό μέρος και χωρίς άλλη διακριτική γραμμή εκτός από τη χαρακτηριστική έφαρμογή της πού δίνει ένα τόνο άπλής κομψότητας έξαιρετικά χαριτωμένης. Τό φορεματάκι αυτό γίνεται από μάλλον λεπτό όπωσδήποτε ύφασμα, όσον άφορά δέ τό χρώμα μπορείτε να διαλέξετε, αναλόγως της προτιμήσεως σας, ένα σκέτο άνοιχτό ή έλαφρά σκούρο ή ακόμη και ένα φανταζι. Μπλουζα στο μοντέλλο αυτό δέν υπάρχει. Την αντικαθιστά ένα μικρό και κλειστό έως ύψηλα στο νεκολτέ ξιλέ από ύσπρο πικέ πού κουμπώνει με κουμπιά χρωματιστά.

Κατασκευή πολυγράφου.

Οί έχοντες ανάγκη να κάνουν από ένα γραπτό άλλα 100 αντίτυπα, ήμπορούν να φτιάξουν την έξής μάζα πολυγράφου. Βάζουν 31 δράμια ψαρόκολλα με 117 δράμια νερό, έως ότου αναλυθ' ή ψαρόκολλα έντελώς. Στο μίγμα αυτό, ενώ είναι θερμόν ακόμη, προσθέτετε 166 δράμια γλυκερίνη και έπτάμισυ δράμια καολίνη. Τα άνακατεύετε καλά και τό χύνετε σε κατάλληλα δοχεία λευκοσιδήρου. Κατάλληλη μελάνη για τούς πολυγράφους είναι αυτή πού κατασκευάζεται από διάλυση ίοχρόου άνελίνης.

Για να σβύσουν τα γραμματα από τόν πολύγραφον, μεταχειριζόμεθα έλαφρή διάλυση ύδροχλωρικού όξεως βουτάμε ένα σιουγγάρι σ' αυτή τη διάλυση και αλείφουμε έλαφρά τόν πολύγραφον, όποτε τα γραμματα σβύνουν. Κατόπιν τόν πλένουμε με λίγο νερό και σφουγγίζουμε με σφουγγάρι πού τό ύγράναμε σε καθαρό νερό.

Χαρτί πού φεγγοβολεί

Για να φιάξουμε χαρτί πού φεγγοβολεί, κάνουμε τα έξής: Διαλύουμε 4 όκάδες λευκή ζελατίνα σε 500 περίπου δράμια ζεστό νερό και προσθέτουμε έναμισυ δράμια γλυκερίνη και μισό δρόμι φωτιστική ούσια πού την κατασκευάζουμε από μίγμα θειούχου άσβεστίου και λίγο νιτρικό βισμούθιον άφου προηγουμένως τό κάψουμε έως ότου κοκκινίση. Τό ρευστόν αναταράσσεται πριν από κάθε χρήση και ενώ ακόμη είναι ζεστό και μ' αυτό άλλοιφουμε τό χαρτί, τό όποιον παράγει ένα ζωηρό ιδώδες φως. Όταν τό χαρτί έκτιθαι στον ήλιο ή σ' άλλο λευκό φως, διατηρ'ή πάντοτε την φεγγόβολον δύναμίν του επί 40 και πλέον ώρες και για να χρησιμοποιηθ' στο παιθρον βερνικώνεται έλαφρά.

Τό αλάτι και οί ιδιότητές του

Τό άλμυρό νερό αναζωογονεί εκείνον πού λιποθύμησε κατόπιν κτυπήματος.

Άλάτι σε νερό χρησιμεύει για έμετικό.

Ένα κουτάλι του καφέ αλάτι μέσα σε ένα ποτήρι γεμάτο νερό, είναι κάλλιστον φάρμακον για πλείστες στομαχικές άνωμαλίες, παύει τόν κωλικόν και εύκολύνει τη χώνευση.

Αν βάλουμε σε θερμό πανί αλάτι και τό τοποθετήσουμε επάνω σε μέρος πού μάς πονάει από νευραλγία, καταπραΰνει πολύ τόν πόνο.

Όταν τα μάτια είναι κουρασμένα, ένα θερμό και άλμυρό λουτρό τούς κάνει πολύ καλά.

Εμποδίζουμε την τριχόπτωση, πλένοντας κάπου—κάπου τό κεφάλι με άλμυρο νερό.

Όταν προστεθ' αλάτι σε λουτρό, τό κάνει έπίσης δυναμωτικό σάν τό θαλάσσιο.

Αν ρίξετε επάνω στο χαλί αλάτι

πρό του σκουπίσματος δέν σηκώνεται σκόνη και τα χρώματα του χαλιού γίνονται πιο ζωηρότερα.

Εάν ρίξουμε αλάτι σε φωτιά όπου ψήνεται κρέας, την κάνουμε καθαρή και λαμπερή.

Για να βγάλουμε τούς λεκέδες του μαύρου κρασιού, τούς πλένουμε με λίγο νερό και β'ζουμε επάνω τους αλάτι και τούς τρίβουμε.

Αν τριψώμε τα ψάβινα καπέλλα με άλμυρο νερό, τα κάνουμε καινούργια.

Κατά της δίψας

Συνήθως αισθάνεται κανείς δίψα όταν φάη φρούτα. Διά ν' αποφύγουμε αυτό, καλό είναι να τρώμε μαζί με τα φρούτα και ψωμί. Οί γονείς για να προφυλάξουν τα παιδιά τους από τις ασθένειες του στομάχου και τών έντέρων, δέν πρέπει να τούς επιτρέπουν να τρώνε φρούτα χωρίς ψωμί.

Υπολογισμός του κύκλου

Για να βρούμε την έπιράνεια του κύκλου όταν έχωμε την άκτίνα του, πολλαπλασιάζουμε τό τετράγωνο της άκτίνας επί 22 και τό γινόμενον τό διαιρούμε με τό 7. Για να βρούμε τό μήκος της περιφέρειας, πολλαπλασιάζουμε τη διάμετρό της επί 22 και διαιρούμε τό γινόμενον με τό 7.

Πώς στερεώνομεν στο ξύλο τό σίδερο.

Αφου φτιάξουμε την τρύπα όπου πρόκειται να βάλουμε τό σίδερο, χύνουμε σ' αυτή την τρύπα λίγες σταγόνες άμμονίας και κατόπιν βάζουμε τό σίδερένιο αντικείμενο. Είς τό έωτερικόν μέρος σχηματίζεται έλαφρόν στρώμα σκουριάς και είναι γνωστόν ότι τό σκουριασμένο σίδερο κρατιέται στερεώτερα.

Για να στερεωθ' καρφί στο γυψο, βρέχουμε τό καρφί πριν τό μπάσωμε και με τη σκουριά πού θα γίνη θα κολληθ' στερεώτερα.

Κατά της αιμορραγίας

Πολλές φορές συμβαίνει από ένα μικρό τραύμα να προκληθ' μιá άκατάσχετος αιμορραγία, την όποιαν μάς είναι αδύνατον να περιωρίσωμεν με τα γνωστά πρόχειρα μέσα πού έχομεν εις την διάθεσίν μας. Στην περίπτωση αυτή τό μόνον αποτελεσματικόν φάρμακον είναι να τοποθετήσωμεν επί του τραυματισθέντος μέρους σιάκτην λινο ή βάμβακος, τα όποια καίομε την στιγμήν εκείνην. Σημειωτέον ότι ή σιάκτη αυτή έχει και άσθητικές ιδιότητες εις τρόπον ώστε και εάν δέν μάς είναι εύκολος ή έντός όλίγου χρονικού διαστήματος από του τραυματισμού προσφυγή εις τόν ιατρόν, δέν θα διατρέχωμεν κίνδυνον μολύνσεως του αίματος εις του τραύματος.

Σ' ένα Μοναστήρι των Παρισίων φιλάσσει μι μιά μεταξωτή παντόφλα, απάνω στην ό-ποία είναι κεντημένος ένας σταυρός. Την πανυόφλα αυτή την προσκυνούν μ' ευλά-βεια οι πιστοί, γιατί άνήκει κάποτε στον Πάπα Πίο τον 7ον.

*** Στην Ιαπωνία υπάρχουν πολλά έν-τομα που τραγουδούν. Ένα από αυτά λέ-γεται «σιουσινμουσι» μ' άλλα λόγια έντομο με καμπάνα. Όταν βράκούστε γιά πρώτη τό έντομο αυτό, νομίζετε ότι χτυπούν χαρ-

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

μόσυνα μικρές καμπάνες από άσμη.

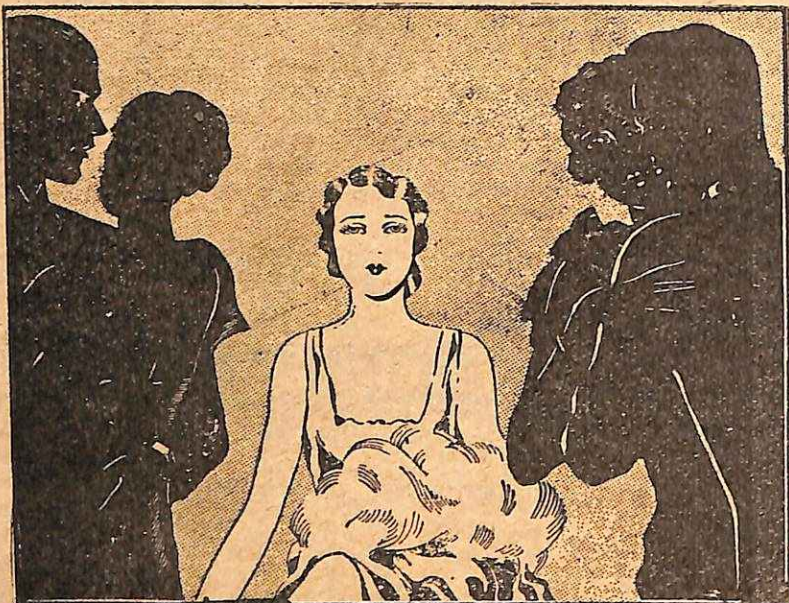
*** Οι γιατροί της Ιαπωνίας βρήκαν ένα φάρμακο κατά της μελαγχολίας. Τό παρασκευάζουν από τον χυμό ενός φυτού. Η υποδόριες ενέσεις του όρρου αυτού βυθίζουν σ' έναν βαθύτατον ύπνον, από όποιοι ξυπν' ά κανείς εύθυμότατος.

*** Τό μεγαλύτερο δένδρο της Άγγλίας είναι μιá βελανιδιά στο Τίλφορντ, ύψους 50 μέτρων και ό κορμό της έχει περίμετρο 19 μέτρα.

*** Τό πετροχελιδονο πετάει με ταχύ-τητα 308 χιλιομέ ρων την ώρα και τά κον-τά χελιδόνια 241 χιλιομέτρα την ώρα.

*** Ένα ζεύγος σπουργιτών, υπό εύνοϊ-κούς φυσικά όρους, μπορεί ν' άφίση 270 εκατομμύρια απογόνους, μέσα σέ μιá δε-καετία. Αυτό θά πη γονιμότης!

Καί' Ήμιν' Αξιοδύπνητη

Δέν εγνώριζα διατί συχνά δέν μεεπρόσεχον. ένώ αϊ άλλαι νέαι εί-χαν θαυμάστας. Όταν μιαν ήμέρα ήκουσα την συζήτησιν δύο έκ τών φίλων μου:

—Κρίμα νά έχη μύη γυαλιστή και λιπαρόν πρόσωπον. Θά ήτο άλ-λως πολύ ώραία.

—Ναι, θά ήθελα πολύ νά της συ-στήσω την χρήσιν της Mousse de Crème.. Η κοινή πούδρα δέν αξίζει τίποτε.

Κάτι μου έλεγε ότι ώμιλούσαν γιά μένα. Την ίδια μέρα ήρώτησα τον φαρμακοποιό μου τί είναι ή Mousse de Crème.

Μου εξήγησε ότι είναι μιá κρέ-μα άνωτέρας ποιότητος κτυπημένη εις πολύ έλαφρόν άφρό σαν πτερό, και άνακατωμένη κτύπιν με την πούδρα. Αφαιρεί όλωσδιόλου την γυαλάδα της μύτης και του προσώ-που και κάμνει την πούδρα νά κρα-τά όλόκληρον την ήμέρα παρά την εφίδρωσιν την προερχομένην από τον χορόν και τά σπόρτ. Είναι έ-

κτακτον τονωτικόν διά την έπιδερ-μίδα και επί πλέον τονώνει τους ί-στούς χωρίς νά φράζη τους πόρους. Και τώρα, έχω πάντοτε έπιδερμίδα γλυκειά, καθαρά και λεπτήν όπου την ζηλεύουν αι δεσποινίδες και την θαυμάζουν οι άνδρες.

Έντός τριών εβδομάδων έχω τρεις προτάσεις γάμου. Καθένας από τους ύποψηφίους μου λέγει, ότι εκείνο τό ύπόιον πρό πάντων τον έμάγευσε ήτο τό γοητευτικό μου χρώμα.

Σημείωσις: Η Mousse de Crème είναι άναμεμιγμένη εις την πούδρα Τοκαλόν κατά μιαν μέθοδον παντε-ταρισμένη.

Κάθε γυναίκα δύναται τώρα νά στολισθί με νέα δροσιά και έκπλη-κτική ώραίοτητα ακόμη εις τάς χει-ρίστας περιπτώσεις γυαλιστής έπι-δερμίδος. Δοκιμάσατε την πούδρα Τοκαλόν και δέν θά θελήσετε ποτέ καμμιάν άλλην.

Γεν. Άντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος, δδός Πραξιτέλους 42, Αθήναι.

Χιλιάδες άνθρωπων, οι όποιοι είχαν συνηθίσει τό νερό στα μαλλιά των, χρη-σιμοποιοούν τώρα τό **Pétrole Cana**. Ξεύρουν, ότι τίποτε άλλο δέν ήμπορεί νά τους άπαλ-λάξη από την πιτυρίδα, την πτώσιν των μαλλιών, την φαγούρα της κεφαλής τόσοσν ταχέως και διαρκώς.

Εάν επιθυμήτε νά δια-τηρήσετε τά μαλλιά σας, χρησιμοποιήσατε τό

Pétrole Cana κάθε πρωί άντι του κοι-νου νερού. Επιθέσατε όλί-γην ποσότητα και τρίψατε καλώς τό δέρμα της κε-φαλής. Χρησιμοποιήσατέ το τακτικά και θά διαπι-στώσετε άμέσως τά θαυ-μάσια άποτελέσματά του εις τά μαλλιά σας.

Τό **Pétrole Cana** είναι προϊόν της Άρώματο-ποιίας **Cana**, ή όποία τόσα καλά μέχρι σήμερα προϊόντα σας έχει παρου-σιάσει.

ΗΡΩ Ι. ΝΑΚΟΥ
Μοδίστα Γυναικείων Φορεμάτων
Ειδικότης Ταγέρ, Μαντώ.
Μεσσηνίας 19 (Άμπελόκηποι)
Τηλέφωνον 29-303
ΑΘΗΝΑΙ
Επισκέψεις κατ' οίκον.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

λυντάρισμα.

*** Η πόλις Τσεραποντζήτων Ινδιών είναι ή υγρότερη πόλις του κόσμου. Η βροχή εκεί κατά μέσον όρον πέφτει τίς πε-ριοσότερες ήμέρες του χρόνου.

*** Στο κακουργιοδικείο του Βάρ της Γαλλίας έγινε πρό ήμερών μιá δίκη πρω-

τοφανής εις τά δικαστικά χρονικά.

Εδικάζετο ένας άγγλος ευγενής, κά-τοικος της Τουλόνης, γιατί έσκότωσε τη μητέρα του έξ... εύσπλαγγνίας! και ό κα-τηγορούμενος άθωώθηκε.

*** Με τά μεταφορικά μέσα που υπάρ-χουν στη Νέα Υόρκη μετεφέρθησαν κα-τά τό παρελθόν έτος 3.202 800.000 άτομα.

*** Τό μεγαλύτερο έργοστασιο κατα-σκευής σπρίτων βρίσκεται στη σουηδική πόλη Τιδαχόλμ.

...ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΓΑΠΟΥΝ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ
ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗΝ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑΝ Η
ΟΠΟΙΑ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΟΣΟΝ ΚΑΛΑ

...Και οι όδοντοϊατροί
την συνιστούν επίσης.

Οι όδοντοϊατροί συνιστούν την **ΚΟΛΥΝΟΣ** διά τās αντισηπτικές της ιδιότητας. Καταστρέφει άμέ-σως όλα τά έπικίνδυνα μικρόβια τά όποία εύρίσκονται μέσα εις τό στόμα και τά όποία είναι αίτια των πόνων και της σήψευς. Κα-θαρίζει πāsαν έπιφάνειαν καθώς και την έλαχίστην σχισμήν. Λευ-καίνει, καθαρίζει τά δόντια και εισδύει όσον ουδερία άλλη συ-

νήης όδοντόκρεμα δύναται νά τό κάμη.

Χρησιμοποιείτε και εις τά παι-διά σας την **ΚΟΛΥΝΟΣ** πρωί και βράδυ. Μία μικρά ποσότης επί ξηράς ψήκτρας άρκει. Έχει ένα καλό άρωμα, προστατεύει τά λε-πτά ούλα και τό σμάλτον και προξενεί μέσα εις τό στόμα μιαν αίσθησιν γλυκύτητος, καθαριότη-τος και δροσιάς.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

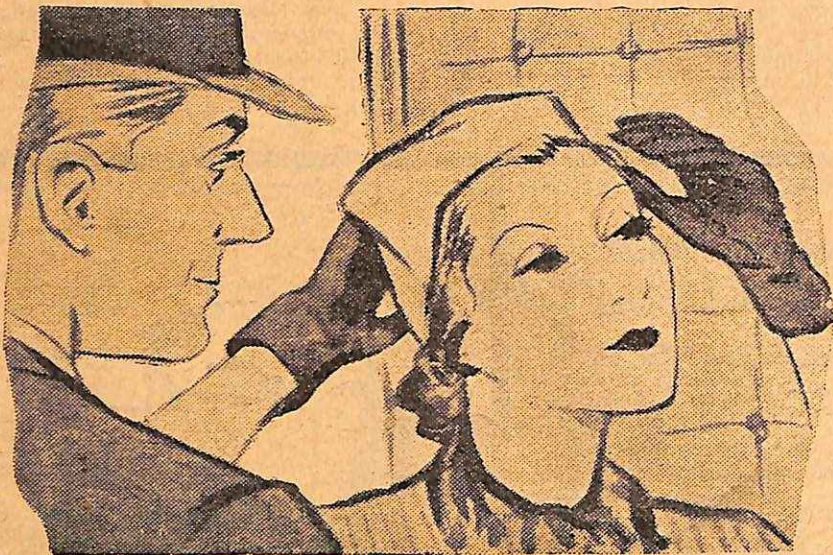

Λίγραμμα μάλ, φωλό,
διαφανές, γρίδιο.

Η **Ματιτέ** είναι κατάλληλη τόσοσν τόσοσν διά τās ξηράς και έκ φύσεως γυαλιστράς έπιδερμίδας όσον και διά τās λιπαράς. Τά στοιχεία της, μάτ αυτά καθαυτά, προσαρμόζονται επί των κυττάρων της έπιδερμίδος και της μεταδίδουν αυτήν την ιδιότητα νά διατηρηται μάτ. Η **Ματιτέ** δέν περιέχει **διόλου τάλκ**, που γλυ-στράει, όπως όλες οι κοινές πούδρες. Μία λεπτοτάτη στρώσις πούδρας **Μα-τιτέ** άρκει διά νά καταστήση μάτ τό πλέον «δύσκολο» δέρμα, και νά τό διατηρήση μάτ παρά τās έπαφάς, την διαπνοήν, ή τον εξωτερικήν ύ-γρασταν.

ΠΟΥΔΡΑ ΚΑΙ ΚΡΕΜΑ
ΜΑΤΙΤΕ

Ο διάλογος πρὶν ἀπὸ τὸν περίπατο.

...Ναί, ἀγαπητέ μου φίλε, καὶ ὅμως ἡσύχασα...
 Ἄλλοτε τὸ δέρμα μου ἦτο τεντωμένο καὶ ἐγυάλιζε, σὰν
 νὰ τοῦ εἶχα περάσει εἰδικὸ βερνίκι. Φύσει λιπαρόν, δὲν
 ἠδύνατο νὰ συγκρατήσῃ τὴν πούδρα καὶ δὲν ἔκαμα ἄλλο
 ἀπὸ τοῦ νὰ πουδράρωμαι συνεχῶς.
 Σήμερα ὅμως, ποὺ χρησιμοποιοῦ τὴν πούδρα ΡΕΑ, κατε-
 σκευασμένη με ὕλικά τὰ ὁποῖα, ὄχι μόνον δὲν προκαλοῦν
 γυαλάδα, ἀλλὰ σχηματίζουν στὸ δέρμα μιαν ἐπιφάνεια
 μὰτ, ἔχω πιά ἡσυχάσει.
 Καμμία ἄλλη πούδρα ἕως σήμερα δὲν μοῦ ἔδωκε τὰ καλὰ,
 ἀποτελέσματα τῆς πούδρας ΡΕΑ.

Ἡ πούδρα ΡΕΑ, προϊόν τῆς Ἀρωματοποιίας
 Cana, εὑρίσκεται εἰς 9 σταθεροὺς χρωματισμοὺς
 καὶ πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Καταστήματα.

ΚΑΛΤΣΑΙ ΣΤΕΡΕΩΤΑΤΑΙ
 ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΑΙ ΠΛΕΟΝ
 ΔΙΑΦΑΝΕΙΣ

ELBEO

Αἱ γνήσιαι ἐκ φυσικῆς μετάξης Κάλτσαι
 ELBEO, ἐκτὸς τῆς Κορώνας, φέρουν ἐπ' αὐτῶν
 καὶ τὴν μάρκαν ELBEO κεντητήν. Πωλοῦνται
 εἰς τὰ καλλίτερα Καταστήματα εἰς τιμὰς ὡ-
 ρισμένας.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ—ΑΠΟΘΗΚΗ
 Μητροπόλεως ἀριθ. 46. Τηλέφ. 21—318

ΓΙΑΝΝΟΥΤΣΙΚΟΣ & ΠΕΤΣΙΑΒΑΣ Α. Ε

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Τοῦ προσώπου καὶ οἰουδήποτε μέ-
 ρους τοῦ σώματος, χρησιμοποίησα-
 τε τὸ παγκοσμίου φήμης Βιεννέζικον
 καλλυντικὸν ἀποτριχωτικὸν RAPI-
 DENTH τὸ ὁποῖον ἐξαλείφει διὰ
 παντὸς μετὰ τὴν ρίζαν τὸ περιττὸν
 τρίχωμα. Συγχρόνως δέ, λόγω τῶν ἐ-
 κλεκτῶν του καλλυντικῶν συστατικῶν
 προσδίδει εἰς τὸ δέρμα τὴν ἀπαλότη-
 τα βελούδου.
 Ἀποκλειστικὴ πώλησις διὰ τὴν
 Ελλάδα.

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ

Στοκ Φέξη 59 Ἀθῆναι
 (Πρώτος ὄροφος)

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Ἱατρὸς
 Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν
 Νοσημάτων
 Ὁδὸς Μάγερ 23α—Τηλ. 25-532
 Ἰδιαίτερον διαμέρισμα δι' ἑκάστον
 ἀσθενῆ

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΩΡΩΝ

τοῦ περιοδικοῦ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ἀριθ. 39

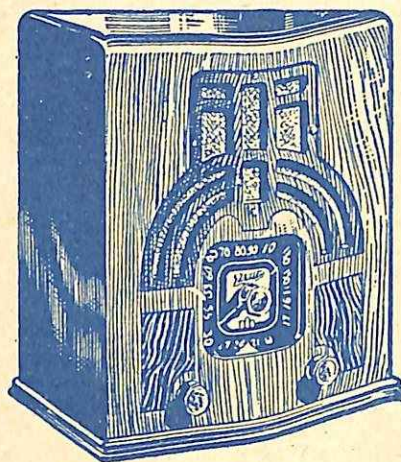
2 Ἀπριλίου 1936

ZENITH

TRADE MARK REG.

LONG DISTANCE RADIO

ΔΡΧ. 4.500

ΤΥΠΟΣ 4-L-26E 4 ΛΥΧΝΙΩΝ

Λήψις άνω των 40 σταθμών (187-2000 μέτρα). Με τὰ όνόμα-
τα των σταθμών επί του φωτει-
νού πίνακος.

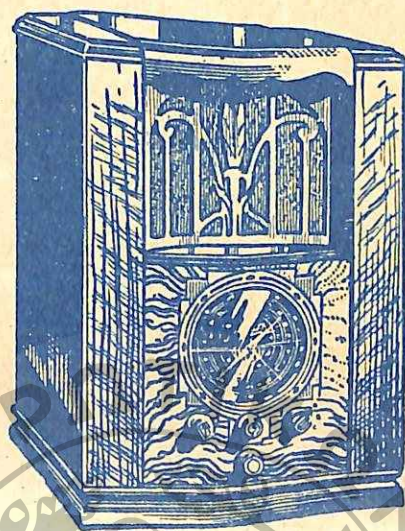
“Όλοι αϊ τελευταίαι τελειοποιήσεις.--
Λυχνίαι ΥΑΛΙΝΑΙ Ή ΜΕΤΑΛΛΙΚΑΙ
(κατ’ έκλογήν).

Τὰ μοναδικά άμερικανικά ραδιόφωνα
μέ κολοσσιαίον φωτεινόν πίνακα (Magnu-
vision) 18 έκ. Κάθε κλίμαξ κύματος χωρι-
στόν χρώμα.

Μοντέλα 4, 5, 6, 7, 9 & 12 ΛΥΧΝΙΩΝ
ΜΕ ΔΥΟ ΜΕΓΑΦΩΝΑ.

“Όλα τὰ μοντέλα είναι έφωδιασμένα
μέ λεπτοδείκτην άπαραίτητον διά τόν
άκριβή προσδιορισμόν των σταθμών
βραχέων κυμάτων.

Διά μέρη χωρίς ρεύμα, τελευταίου
τύπου ραδιόφωνα λειτουργούντα ΜΟ-
ΝΟΝ ΜΕ ΜΙΑΝ ΜΠΑΤΑΡΙΑΝ 6
VOLTS.

ΤΥΠΟΣ 7-A-28 7 ΛΥΧΝΙΩΝ

Λήψις όλων των κυμάτων
13-2100 μέτρα). Είδικως κατα-
σκευασθέν διά την Έλλάδα και
μέ τὰ όνόματα των σταθμών
επί του φωτεινού πίνακος.

Γεν. Άντιπρόσωποι: ΠΟΙΚΙΛΗ ΑΓΟΡΑ Σταδίου 58- Άθήναι